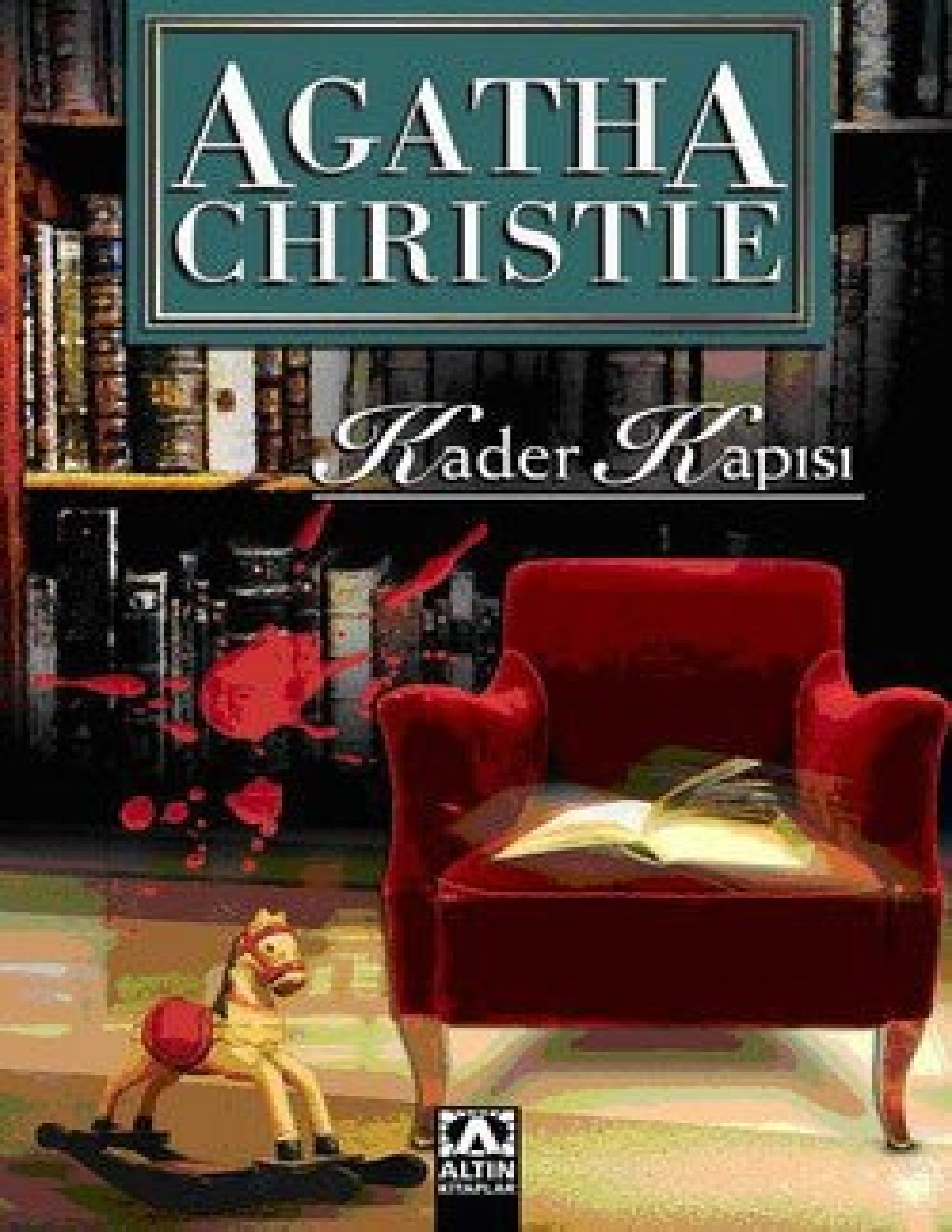

AGATHA
CHRISTIE
Kader Kapısı
ALTIN

Agatha Christie

Cinayetler Kapısı

Altın Kitaplar

Çeviren: Gönül Suveren

Mayıs 1986

Düzenleme: ORXXAN

3733654

Cinayetler Kapısından Geçenler

Tuppence ve Tommy Beresford: Gençliklerinde bir hayli esrarlı maceraya karışmış yaşlı bir çift.

Albert: Beresford'ların yanına gençlik yıllarında girmiş sadık uşak.

Anibal: Sahiplerini korumasını iyi bilen Beresford'larını köpeği.

Isaac Bodlicott: Geçmişteki olaylar hakkında bilgisi olan yaşlı bahçıvan.

Henry Bodlicott: büyük babası Isaac'dan bazı şeyler duymuş cilan torunu.

Clarence: Tuppence'a yardım edebileceğini sanan Henry'nin arkadaşı.

Robinson: Para işlerinden iyi anlayan esrarlı bir adam.

Plkeaway: Bir zamanlar haber almada çalışmış olan zeki bir ihtiyar.

Bayan Griffin: Köydeki eski aileleri tanıyan yaşlı bir kadın.

Bayan Muffins: Köyün eskilerinden çirkin bir ihtiyar kız.

Bayan Norton: Karı kocanın tehlikeye atılmalarını istemeyen müfettiş.

Tuppence'la Tommy'nin Elinde Şu İpuçları Vardı

- Oxford ve Cambridge
- "Grin - Hen - Lo" Sözcüğü
- Bir çocuk kitabı
- Kay - Kay
- Mathilde adlı oyuncak at
- Küçük bir çocuğun şifresi
- Bir mezar taşı
- Bir Doğum Günü Defteri
- Eski bir köşk
- Bir zehirlenme olayı

Tuppence'la Tommy Esrarı Çözebilmek İçin Şu Soruları Yanıtlamak Zorundaydılar

- Mary Jordan kimdi?
- Çocuk, "İçimizden biri..." sözcüğüyle kimi kastetmişti?
- Gerçekten köşkte eskiden bir cinayet işlenmiş miydi?
- Mary Jordan bir düşman ajanı mıydı?
- Bay Robinson bu konu hakkında ne biliyordu?
- Küçük Alexander da bir cinayete mi kurban gitmişti?
- Eski sırrın ortaya çıkmasını kimler istemiyordu?
- Yaşlı bahçıvan neler duymuştu?
- O üç heceli sözcük ne anlama geliyordu?
- Tommy'le Tuppenoe'ın hayatı gerçekten tehlikede miydi?

Şam kentinin dört büyük kapısı verdir...

Kader Kapısı, Çöl Geçidi,

Felaket Mağarası, Korku Kalesi...

Ey Kervan, bunlardan geçme,

Ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın.

O sessizliği duydun mu?

Kuşların ötmüş olduğunu,

Ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı O sessizliği...

Birinci Bölüm

I

Tuppence, "Kitaplar!" diye bağırdı. Öfkeli bir patlayıştan farksızdı bu. Tommy, "Ne dedin?" diye sordu.

Tuppence odanın köşesinden kocasına baktı. "Kitaplar!" dedim. Thomas Beresford, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı.

Tuppence'ın önünde üç büyük ambalaj kutusu duruyordu. Hepsinden birtakım kitaplar çıkarılmıştı, ama kutuların büyük bir bölümü hâlâ doluydu.

Tuppence, "İnanılacak gibi değil," dedi.

"Kitapların kapladığı yeri mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hepsini rafa mı dizmeye çalışıyorsun?"

Tuppence, "Ne yapmaya çalıştığımı ben de bilmiyorum," dedi. "İşin kötü yanı da bu ya. İnsan hiçbir zaman ne yapmak istediğini tam anlamıyla bilmiyor." İçini çekti. "Öf... " Kocası, "Açıkçası bunun, kişiliğine hiç uymayan bir şey olduğunu sanıyorum," diye cevap verdi. "Sen ne istediğini çok iyi bilirsin. Aslında bütün derdin de bu zaten."

Tuppence, "Ben şunu kastediyorum," dedi. "Sen ve ben yaşlanıyoruz artık. Vücutlarımızı romatizma sarmaya başladı. Bu

gerçeği kabul etmek zorundayız. İnsan bir yere uzanırken bu durumu daha iyi anlıyor. Ne demek istediğimi biliyorsun. Uzanıp, bir kitabı yerine koyarken ya da raftan bir şey alırken... Ya da alt rafa baktıktan sonra yerinden kalkmakta biraz zorluk çektiğin zaman... "

Tommy başını salladı. "Evet, evet. Genel dertlerimizi iyi saydın. Başlangıçta anlatmak istediğin de bu muydu?"

"Hayır, bunu söylemeyecektim. Anlatmak istediğim şuydu: İnsanın yeni bir ev satın alabilmesi çok hoş bir şey. Tam istediği gibi bir yer bulabilmesi. Burası tam hayalimizde canlandırdığımız ev. Tabii biraz değişiklik yapmak gerekti, o da başka." Tommy, "Evet," dedi. "Odaları aralarındaki duvarları yıktırarak birleştirdik. Senin 'veranda', yapı ustasının 'taraça' dediği yeri yaptırdık. Ama ben oraya 'teras' demeyi tercih ediyorum." Tuppence kesin bir tavırla, "Orası pek güzel olacak," diyerek başını salladı.

Tommy, "Her şey tamamlanınca evi tanıyamayacağım," dedi. "Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Ne münasebet. Değişiklikler sona erince pek sevinecek ve karının çok zeki, marifetli, sanat yanı güçlü bir kadın olduğunu söyleyeceksin."

Tommy, "Pekala," diyerek gülümsedi. "Uygun sözleri hatırlayıp söyleyeceğim." Tuppence, "Hatırlamana gerek yok ki," dedi. "İçinden gelecek."

Tommy, "Bütün bunların kitaplarla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Şey... Yanımızda iki üç sandık kitap getirdik. Pek fazla sevmediğimiz kitapları sattık, elden çıkarmaya dayanamayacağımız eserleri buraya taşıdık. Tabii sonra 'bilmem kimler' ...şimdi adları aklıma gelmedi... Bize bu evi satan aile yani... evdeki eşyaların hepsini alıp götürmek istemiyordu. Bize birtakım eşyalarla birlikte

kitaplarını da satacaklarını söylediler. Buraya gelip etrafımıza bakındık."

Tommy, "Ve onlara beğendiğimiz şeyler için fiyat teklif ettik," dedi.

"Evet. Ama umdukları kadar çok eşya seçmedik. Özellikle mobilyaları ve süsleri pek korkunçtu. Neyse ki, onları almak zorunda değildik. Ama buraya gelince kitapları gördüm... Bildiğin gibi, bazı çocuk kitapları vardı. İçlerinde pek sevdiğim birkaç kitabın da bulunduğunu fark ettim. Onları satın almamızın güzel bir şey olacağını düşündüm. Örneğin Androcles ve Aslan'ı. O kitabı sekiz yaşındayken okumuştum. Çok iyi hatırlıyorum."

"Sahi mi. Tuppence? Sekiz yaşındayken kitap okuyacak kadar zeki miydin?" Tuppence, "Evet," dedi. "Beş yaşındayken kitap okumaya başladım. Benim çocukluğumda herkes böyle yapardı. Hatta okumayı öğrenmek zorunda da kalmazdın pek. Yani biri sana masalları yüksek sesle okurdu. Sen de bunlardan pek hoşlandığın için kitapları gidip raftan alırdın. Sonra da bir bakardın ki, masalları okumaya başlamışsın bile. İmla filan öğrenme zahmetine katlanmadan tabii. Ama sonradan bu yüzden biraz zorluk çektim. Çünkü imlayı hiçbir zaman doğru dürüst öğrenemedim. Eğer biri bana bunu dört yaşlarındayken öğretseydi, sonuç gerçekten çok iyi olurdu. Babam bana matematik dersleri verdiydi. Yani toplama, çıkarma ve çarpma. Babam hayatta en yararlı şeylerden birinin çarpım cetveli olduğunu söylerdi. Bölmeyi de öğrendim tabii."

"Baban pek zeki bir adammış!"

Tuppence, "Onun fazla zeki olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ama pek iyi, pek tatlı bir adamdı."

"Konudan uzaklaşmaya başlamadık mı?"

Tuppence, "Evet." diye cevap verdi. "Neyse... Dediğim gibi. Andrccles ve Aslan'ı tekrar okumak fikri çok hoşuma gitti. Sonra başka çocuk klasikleri de vardı."

Tommy, "Anlıyorum," dedi. "Kitapları görünce dayanamadın. Üstelik kelepirdi." "Gerçekten de hepsini pek ucuza aldım. Ve... ve işte onlar da buradalar. Bizim kitaplarla diğer eserlerin arasında. Ama* şimdi ortaya bir sorun çıkıyor. Kitabımız pek çok. Yaptırttığımız: rafların yeteceğini hiç sanmıyorum. Senin çalışma odana ne", dersin? Orada bu kitaplara yer var mı?"

Tommy. "Hayır!" diye bağırdı. "Kendi kitaplarım bile sığmayacak oraya."

Tuppence, "Ah, ah, ah," dedi. "Tam bize göre bir durum bu.. Kitaplar için eve bir oda eklemek zorunda mı kalacağız dersin?" Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Hesaplı davranacağız. Önceki gün böyle kararlaştırdık. Unuttun mu yoksa?"

Tuppence mırıldandı. "O1 önceki gündü. Zaman geçiyor. Ben şimdi bu raflara ayrılmaya dayanamayacağım, kitapları yerleştireceğim. Sonra... sonra diğerlerini bir gözden geçiririz. Bir bölümünü çocuk hastanelerine veririz. Ya da kitap istenen başka;. bir yere."

Tommy, "Onları satabiliriz de." dedi.

"Bunlara alıcı çıkacağını pek sanmıyorum, içlerinde öyle değerli, ender bulunur eserler yok."

Tommy güldü. "Şans işi bu, hiç belli olmaz. Belki kitapçıların aradığı mevcudu tükenmiş bir eser buluruz."

Tuppence, "O arada," dedi. "Kitapları raflara yerleştirmeliyiz. Tabii hepsinin de içlerine bakmamız gerek. Saklamak isteyip

istemediğimizi anlayabilmek için. Kitapları ayırmaya da çalışıyorum. Yani macera romanları, peri masalları, çocuk hikâyeleri. Sonra okulla ilgili o romanlar. Hani öğrencilerin hepsi de* hep zengindir. Bundan başka kızımız Deborah küçükken ona okuduğumuz masallar da var."

Tommy, "Sen galiba yorulmaya başladın," diye cevap verdi.

"Şu işi biraz bıraksan."

Tuppence başını salladı. "Evet, belki bırakırım... Ama odanın bu tarafını tamamlayabilseydim... Kitapları şuraya koysaydım... "

Tommy, "Ben sana yardım edeyim," dedi. Karısına yaklaşarak kutulardan birini yana eğdi. Kitaplar etrafa saçıldı. Tommy; bunların bir bölümünü kucakladığı gibi götürdü, raflara tıkıver-di. "Aynı boyda olanları bir araya koyuyorum. Böyle daha düzenli oluyor." Tuppence, "Kitaplar öyle mi ayrılır?" diyerek dudak büktü.

"Onları şimdilik böyle ayıralım. Daha sonra uygun şekilde yerleştiririz. Şöyle güzel güzel. Bu işi bir uğraşı bulamadığımız yağmurlu bir günde yaparız."

"İşin kötüsü biz seninle her zaman bir uğraşı buluyoruz."

"Hah, şuraya da yedi tane girdi. Artık geriye yukar ki köşe kaldı. Bana şuradaki tahta iskemleyi verir misin? Sandalyenin ayakları beni çeker mi? O zaman en üst rafa da kitap yerleştirebilirim." Dikkatle iskemleye çıktı.

Tuppence kocasına bir kucak dolusu kitap uzattı. Tommy bunları özenle en üst rafa soktu. Ama sonuncuları sığdırmaya çalışırken olan oldu. Üç kitap yere yuvarlanırken Tuppence'a çarptı.

Kadın, "Ah!" diye bağırdı. "Canım acıdı!"

"Ben ne yapayım? Fazla kitap verdin bana."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Raflar pek güzel duruyor." Kadın hafifçe gerilemişti. "Şimdi şunları da aşağıdan ikinci rafa koyarsan, bu kutudaki kitaplar yerleşmiş ,olur. Böylesi daha da iyi. Bu sabah ilgilendiklerim, bizim asıl kitaplarımız değil, satın aldıklarımız. Bakarsın, gizli bir hazine bulabiliriz."

Tommy başını salladı. "Tabii ya."

"Evet, evet, bir hazine bulacağımızdan eminim. Mutlaka bir şey bulacağız. Belki paraca büyük değeri olan bir şey."

"Ondan sonra ne yapacağız? Bulduğumuz şeyi satacak mıyız?"

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Herhalde onu satmak zorunda kalırız. Tabii herkese göstermek için saklayabiliriz de. Öyle övünerek değil de şöyle: 'Ah evet, çok ilgi çekici bir iki şey bulduk.' Biliyor musun Tommy? Gerçekten ilgi çekici bir şey bulacağız."

"Ne? Eski, sevdiğim kitaplarından birini mi?"

"Ben onu kastetmedim. Şaşırtıcı, heyecan verici bir şey bulacağız, demek istedim. Hayatımızı değiştirecek bir sır."

Tommy, "Ah Tuppence," dedi. "Alemsin. Aslında başımıza korkunç bir felaket getirecek bir şey bulmamız daha olası."

Tuppence bağırdı. "Saçma! İnsanın hep umudu olmalıdır. Hayatta bundan daha büyük, daha değerli bir şey olamaz. Umut! Unuttun galiba? Ben her zaman umutluyumdur." "Biliyorum." Tommy içini çekti. "Buna sık sık üzülürüm."

II

Bayan Thomas Beresford Guguktu Saat adlı kitabı alttan üçüncü rafa soktu. Sonra eli, Halttı Oda'ya gitti... Tommy neredeyse kentten dönecekti.

Evet .yerleşme işi ilerliyor, diye düşündü Tuppence. Tabii ilerliyor. Sevdiğim o eski kitapları çıkarıp okumaya kalkışma-sam... Çok hoş oluyor ama insanın zamanını da alıyor...

Üstelik Tommy akşamlan eve geldiğinde, karısına işlerin nasıl gittiğini soruyordu. O da, "A, gayet iyi," diyordu, ama kocasının yukarıya çıkıp kitap raflarına bakmasını engellemek için de akla karayı seçiyordu. Her şey uzun zaman alıyordu. Bir eve yerleşmek daima böyleydi. İnsanın tahmin ettiğinden daha uzun sürüyor ve içeri bir sürü sinir bozucu insan da doluşuyordu. söz gelişi, elektrikçiler. Adamlar geliyor, daha önce yapmış oldukları işi beğenmiyorlardı. Neşeyle gülerek orayı burayı kazıyorlardı. Tuppence bazen, "Keşke eski yerimizden çıkmasaydık," diyordu.

Tommy hatırlatıyordu o zaman. "Yemek odasının tavanını unuttun mu? Ya tavan arasındaki odaları? Garajın halini? Araba içerde eziliyordu az kalsın. Bunu sen de biliyorsun."

Şu anda kitaplığın önünde duran Tuppence, bu eve yerleşmekten başka bir seçenekleri olup olmadığını düşünüyordu. Başlangıçta pek basit gibi görünmüştü bu iş. Ama gün geçtikçe durum karışıyordu. Tabii bunun bir nedeni de bu kitaplardı.

Tuppence, "Şöyle şirin, sıradan bir zamane çocuğu olsaydım," dedi. "Küçükken öyle kolaylıkla okuma öğrenmezdim. Şimdiki çocuklar dört beş, hatta altı yaşında bile okumasını bilmiyorlar. Hatta on bir on iki yaşında bile... Aman neyse... İşime bakayım... " Birkaç

kitap daha aldı. Önce, Alis Harikalar Diyarında'ya daldı. Sonra da Tarihin Bilmediği'ne. Böylece kırk beş dakika geçti. Tuppence'ın eli kalın, eski bir kitaba kaydı. Papatya Zinciri.

Kadın, "Ah!" dedi. "Bunu da tekrar okumalıyım. Aradan ne kadar uzun bir zaman geçti... Ne de heyecanlıydı!"

"Ne dediniz efendim?" "Ah! Hiç hiç..." Tuppence dönerek sadık uşakları Albert'e baktı. Adam eşikte duruyordu. "Bir şey istediğinizi sandım, hanımefendi. Zili çaldınız da... "

Tuppence, "Yok canım," dedi. "Kitap okumak için iskemleye çıkarken zilin üstüne dayandım."

"İsterseniz kitapları ben indireyim."

Tuppence, "Aman çok iyi olur," dedi. "O iskemleden yuvarlanıp duruyorum. Bazıları kaygan, bazılarınınsa bacakları sallanıyor."

"İstediğiniz belirli bir kitap var mı?"

"Şu üçüncü rafa pek bakmadım. Yukarıdan üçüncüye yani. Orada hangi kitapların olduğunu bilmiyorum."

Albert sandalyeye çıktı. Her kitabı tozlarını silkmek için rafın kenarına vurduktan sonra Tuppenee'a uzattı. Yaşlı kadın büyük bir sevinçle aldı bunları.

"Ah, ne hoş! Bütün bunlar! Bu kitaplardan çoğunu unutmuştum. Ah, işte, Tıfeım! Yeni Define Arayıcıları! Katriona! Evet", evet!" Sonra neşeyle bağırdı. "Kara Ok! Hay Allah! Kara Ok! Okuduğum ilk kitaplardan biriydi. Evet. Albert, sen herhalde bilmiyorsundur bunu. Yani, sen daha dünyaya gelmemiştin sanırım. Dur bakayım, nasıldı? A, tabii ya. Duvardaki resim... resmin gözleri oynuyordu. Duvarın arkasından biri bakıyordu da ondan.

Ah, evet. Kara Ok!"

"Başka kitap vereyim mi, hanımefendi?"

"Hayır istemem, Albert. Teşekkür ederim. Artık bu işe devam edemeyecek kadar yorgunum."

"Siz bilirsiniz, efendim. Demin beyefendi telefon etti. Yarım saat gecikecekmiş."

Tuppence, "Zararı yok," dedi. Bir koltuğa yerleşerek Kara Ok'u aldı. Kitabın sayfalarını ilgiyle karıştırmaya başladı.

"Ah, ah, ne harika... Hikâyenin birçok yerini unutmuşum. Yeniden okumak büyük zevk verecek. Pek heyecanlı bir maceraydı."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Albert mutfağa döndü, Tuppence koltuğunda arkasına yaslandı. Dakikalar geçti. Oldukça eski koltuğa rahatça yerleşmiş olan Bayan Thomas Beresford, Kara Ok'u okuyarak geçmişteki o zevkli anlara dönmeye çalışıyordu. Mutfakta da zaman geçti. Albert fırının başında çalışıyordu. Bir araba yaklaşarak durdu. Albert yan kapıya gitti. "Arabayı garaja koyayım mı, efendim?" Tommy, "Hayır," dedi.

"O işi ben yaparım. Herhalde sen akşam yemeğini hazırlamakla meşgulsün. Cok mu geç kaldım?"

"Hayır, efendim. Söylediğiniz zamanda geldiniz. Hatta biraz erken bile."

"Ya." Tommy arabayı garaja soktuktan sonra dönüp mutfağa girdi. Ellerini ovuşturup duruyordu. "Hava soğuk. Tuppence nerede?"

"Hanımefendi mi? Yukarıda kitapların yanında." "Ne? Hâlâ o Tanrının cezası kitaplarla mı meşgul?" "Evet. Bugün bir sürü kitap daha yerleştirdi. Ama zamanının çoğunu onları okuyarak geçirdi."

Tommy, "Hay Allah," dedi. "Pekala Albert, ne yemek var?" "Limonlu dil balığı filetosu, efendim. Hazırlanması uzun sürmez."

"Öyleyse on beş dakika sonra sofraya otururuz. Önce elimi yıkamak istiyorum." Yukarıda ,en üst katta Tuppence hâlâ eski koltukta oturmuş, Kara Ok'u inceliyordu. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Ona biraz acayip gelen durumla karşılaşmıştı. Buna bir "araya karışma" da denebilirdi. Biri, o sırada okumakta olduğu sayfada bazı sözcüklerin altlarını çizmişti. Tuppence son on beş dakikadan beri bu durumu incelemekteydi. Sözcüklerin altlarının çizilmesinin nedenini anlayamıyordu. Sırayla değildi bunlar. Yani bu işi yapan, kitaptan bir cümle seçmemişti. Ayrı ayrı sözcükler seçilmiş ve altları kırmızı mürekkeple çizilmişti. Tuppence usulca okudu. "Matcham dayanamayarak bağırdı. Dick hayretle irkilerek elleriyle tuttuğu pencereyi bırakıverdi. Hepsi de ayağa fırlamışlar, hançerlerini ve kılıçlarını kınlarından çekiyorlardı. Elli elini kaldırdı. Gözlerinin akı parıldıyordu. Ve iri... " Tuppence başını salladı. Bir anlam çıkmıyordu bundan, hiçbirinden çıkmıyordu. Yazı takımının durduğu masaya giderek, matbaacının yolladığı kâğıt örneklerinden birkaçını aldı. Bunlara yeni adresleri yazılacaktı. "Defneli Kök, Hollow/quay, Devonshire." Tuppence, "Defneli Köşk," diye tekrarladı. "Amma da gülünç isim. Ama insan tutar bir evin adını durmadan değiştirirse, o zaman mektupları kaybolur."

Yaşlı kadın kitaptaki sözcükleri sırayla yazdı. Şimdi daha önce görmediği bir şeyi fark etmişti. "İşte bütün fark burada." Bazı harflerin üzerinden kalemle gitti.

Birdenbire Tommy'nin sesini duydu. "Demek buradasın? Yemek yemen hazır. Kitaplar ne âlemde?"

Tuppence, "Çok karışık..." dedi. "İnsanı fena halde şaşırtıyor."

"Şaşırtan nedir?"

"Şu ünlü Kara Ok. Kitabı yeniden okumak istiyordum. Okumaya başladım da. Her şey yolundaydı. Sonra birdenbire sayfalar gözüme acayip gözükmeye başladı. Yani... birçok sözcüğün altı kırmızı mürekkeple çizilmiş."

Tommy, "Ç.ok kişi yapar bunu," diye cevap verdi. "Tabii tıepsinin de kırmızı mürekkep kullandığını söylemiyorum. Ama .insan bazen bir bölümü ya da bir cümleyi hatırlamak ister. Canım, ne demek istediğimi biliyorsun."

Tuppence başını salladı. "Evet, biliyorum. Ama burada durum böyle değil. Ve altları çizilenler birtakım harfler."

Tommy sordu. "Ne demek birtakım harfler?" Tuppence, "Buraya gel," dedi.

Adam yaklaşarak koltuğun dirsek dayanılan yerine ilişti. Eğilerek,okumaya başladı. "Matcham dayanamayarak bağırdı ve hatta öldü başlarken hayretle irkilerek elleriyle tuttuğu pencereyi bıraktı iki iri yarı adam... bu sözcüğü okuyamadım. Tuppence... fişek beklenilen işaretti. Hepsi ayağa fırlamışlar sıkışık hançer ev kılıç... " Tomy bir an durdu. "Deli saçması bu."

Tuppence, "Evet," diyerek başını salladı. "Ben de önce "öyle düşündüm. Ama bu deli saçması değil, Tommy."

Aşağıda bir çan çalmaya başlamıştı. "Yemek hazır."

Tuppence, "Aldırma," dedi. "Önce sana bunu anlatmalıyım. . Gerçekten çok garip bir durum bu. Onun için sana hemen anlatmam şart."

"Pekala, pekala. Yine içinden çıkılmayacak bir bilmece mi buldun?"

"Hayır, hayır. Ben sadece bazı harfleri ayırdım. Şey... Örneğin, şu sayfada... Matcham'ın M'si. M harfinin altı çizilmiş. A'nın da. Ondan sonra üç sözcük daha var. Kitapta aynı sırayı izlemiyor bunlar. Biri bu sözcükleri seçerek altlarını çizmiş, daha doğrusu içlerindeki harfleri. Çünkü istediği harflermiş bunlar. Şuraya bak. Bağırdı'dan V harfinin altı çizilmiş, Hayret'in Y'si. Jack'den J. Sonra..."

Tommy bağırdı. "Tuppence, Tanrı aşkına bırak artık bunu!" Tuppence, "Dur dur." dedi. "İşin iç yüzünü öğrenmem gerek. vO harfleri ayırıp yazdığım için durum açığa çıkıyor. Bak, görüyor musun? M-A-R-Y. İşte bu, altı çizilmiş dört sözcükten çıktı."

"Ee, ne olmuş?"

"Mary... Mary... "

Tommy, "İyi ya," dedi. "Mary isminde birinin işi bu. Yaratıcı gücü olan bir çocukmuş ve bu kitabın kendisine ait olduğunu da bu şekilde açıklamaya çalışmış. Herkes kitapların içine ismini yazar."

Tuppence, "Tamam," diye cevap verdi. "Mary... Ondan sonra gelen altı çizili harfler bir araya getirilince de şu sözcük ortaya çıkıyor: Jordan."

Tommy, gülümsedi. "Görüyorsun ya? Mary Jordan. Çok normal bir şey bu. Şimdi küçük kızın adını ve soyadını biliyorsun. İsmi Mary Jordan'mış."

"Ama bu kitap onun değilmiş ki. Başta acayip, çocuksu bir yazıyla yazılmış bir isim var. Alexander... Alexander Parkinson sanırım."

"Ee, ne .olmuş? O kadar önemli mi bu?" Tuppence, "Tabii önemli," dedi.

Tommy karısının koluna dokundu. "Haydi gel. Ben acıktım."

Tuppence ,"Biraz sabret," dedi. "Ben sana sadece bundan sonraki bölümü okuyacağım. İşaretli yerleri yani. Dört sayfaya dağılmış bunlar. Harfler çeşitli sayfalardaki sözcüklerden garip bir biçimde seçilmiş. Sırayla değil bunlar. Bir araya getirirsen bir anlam çıkmıyor. Önemli olanlar harfler. Şimdi... M-a-r-y J-o-r-d a n'ı yakaladık. Tamam.

Ondan sonraki dört sözcüğün ne olduğunu biliyor musun... 'ı-n ö-l-ü-m-ü n-o-r-m-a-l d-e-ğ-i-l-d-i.' Tuppence bağırdı. "Gördün mü? Ondan sonraki cümle ise şu: 'Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum!' Hepsi bu kadar. Başka bir şey bulamadım. Ama çok heyecanlı değil mi?"

Tommy, "Buraya bak, Tuppence," dedi. "Bu işi büyütmeyeceksin ya?"

"Ne demek büyütmeyeceksin?"

"Yani bunu esrarlı bir hale sokmaya kalkışmayacaksın değil mi?"

Tuppence, "Ama bu benim için gerçekten esrarlı bir şey," diyerek güldü. 'Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum.' Ah, Tommy, bunun çok ilgi çekici bir şey olduğunu sen de kabul edersin."

III

Tommy eve girerken, "Tuppence!" diye seslendi. Ama kendisine cevap veren olmadı. "Tuppence! Tuppence!"

Karısı için endişeleniyordu Tommy. İnsanda endişe uyandıran kadınlardandı Tuppence. Evden çıkarken kendisine öğüt - ediyordunuz. O da söylediğiniz gibi yapacağına söz veriyordu size. "Hayır, sokağa çıkmayacağım. Sadece gidip yarım kilo yağ alacağım. Artık bunun da tehlikeli bir şey olduğunu söyleyemezsin ya?"

"Tereyağını almaya kalkışan sensen, o zaman bu gerçekten tehlikeli bir şey olabilir," demişti Tommy.

Tuppence da, "Aptallık etme," diye bağırmıştı.

"Aptallık ettiğim yok. Ben sadece aklı başında, ihtiyatlı bir koca gibi davranıyor ve çok sevdiğim bir şeyi korumaya çalışıyorum. Nedenini bilmiyorum ama... "

Tuppence, "Bunun nedeni çok şirin, çok güzel ve neşeli olmam," demişti. "Ayrıca iyi bir dost ve arkadaşım. Sana da gayet iyi bakıyorum."

"Evet, belki bütün bunlar da sayılabilir. Oysa ben ayrı bir liste yapacaktım."

"Senin listenden haşlanacağımı hiç sanmıyorum, Tommy. Galiba birtakım şikâyetlerin var... Ama endişelenme. Hiçbir sorun çıkmayacak. Eve döndüğün zaman seslen, beni karşında bulacaksın."

Ama şimdi Tuppence ortada yoktu.

Tommy, "Küçük şeytan," dedi. "Mutlaka bir yere gitmiştir. "

Karısını daha önce bulduğu yukarıdaki kattaki odaya çıktı. "Herhalde yine bir çocuk kitabı okuyor... Akılsız bir kızın altlarını kırmızıyla çizdiği gülünç sözcüklerle ilgileniyordun Büyük bir olasılıkla, Mary Jordan'ın peşindedir şimdi. Kimse o Mary Jordan? Kızın ölümü normal değilmiş."

Tommy'de hafif bir merak uyanmıştı. "Herhalde kız bu evde uzun yıllar önce oturdu. Evi Jones'lardan aldık. Onlar bu evde uzun süre oturmamışlar. Sadece üç dört yıl... Hayır, Kara Ok'un sahibi olan çocuk daha önce bu köşkte oturmuş olmalı... "

Gel gelelim Tuppence odada yoktu. Rafların derli toplu olmasından karısının orada kitap okumadığı da anlaşılıyordu.

Thomas, "Allah, Allah," dedi. "Nerede bu kadın?"

Tekrar aşağıya inerek birkaç kez bağırdı. Ama yine cevap veren olmadı. Sonra portmantoya baktı. Tuppence'ın yağmurluğu yerinde asılı değildi. "Demek sokağa gitti? Ama nereye? Ya Anibal nerede?" Tommy karısının adını bağırmaktan vazgeçerek köpeklerini çağırmaya başladı. "Anibai! Anibal! Anibal! Gel, Anibal, gel!"

Hayır, Anibal da yoktu ortada.

Tommy, neyse, diye düşündü. Tuppence hiç olmazsa Anibal'i yanına almış.

Ama Tuppence'ın Anibal'i yanma almış olması, durumu daha iyi hale mi sokuyordu, yoksa daha kötü bir hale mi? Açıkçası bu sorunun cevabını pek bilmiyordu Tommy. Tabii Anibal, Tuppence'ın başına bir kötülük gelmesine göz yummazdı. Ama köpeğin başkalarına bir zarar vermesi olasılığı vardı. Anibal başkalarına misafir gittiği zaman pek dostça davranırdı, ama oturduğu eve girmeye kalkanlardan daima şüphelenirdi. Her şeyi göze alarak

korkunç bir şekilde havlar, hatta konuğu ısırırdı. Her neyse... Tuppence'la Anibal neredeydiler şimdi?

Tommy dışarı çıkarak yolda biraz ilerledi. Görünürde küçük siyah bir köpekle, kırmızı yağmurluklu, orta boylu bir kadın yoktu. Sonunda öfkelenerek eve döndü.

Ve o zaman pek güzel bir koku geldi burnuna. Çabucak mutfağa koştu. Tuppenoe fırından ona doğru dönerek sevgiyle gülümsedi.

"Bir hayli geç kaldın. Güveç yapıyorum. Kokusu pek nefis değil mi? Bu kez içine değişik bazı şeyler koydum. Bahçede baharat vardı. Daha doğrusu, ben onların baharat olduklarını umuyorum."

Tommy, "Eğer baharat değillerse," dedi. "O zaman zehirli birtakım bitkilerdir herhalde. Kılık değiştirip seni kandırmışlardır. Neredeydin sen?"

"Anibal'i gezmeye götürdüm."

Köpek de o sırada varlığını hissettirmeye karar vermişti. Tcmmy'nin üzerine sevinçle öyle bir atıldı ki, az kalsın onu yere yuvarlayacaktı. Siyah tüyleri pırıl pırıl, küçük bir köpekti Anibal. Arkasında ve yanaklarında bej benekler vardı. Soyu sopu belli, şeceresi temiz bir

Manchester teriyesiydi. Bu yüzden de hayvan kendisini karşılaştırdığı bütün köpeklerden daha soylu ve kibar bulurdu.

"Vay, vay, vay... Etrafa bakındım, ne tarafa gittin? Hava da pek iyi değildi."

"Gerçekten değildi. Üstelik sis vardı. Ah... Bir hayli de yoruldum."

"Nereye gittin? Yolun aşağısındaki dükkânlara mı?"

"Hayır. Dükkânlar bu gün erken kapanıyor... Hayır... Hayır... Ben mezarlığa gittim." Tommy, "Aman ne sıkıntılı iş," dedi. "Mezarlığa gitmek de aklına nereden geldi?"

"Bazı mezar taşlarına bakmak istiyordum."

Tommy başını salladı. "Yine de iç sıkıcı... Anibal eğlendi mi bari?"

"Anibal'e kayış takmak zorunda kaldım. Kiliseden sık sık: zangoça benzeyen biri çıkıyordu. Onun Anibal'den hoşlanmayacağını düşündüm. Daha doğrusu, Anibal ondan hoşlanmamaya karar verebilirdi. Buraya gelir gelmez herkesin hakkımızda ön yargılara saplanmasını istemiyordum."

"Mezar taşlarına neden bakmak istedin?"

"Mezarlıkta kimlerin gömülü olduğunu anlamak için. Bir sürü adam var orda... Yani mezarlık dolu. İyice dolu. Bazı taşlar çok eski. Ta on dokuzuncu yüzyıldan kalma. Hatta daha da eskileri var. Ama taşlar öyle aşınmış ki, tarihler okunmuyor."

"Ben hâlâ mezarlığa neden gittiğini anlamış değilim." Tuppence, "Araştırma yapıyorum," dedi.

"Ne araştırması?"

"Mezarlıkta Jordan adında birinin gömülü olup olmadığını anlamak için." Tommy, "Hay Allah!" diye bağırdı. "Hâlâ o işle mi meşgulsün? Baktığın..."

"Mary Jordan ölmüş... Onun öldüğünü biliyoruz. Çünkü kitapta kızın ölümünün normal olmadığı yazılı. Ama ne olursa olsun kızı bir yere gömdüler hiç kuşkusuz. Öyle değil mi?" Tommy, "Orası kesin," dedi. "Tabii kızı bu bahçeye gömdülerse o başka."

Tuppence, "Ben buna ihtimal vermiyorum," diye mırıldandı. "Çünkü o küçük çocuk, hani şu adı Alexander olan küçük... Alexander, Mary Jordan'ın ölümünün normal olmadığını keşfetmiş. Bu yüzden pek zeki olduğunu düşünmüş sanırım. Ama belki şu sırrı sadece Alexander öğrenmiş ya da keşfetmişti. Yani başkalarının bu konuda şüphesi yoktu. Onun için gömdüler. Kimse de çıkıp... "

Thomas karısının cümlesini tamamladı. "Kimse de çıkıp kızın bir cinayete kurban gittiğini iddia etmedi."

"Evet. Kızı zehirlediler herhalde. Ya da biri kafasına vurdu, onu bir uçurumdan aşağıya yuvarladı. Ya da arabayla çiğnedi. Aa, düşünürsem daha bir sürü cinayet yöntemi bulabilirim."

Tommy içini çekti. "Bundan eminim. Ama hiç olmazsa bir tek iyi yanın var. Tuppence. İyi kalplisin. Bu yöntemleri sırf eğlence olsun diye uygulamaya kalkışmazsın."

"Ama mezarlıkta Mary Jordan adında biri yoktu. Jordan adına hiç rastlamadım." . Tommy, "Hayal kırıklığına uğradın tabii," dedi. "Pişirdiğin; yemek olmadı mı daha? Bir hayli acıktım. Güveç pek güzel kokuyor."

Tuppence, "Yemek tam kıvamında," dedi. "Elini yüzünü yıkar yıkamaz sofraya otururuz."

IV

Yemek yerlerken Tuppence, "Bir sürü Parkinson var," dedi. "Taa gerilere gidiyor o aile. Şaşılacak kadar Parkinson gömmüşler. Yaşlılar, gençler, evliler... "

"Olur a..." Tommy bir an durduktan sonra ekledi. "Ha, aklıma gelmişken. Yemekten sonra o elektrikçilere telefon edeceğim. Çok dikkatli ol, Tuppence. Yoksa yukarıdaki sahanlıkta açtıkları delikten düşebilirsin."

"O zaman benimki de normal bir ölüm olur. Ya da anormal bir ölüm. İkisinden biri işte." "Seninki merakın neden olduğu bir ölüm olur. Ne demişler? 'Kediyi merak öldürdü.'" Tuppence sordu. "Sen bu konuyu hiç merak etmiyor musun?"

"Ortada merak uyandıracak bir şey görmüyorum ki. Ne tatlısı var?"

"Ballı çörek."

"Oh, öh... Doğrusu bunun pek nefis bir yemek olduğunu söylemeliyim, Tuppence." Kadın, "Beğendiğine memnun oldum," dedi.

"Arka kapının önündeki pakette ne var? Ismarladığımız şaraplar mı geldi?" Tuppence başını salladı. "Hayır. Soğan onlar."

Tommy hayal kırıklığına uğramıştı. "Ya? Soğan demek?"

Tuppence, "Lale soğanı," diye ekledi. "Bahçe için. Orayı, da düzeltmek gerek."

"Laleleri nereye dikeceksin?"

"Orta yolun iki yanına... Çiğdem de pek güzel durur, Acaba paketin içinde onlardan da var mıydı?"

Tuppence dörde doğru bahçeden içeri girdiği zaman Tommy ortalarda yoktu. Yaşlı kadın odaları tek tek arayarak, herhalde bir köşede uykuya daldı, diye düşündü.

Sahanlıktaki o esrarlı delikten bir kafa uzanmıştı. Tuppence onu görünce rahat bir nefes aldı.

Elektrikçi, "Her şey yolunda, hanımefendi," dedi. "©undan sonra dikkatli davranmanıza gerek kalmayacak. Her şeyi düzelttim ben." Sonra ekledi. "Yarın sabah evin başka tarafında çalışacağım."

Tuppence, "Yarın sabah geleceğinizi umarım," dedi. "Bay Beresford'u gördünüz mü?" "Kocanızı mı soruyorsunuz? Evet, gördüm. En üst katta sanırım. Birtakım şeyleri atıp duruyor. Hem de ağır şeyler. Kitap sanırım."

Tuppence, "Kitaplar-mı?" diye bağırdı. "Ya, öyle mi?"

Elektrikçi kafasını içeri çekti, Tuppence de en yukarı kattaki çocuk kitaplarına ayrılmış kütüphaneye çıktı.

Tommy el merdiveninin en tepesinde oturuyordu. Yerde birkaç kitap duruyordu, Raflarda da belirli bazı boşluklar vardı.

Tuppence, "Demek böyle!" diye bağırdı. "Bu konu seni hiç ilgilendirmiyormuş gibi davran, sonra da buraya çık. Bir sürü kitaba baktın değil mi? Yerleştirdiğim kitapları altüst etmişsin."

Tommy, "Karışıklık için özür dilerim," dedi. "Şöyle bir bakmayım dedim de."

"Başka kitaplarda kırmızı mürekkeple yapılmış işaretler var mı?"

"Hayır. Hiçbirinde yok."

Tuppence, "A, ne can sıkıcı iş," dedi.

Tommy, "Bu işi yapanın Alexander olduğu anlaşılıyor," diye mırıldandı. "Alexander Parkinson."

Tuppence başını salladı. "Bunu sana söyledim. O da Parkinson'lardanmış. Mezarlıkta yatan sürüyle Parkinson'dan biri." "Bence çocuk oldukça tembelmiş. Ama tabii harflerin altını tek tek çizmek de sıkıcı bir iş olmalı."

"Mary Jordan hakkında başka hiçbir bilgi yok."

Daha sonra birlikte aşağıya inerlerken Tommy sordu. "Ön kapıya koyduğun pirinç lambayı ne yapacaksın?"

Tuppence, "Hayır kurumuna götüreceğim," dedi. "Onu kermeste satışa çıkaracaklar." "Neden?"

"O lambayı hiç sevmem de ondan. Onu dışarıda bir yerden almıştık sanırım."

"Evet. Herhalde o ara çıldırmıştık. Lambadan hiçbir zaman hoşlanmadığını biliyorum. Ondan nefret ettiğini söylerdin. Bu duygunu paylaşıyorum. Üstelik lamba ağır da. Cok ağır."

"Ama Bayan Sanserson lambay; onlara vereceğimi duyunca pek sevindi. Hatta gelip almayı bile önerdi. Ama ben lambayı arabayla bırakabileceğimi söyledim. Eşyaların bugün teslim edilmesi gerekiyor."

"İstersen lambayı ben götürüp bırakayım."

"Hayır, hayır. Oraya gitmem şart."

Tommy, "Pekala," dedi. "Ama ben de seninle geleyim. Lambayı taşırım." Tuppence, "Canım ben onu taşıtacak birini bulurum," diye karşılık verdi.

"Kuruma gitmeyi istemenin başka bir nedeni var, değil mi?" Tuppence mırıldandı. "Kurumdakilerle so'hbet etmeyi düşündüm."

"Senin ne işler karıştırdığını hiçbir zaman bilemiyorum. Tuppence. Ama gözlerindeki pırıltıdan yine bir şeyler planladığını anlıyorum."

Tuppence, "Sen Anibal'i gezmeye çıkar," dedi. "Onu kuruma götüremem. Bir de köpek yüzünden kavga çıkmasın."

"Pekala... Yürüyüşe çıkmak ister misin, Anibal?"

Anibal her zamanki gibi olumlu cevap verdi buna. Köpeğin olumlu ya da olumsuz cevaplarını anlamamak imkânsızdı. Anibal vücudunu oynatır, kuyruğunu sallar, bir pençesini kaldırır, sonra indirir ve sahibinin bacağına sürünürdü.

Şimdi de köpeğin, ;Tamam," dediği anlaşılıyordu. "Sevgili esirim, senin varoluşunun nedeni bu zaten. Seninle yoldan aşağıya inerek güzel bir yürüyüş yapacağız. Etrafta bol bol değişik koku olduğunu umarım."

Tommy, "Haydi bakalım, Anibal," diyerek güldü. "Kayışını yanıma alacağım. Geçen sefer yaptığın gibi yolun ortasına fırlama. Az kalsın o korkunç büyük 'uzun araçlar'dan birinin altında kalıyordun."

Anibal ona baktı. Yüzündeki ifadeden, ben çok iyi bir köpeğim, diye düşündüğü belliydi. Ve daima da söylenilenleri yaparım. Bu doğru değildi, ama Anibal bu şekilde kendisini en iyi tanıyanları bile kandırırdı.

Tommy pirinç lambayı arabaya koyarak, bunun bir hayli ağır olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Tuppence arabayla uzaklaşıp gitti. Karısının köşeyi döndüğünü gören Tommy, kayışı Anibal'in tasmasına takıp köpeği yokuş aşağı indirdi. Sonra da kiliseye giden yola saparak Anibal'in kayışını çıkardı. O yolda fazla trafik yoktu.

Köpek bu lütfü çok takdir ettiğini göstermek için kaldırımla bahçe duvarı arasından fışkırmış olan otları koklayarak homurdandı. Eğer konuşabilseydi mutlaka, "Nefis! Sulu otlar. Burada koskocaman bir köpek var. Galiba bu o Tanrının cezası Alsas çoban köpeği," diyecekti. Anibal usulca homurdandı. "Alsas çoban köpeklerinden hoşlanmam. Bir keresinde bir tanesi beni ısırdıydı. Onu bir yakalarsam. Ben de onu ısıracağım tabii... Ah, nefis, nefis. Burada pek hoş bir dişi köpek var. Evet, evet, onunla tanışmayı isterim... "

Sonunda kilise mezarlığına açılan kapıya geldiler. Anibal istediği zaman boynunu boşunu değiştirmek konusunda inanılmayacak kadar ustaydı. Şimdi de geniş, tombul köpek âdeta siyah bir ip halini alarak kapının parmaklıkları arasından kolaylıkla içeriye süzüldü. Tommy, "Çık dışarı, Anibal!" diye bağırdı. "Mezarlığa giremezsin."

Anibai cevap verebilseydi, "Girdim bile," diyecekti. Köpek neşeyle mezarlıkta dolaşıp duruyordu. Sanki pek güzel bir bahçeye sokulmuş gibi bir hali vardı.

Tommy, "Çok dik başlısın," diye seslendi.

Kapıyı açarak içeri girdi. Kayış elinde Anibal'i kovalamaya başladı. Köpek şimdi mezarlığın tâ öbür köşesindeydi. Kilisenin hafifçe aralık olan kapısından içeri girmeye çalışıyordu. Tommy onu zamanında yakalayarak kayışı tekrar hayvanın tasmasına taktı. Anibal sanki başından beri bunun yapılmasını istiyormuş gibi bir tavırla yaşlı adama baktı. "Demek kayışımı takıyorsun? Tabii, bunun bir itibar meselesi olduğunu biliyorum. Bu benim çok değerli bir köpek olduğumu gösteriyor." Kuyruğunu salladı.

Anibal'in efendisiyle birlikte mezarlıkta dolaşmasına itiraz eden yoktu. Tommy bu yüzden taşların arasında yürümeye başladı. Belki de Tuppence'ın bir gün önceki araştırmalarını; kontrol ediyordu.

Önce kilisenin küçük yan kapısının hemen hemen arkasında kalan bir taşa baktı. Galiba en eskilerden biri bu, diye düşünüyordu. Gerçekten o tarafta on dokuzuncu yüzyılın başlarından kalma bazı mezar taşları vardı. Tommy bunlardan sadece birini uzun uzun inceledi.

Sonra da, "Tuhaf," diye mırıldandı. "Çok tuhaf."

Anibal başını kaldırarak ona baktı. Efendisinin bu sözlerinden bir şey anlamamıştı. Mezar taşında bir köpeğin ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu. Oturarak merakla Tommy'nin yüzüne baktı. Tuppence, Tommy'le kendisinin beğenmedikleri pirinç lambanın memnunlukla karşılandığını görünce hem şaşırdı, hem sevindi.

"Bize bu kadar güzel bir şey getirmekle nezaket göstermişsiniz, Bayan Beresford. Çok ilgi çekici. Herhalde lambayı yaptığınız yolculuklar sırasında yabancı ülkelerin birinden aldınız."

Tuppence, "Evet," dedi. "Mısır'dan." Aslında aradan sekiz on yıl geçtiği için lambayı nereden aldıklarını da pek hatırlamıyordu. Belki Şam'dan aldık, diye düşünüyordu. Belki de Bağdad'dan.-t. Tabii Tahran'dan da almış olabiliriz. "Şey... " dedi. "Lamba bizim ev için pek büyük de... "

Bayan Little, "Aslında bunu piyangoya koymalıyız," diyerek gülümsedi. Bu işleri kendisi yönetiyordu. Köyde adını "Kaymak" koymuşlardı onun. Orada olan her şeyi bilir, hiçbir haberi kaçırmazdı. "Satışa geleceğinizi umuyorum, Bayan Beresford."

Tuppence, "Mutlaka geleceğim," diye cevap verdi. "Güzel eşyalardan satın almak için sabırsızlanıyorum."

O sırada köyün rahibi hazırlıkları yapanlara cesaret aşılamak ve onları neşelendirmek için çıkageldi. Adam köye yeni yerleşmiş olan Bayan Beresford'la tanıştığına da çok sevindi... Rahip, "Hakkınızda

bilmediğimiz yok," dedi. "Gerçekten öyle. Tabii kocanız hakkında da. Geçen gün birisiyle ikiniz hakkında çok ilgi çekici bir konuşma yaptım. Ne kadar heyecanlı ve ilginç bir yaşam sürmüşsünüz. Tabii bundan söz edilmemesi gerek. Onun için ben de bir tek kelime söyleyecek değilim. Yani son savaşta yaptıklarınız hakkında. Siz ve kocanız büyük başarı kazanmışsınız."

Kadınlardan biri kavanoza reçel yerleştirmekte olduğu tezgahın önünden ayrılarak,

"Aman çok rica ederim bunu bize anlatın, Muhterem Peder," dedi.

Rahip, "Bana bunu gizlice açıkladılar," diye cevap verdi. "Onun için bir şey söyleyemeyeceğim. Bayan Beresford, yanılmıyorsam dün kilisenin mezarlığında dolaşıyordunuz."

Tuppence, "Evet," dedi. "Önce kiliseye baktım, sonra da; mezarlıkta dolaştım. Bana orada bir sürü Parkinson gömülüymüş gibi geldi."

"Evet, gerçekten öyledir. Bu bölgede Parkinson'lar yaşamıştır daima. Ama tabii ben onları hatırlamıyorum. Sanırım siz: Parkinson'ları tanımışsınız, Bayan Lupton."

Koltuk değneklerine dayanarak duran yaşlı bir kadın bu; sözleri duyunca pek sevindi. "Evet, evet, Bayan Parkinson'u; gayet iyi hatırlıyorum. İhtiyar Bayan Parkinson'u... Büyük konakta otururdu. Harika bir kadındı."

Tuppence, "Galiba bir de Jordan'lar otururlarmış burada;" dedi. "Annie adında bir kızları varmış. Ya da Mary adında^ Mary Jordan." Kadın hafif bir merakla etrafındakilerin yüzüne baktı. Ama Jordan adı ilgi uyandırmamış gibiydi.

Bir kadın, "Yanılmıyorsam, ahbaplardan birinin Jordan adında bir aşçıları vardı," dedi. "Bayan Blackwell'in. Kadının adı Susan Jordan'dı sanırım. Onların yanında sadece altı ay kadar kaldı. Pek kötü bir aşçıydı."

"Bu olay çok uzun bir zaman önce mi oldu?"

"Hayır, hayır. Sekiz on yıl önce sanırım. İşte o kadar bir şey."

"Şimdi köyde yine Parkinson'lar var mı?"

"Yok... Uzun yıllar önce teker teker çıkıp gittiler. İçlerinden biri kuzeniyle evlenerek Kenya'ya yerleşti sanırım."

Tuppence başka bir şey öğrenemeyeceğini anlayarak saatine bir göz attı. Sonra da pek geç kaldığını söyleyerek orada-kilerle vedalaştı.

Tuppence eve gelince arabayı garaja soktu, sonra da köşeyi dönerek ön kapıya gitti. Kapı açıktı. Tuppence hole girer-iken, Albert de arka taraftan çıkarak yerlere kadar eğildi.

"Çay ister misiniz, hanımefendi? Herhalde çok yoruldunuz."

Tuppence, "Çay istemem," diye cevap verdi. "Kurumda çay ikram ettiler bana. Pastalar da pek nefisti. Ama doğrusu çörekleri beğenmedim."

"Çörek yapmak zordur. Börek de öyle..." Albert içini çekti. "Amy'nin böreğine diyecek yoktu."

Tuppence, "Evet," dedi. "Kimsenin böreği Amy'nin yaptıklarına benzemezdi." Amy, Albert'in birkaç yıl önce ölmüş karısıydı. Tuppence'e göreyse kadının yaptığı tatlılar çok iyiydi de, börekleri ağza bile alınacak gibi değildi. Uşağa, "Tomy nerede?" diye sordu. "Sokakta mı?"

"Hayır, hayır, yukarıda. Odada. Hani şu,.. Kitap odası mı diyorsunuz ne? Bence orası yine de tavan arasi."

Tuppence biraz şaşırmıştı. "Tomm ne yapıyor orada?"

"Hâlâ kitaplara bakıyor sanırım. Herhalde sıraya dizmeye, bu işi bitirmeye çalışıyor... " Tuppence, "Şaşılacak şey bu," dedi. "Aslında o kitaplar yüzünden bize söylemediği kalmadı."

Albert gülümsedi. "E, beyler böyledir işte. Öyle değil mi, hanımefendiciğim? Bildiğiniz gibi, onlar büyük eserlerden hoşlanırlar. Bilimle ilgili zevkle okuyabilecekleri kitaplardan." Tuppence, "Yukarı çıkıp onu odadan atacağım," diye homurdandı. "Anibal nerede?" "Galiba o da yukarıda, beyefendinin yanında."

Tam o sırada Anibal ortaya çıktı. Önce bir bekçiye yakışacak şekilde vahşice havladı.

Sonra da gelenin çay kaşıklarını çalmaya ya da beyine hanımına saldırmaya hazırlanan bir haydut değil, sevgili Tuppence olduğuna karar verdi. Merdivenleri hızla indi. Pembe dili bir karış sarkıyor, kuyruğunu sallayıp duruyordu.

Tuppence, "Ah," dedi. "Anneciğini gördüğüne sevindin değil mi?"

Anibal, anneciğini gördüğüne gerçekten pek sevindiğini açıklamaya çalışırken, Tuppence'ı az kalsın yere deviriyordu.

Kadın, "Yavaş," diye bağırdı. "Yavaş, beni öldürmek niyetinde değilsin ya?" Anibal hayatta tek isteğinin onu yutmak olduğunu, çünkü' onu pek sevdiğini anlattı.

"Efendin nerede? Nerede Tommy? Yukarıda mı?" Anibal onun neyi sorduğunu anlamıştı. Koşarak sahanlığa çıktı. Sonra arada durarak omzunun üzerinden baktı. Tuppence'ın gelmesini bekliyordu.

Tuppence soluk soluğa odaya girdiği zaman Tommy merdivenin tepesine tünemiş, raflardaki kitapları çıkarıyor, sonra bunları tekrar yerlerine itiyordu. Kadın, "Kolay gelsin," dedi. "Ne yapıyorsun Tanrı aşkına? Ben senin Anibal'i dolaşmaya çıkaracağını sanıyordum."

Tommy, "Dolaştık." diye cevap verdi. "Mezarlığa gittik."

"Anibal'i mezarlığa neden soktun? Köpeklerin oraya girmesinden pek hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Anibal'in kayışını çıkarmıştım. Onu mezarlığa ben götürmedim. O beni götürdü. Mezarlıktan hoşlandığı anlaşılıyordu."

"Oraya meraklanmadığını umarım. Anibal'i bilirsin. Kendince aynı programı uygular hep. Şimdi de her gün mezarlığa gitmeye kalkarsa, başımıza gelecek var demektir." Tommy,, "Anibai'in bu konuda pek zekice davrandığını söylemeliyim." dedi. Tuppence içini çekti. "Zeki değil, inatçı demek istiyorsun."

Aniba!, yaklaşarak burnunu. Tuppence'ın bacağına sürdü..

Tommy, "O sana çok zeki bir köpek olduğunu anlatmaya; çalışıyor," diyerek güldü.

"Hatta bir bakıma bu konuda senden de, benden de zekice davrandı." Tuppence sordu. "Ne demek istiyorsun? Hangi konuda?"

Ama kocası sözü değiştirdi. "Eğlendin mi?"

"Kurumdakilerin hepsi de bana çok iyi davrandılar. Zamanla onları ayırt etmeyi, kadınları birbirlerine karıştırmamayı öğreneceğimi sanıyorum. İnsan önce zorluk çekiyor. Çünkü o yaştaki kadınların çoğu birbirlerine benziyorlar. Aynı tarzda giyiniyorlar üstelik. İçlerinden ancak çok çirkin ya da çok güzel olanları ayırt edebiliyorsun. Bugün karşılaştıklarımdan biri erkeğe benziyordu. Bir

bıyığı eksikti. Adı neydi? Mullins mi ne?" Tommy, "Beni dinle," dedi. "Anibal'le ben çok zekice bir şey yaptık."

"Demin yalnızca Anibal'in zeki olduğundan söz ediyordun."

Tommy uzanarak önündeki raftan bir kitap çekti. "Katriona, Kara Ok. Biri Stevenson'u çok seviyormuş anlaşılan. Birkaç eseri daha var burada. Bütün bu kitapları Alexander Par-kinson'a onu pek seven büyük annesiyle cömert bir kadın olan halası vermiş."

Tuppence, "Eee, n'olmuş?" diye sordu.

Tommy, "Ben çocuğun mezarını buldum," dedi.

"Neyi buldun? Neyi buldun?" "Daha doğrusu Anibal buldu. Mezar kilisenin küçük kapılarından birinin hemen yanında. Taş iyice aşınmış, mezar da hiç bakımlı değil. Ama Alexander Parkinson'un orada gömülü olduğu kesin. Çocuk on dört yaşındaymış öldüğü zaman. Taşın aşınmış olmasına karşın, üzerindeki yazıyı okumayı başardım."

Tuppence, "On dört," diye mırıldandı.

Tommy, "Evet," dedi. "Üzücü bir durum ve... "

Tuppence bağırdı. "Dilinin altında bir şeyler var senin. Ben bu işten bir şey anlamış değilim."

"Tuppence, galiba senden bana merak geçti. Zaten senin en kötü yanın da budur. Bir şeye meraklandın mı, gidip yalnız başına araştırma yapmazsın. İlle birini de bu konuyla ilgilendirmeye çalışırsın."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Bu olayın bir 'neden-sonuç' vakası olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun, Tommy?"

"Alexander Parkinson'u düşünüyorum. Çocuk uzun uzun uğraşıp kendince bir şifre yapmış. Öğrendiği sırrı kitaba yazmış. Kitabın arasında gizli bir haber bırakmış. 'Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum.' Belki de doğruydu bu. Mary Jordan her kimse, gerçekten bir cinayete kurban gitti. Ve ondan sonra da... Alexander Parkinson öldü." "Yani sence... yani çocuk..." Tommy, "Bu akla geliyor," diye cevap verdi. "Doğrusu meraklandım. Çocuk on dört yaşındaymış. Mezar taşında onun neden öldüğü yazılı değil. Tabii böyle şeyler taşlarda açıklanmaz. Orada bir tek cümle vardı. 'Tam mutluluk senin yanındadır... ' Ya da buna benzer bir şey. Alexander bir sır öğrenmişti. Bu yüzden biri çocuğun yaşamasını tehlikeli buluyordu. Ve Alexander bu nedenle öldü."

"Yani onu öldürdüklerini mi söylemek istiyorsun? Senin hayalin fazla geniş, Tommy."

"Bu işe sen başladın. Bazı şeyleri merak ettin. Ya da hayal gücünle bir vaka yarattın. Hoş, ikisi de aynı kapıya çıkar ya. Öyle değil mi?"

Tuppence, "Bu olayı merak edeceğiz hep," dedi. "Ve işin iç yüzünü de öğrenemeyeceğiz. Çünkü olay uzun yıllar önce olmuş. Yıllar yıllar önce."

Karı koca birbirlerine baktılar.

Tommy, "Jane Finn vakasını incelediğimiz günleri hatırlıyor musun?" diye sordu. Yine birbirlerine baktılar. Şimdi geçmişi düşünüyorlardı.

VI

İnsan önce evden eve taşınmanın hoş bir şey olduğunu, bunun zevkini çıkaracağını düşünür. Ama sonradan durum hiç de böyle olmaz.

Elektrikçiler, yapı ustaları, marangozlar, badanacılar, boyacılar, duvar kâğıtçılarıyla ilişkiler kurmak gerekir. Buzdolabı, gaz fırını ve halı satan, perde yapan ve takan, muşamba yayan kimselerle de öyle. Her gün yapılacak işlerden başka dörtle on dört kişiye de dert anlatılır. Bunlar ya uzun zamandan beri beklenilen ya da gelecekleri çoktan unutulmuş ustalardır.

Şu da var ki, Tuppence zaman zaman rahat bir nefes alarak kocasına bazı işlerin bitmiş olduğunu müjdeliyordu.

"Bence artık mutfağımız kusursuz sayılabilir. Sadece un için uygun bir kutu bulamadım." Tommy, "Ya?" dedi. "Çok önemli mi?"

"Eh, biraz. Ben unu dört kiloluk paketler halinde alırım. Bu da o kutulara sığmıyor. Hepsi de süslü püslü, cicili bicili şeyler. Kimisinin üstünde güller var, kimisinin üstünde ay çiçekleri... Ama bir kilodan fazla un almıyorlar. Bence münasebetsizlik bu."

Tuppence zaman zaman birtakım önerilerde de bulunuyordu. "Defneli Köşk... Bence bir ev için saçma bir ad bu. Zaten buraya neden 'Defneli Köşk' dendiğini de anlamış değilim. Bahçede bir tek defne yok. Buraya pekala 'Çınarlı Ev' adını verebilirlerdi. Çınar ağaçlarını çok severim."

Tommy, "Buraya, 'Defne'den önce 'Uzun Scofield' derlermiş," diye açıkladı. "Biri söyledi bana."

"Waddington adında bir aile sanırım."

Tuppence, "İnsanın aklı karışıyor," diye yakındı. "Waddington'lar... Bize burayı satan Jones'lar... Vaktiyle de Parkinsonlar... bir sürü Parkinson. Hep bu Parkinson'lar sorunuyla karşılaşıyorum."

"Nasıl karşılaşıyorsun?"

Tuppence, "Onlar hakkında sorular soruyorum," diye cevap verdi. "Eğer Parkinson'larla ilgili bazı şeyler öğrenebilseydik, o zaman şu bizim... şu bizim sorunu da Gözerdik."

"Son zamanlarda herkes karşılaştığı her şeyden 'sorun' diye söz ediyor. Şimdiki de 'Mary Jordan Sorunu' öyle mi?"

"Yalnızca o değil ki. Bir yanda Parkinson'lar sorunu, öte yanda Mary Jordan sorunu. Herhalde daha bir sürü sorun var. Mary Jordan'ın ölümü normal değilmiş. Kitaptaki gizli haberde açıklanan ikinci cümle şöyle: 'Bu içimizden birinin işi.' Alexander'ın kastettiği kim? Parkinson ailesinden biri mi? Yoksa evde oturan bir kimse mi? Diyelim ki, o sırada köşkte birkaç Parkinson vardı. Yaşlı birkaç kişi. Parkinson'ların yeğenleri. Orta hizmetçileri, aşçı. Belki bir dadı ya da mürebbiye, Ama, 'İçimizden biri,' evden bir kimse anlamına geliyor. O zamanlar evler şimdikilerden çok kalabalıkmış. Belki de Mary Jordan bir hizmetçiydi. Hatta belki de aşçı. Peki ama biri neden onun ölümünü istesin? Yani biri onun ölümünü istemiş. Yoksa kızın ölümü anormal sayılmazdı. Öbür sabah yine bir komşuya kahve içmeye gideceğim."

"Sen de artık her sabah kahve içmeye gider oldun." "İnsan böylece köydekileri, komşularını daha iyi tanımış oluyor. Ne de olsa burası öyle büyük bir yer değil. Ve herkes durmadan yaşlı teyzelerinden ya da eski ahbaplarından söz ediyor. İşe önce Bayan Griffin'le başlamak niyetindeyim. İlgi çekici bir kadın. Köydekilerin hepsini de yönetimine

almış. Şu bildiğin tiplerden. Rahibi sindirmiş. Doktoru ve hemşireyi de. Herkesi."

"Bu konuda hemşirenin bize yardımı dokunamaz mı?" "Sanmıyorum. Ölmüş o. Yani Parkinson zamanında köyde bulunan hemşire. Şimdiki ise yeni gelmiş. Köye karşı fazla bir ilgi duymuyor. Onun Parkinson'ları tanıdığını sanmıyorum." Tommy sıkıntıyla bağırdı. "Bu Parkinson'ları unutmamızı çok isterdim!"

"Yani o zaman hiçbir sorun kalmazdı mı demek istiyorsun?"

"Aman Tanrım... sorun... sorun,.. "

"Şimdi bir sorunla karşı karşıya kaldığını anlatmak için böyle diyorsun."

Tommy içini çekti. "Pekala, pekala. Öyle olduğunu itiraf edelim. İkimizin de sorunları var." Yine içini çekerek çıkıp gitti.

Tuppence ağır ağır merdivenlerden indi. Başını sallıyordu. Anibal hemen ümitle onun yanma yaklaştı.

Kadın, "Olmaz, Anibal," dedi. "Sen çıkıp dolaştın. Sabah gezmeni yaptın."

Aniba!, Tuppence'ı bu konuda yanıldığına inandırmaya çalıştı. Çıkıp dolaşmamıştı ki. Tuppence, "Tanıdığım köpeklerin en yalancısısın," diyerek güldü. "Ama kimseyi kandıramıyorsun. Toramy'le çıkıp dolaştın ye."

Anibal, haya! kırıklığına uğramıştı. Olanca sesiyle havlamaya, elektrik süpürgesiyle yerleri temizleyen karışık saçlı kızı ısıracakmış gibi dişlerini göstermeye başladı. Elektrik süpürgesinden hoşlanmıyor, Beatrice adlı bu gündelikçi hizmetçinin hanımını lafa tutmasına da kızıyordu.

Beatrice bağırdı. "Aman köpek beni ısırmasın!..." Tuppence, "Isırmaz, ısırmaz," dedi. "Rol yapıyor... "

Beatrice o fikirde değildi. "Günün birinde mutlaka ısıracak beni... Ha, aklıma gelmişken, hanımefendi... Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?.."

Tuppence içini çekti. "Ah... Yani... "

"Anlayacağımız bir sorunum var, hanımefendiciğim... "

Tuppence, "Tahmin etmiştim," dedi. "Nasıl bir sorun bu? Neyse, bunu sonra konuşuruz... Ha, sahi sana bir şey soracaktım. Bu köyde Jordan adında bir aile oturdu mu hiç? Ya da bu isimde biri?.. "

"Doğrusu pek bilmiyorum. Jordan mı dediniz? Johnson'lar oturduydu ama... Polisin adı da Johnson'du. Bir de postacının. George Johnson'du onun adı. Benim arkadaşımdı... "

Kız kıkır kıkır güldü.

"Mary Jordan adında birinden söz edildiğini duymadın mı hiç? Kız ölmüş... "

Beatrioe'in yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. Başını sallayarak tekrar elektrik süpürgesini kaptı. Tuppence ise telaşla dışarı fırladı,..

Bayan Barber, Tuppence'ı büyük bir sevinçle karşıladı. İki kadın bir süre havadan sudan konuştular.

Sonra Bayan Barber, "Geçen gün Bayan Mullins sizin sözünüzü ediyordu," dedi.

"Ya? Sahi mi? Bayan Mallins mi dediniz?"

"Evet, civarda bir yerde oturur. Garip bir kadındır. Erkek gibi giyinir. Ailesi uzun bir süre önce bu köyde otururmuş. Geçen gün çocukken sık sık köye geldiğini anlatıyordu. Özellikle evin bahçesindeki frenk

eriklerine baydırmış. Artık son zamanlarda frenk eriği bulunmuyor... Başka erikler var da."

Tuppence, "Büyük amcamın bahçesinde frenk erikleri vardı... " diye bağırdı.

"Ya, öyle mi? Piskopos olan amcanız mı? Bir zamanlar burada da bir piskopos oturuyordu. Kız kardeşiyle birlikte. Çok acıklı bir olaydır. Kadıncağız bir gün susamlı çörek yemeğe kalktı. Susam boğazına kaçtı. Daha doğrusu nefes borusuna. Zavallı öksüre öksüre öldü. Ne acı değil mi?" Bayan Barber kederle başını salladı. "Çok acı. Kuzenlerimden biri de aynı şekilde öldü. Onun boğazına da bir et parçası kaçmıştı... Böyle kazalar çok oluyor. Duyduğuma göre hıçkırıktan ölenler de varmış... "

VII

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, hanımefendi?"

Tuppence, "Eyvah" dedi. "Yine mi bir sorun var?" Kitap odasından çıkmış, merdivenlerden iniyordu. Bir yandan da üstünü başını süpürmekteydi. En yeni tayyörünü giymişti. Kılığını tüylü bir şapkayla tamamlamayı ve kurumda edindiği yeni bir ahbabının evine çaya gitmeyi düşünüyordu. Beatrice'in yeni dertlerini dinleyecek halde değildi. "Hayır, sorun sayılmaz bu, efendim. Sadece sizin bir şeyi öğrenmek istediğinizi sanıyordum... "

"Ya... " Tuppence hâlâ kılık değiştirmiş bir sorunla karşılaşacağından korkuyordu. Merdivenden ağır ağır indi. "Zamanım az. Çaya yetişeceğim,.. "

"Adını sordunuz biriyle ilgili... Kızın adı Mary Jordan'dı sanırım. Öyle değil mi?"

"Evet, evet... "

"Bir arkadaşım var. İsmi Gwenda, dükkânda çalışıyor. Orayı bilirsiniz, Bayan Beresford. Hani bir tarafında postahane var, bir tarafında da zarflarla kartlar satıyorlar... İşte orası. Gwenda bu konunun sizi ilgilendireceğini sandığını söyledi. O bir Mary Jordan'dan söz edildiğini duymuş... Kız uzun yıllar önce yaşamış burada. Çok uzun yıllar önce. Yani bu evde oturmuş."

"Ya? Defneli Köşk'te mi oturmuş?.. "

"Evet, ama o zaman evin adı başkaymış. Gwenda, Mary Jordan hakkında bir şey duyduğunu söyledi. Sizi ilgilendireceğini düşünüyor. Kız hakkındaki hikâye oldukça acıklıymış Mary Jordan kazaya mı uğramış ne... her neyse, ölüp gitmiş..."

"Yani Mary Jordan öldüğü sırada bu evde mi oturuyor muş? Köşkün sahiplerinin kızı mıymış? Aileden miymiş?"

"Hayır. Ailenin adı Parker ya da Parkinston'muş. Buna benzer bir şey. Anladığıma göre kız da bu evde kalıyormuş o ara. Bence bu konuyu Bayan Griffin mutlaka bilir. Siz Bayan Griffin'i tanıyor musunuz?.. "

"Göründüğünden daha da yaşlıdır. Ama hafızası yerinde sanırım. Aa tabii, Bayan Griffin, Parkinson'lann oğullarından birinin isim annesiymiş,.. "

"Çocuğun küçük adı neymiş?..

"Alec galiba. Veya buna benzer bir ad. Alec ya da Alex... "

"Alex ne olmuş sonunda? Büyüyüp buradan ayrılmış mı? Gemici mi olmuş?.. "

"Yok yok, ölmüş... Evet, evet. Çocuğun burada gömülü olduğunu sanıyorum. Alex o zamanlar pek de iyi bilinmeyen bir hastalığa tutulmuş. Ben pek bilmiyorum ama bu illete yakalananların kanlarının renginin değiştiğini söylüyorlar. Yanılmıyorsam, son zamanlarda insanın kanını alıyorlar. Onun yerine sağlam kan veriyorlar. Pastacının kızı da aynı dertten ölmüştü. Zavallı yedi yaşındaydı o sırada. Söylediklerine göre, bu hastalık insanı çok genç yaşta yakalıyormuş... "

Tuppence, "Lösemi olmasın?" diye sordu.

"Ah, nasıl da bildiniz? Evet, hastalığın ismi bu. Bundan eminim. İleride bir gün çaresinin bulanacağından söz ediyorlar. Hani şimdi insana tifo aşısı filan yapıyorlar ya. Öyle bir şey işte... "

Tuppence, "Him,.." dedi. "Çok ilgi çekici... Zavallı yavrucak..."

"Pek de küçük değilmiş, bir yerde okula gidiyormuş. On üç, on dört yaşlarındaymış sanırım... "

Tuppence, "Yine de acı," diye mırıldandı. Bir an durdu. "Eyvah, iyice geç kaldım! Hemen gitmem gerek" "Herhalde Bayan Grifin size bu konuda bir hayli bilgi verebilir. Tabii o olayı hatırlıyorsa. Bayan Griffin çocukken buraya gelmiş. Onun için de köyde yaşayan aileler hakkında bilmediği yok. Onlardan sık sık söz eder. Üstelik burada bazı rezaletler de olurmuş. Yani birtakım maceralar... İlişkiler... "

Tuppence, "Çok ilginç... Acaba burada, Defneli Köşk'te de böyle şeyler olmuş mu?.." diye sordu.

"Hayır, ben böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Parkinson'lar otururlarmış burada. Çoğu ticaret yaparmış sanırım. Çok zenginlermiş. Ama bence ticaretin öyle heyecan verici, ilgi çekici bir yanı yoktur. Öyle değil mi, efendim?"

"Bu görüş açısına bağlı." Tuppence ekledi. "Artık gitmeliyim..."

"Gerçekten artık gitmeniz gerekiyor, hanımefendi...".

"Evet... Verdiğin bilgi için teşekkür ederim... Galiba şapka giymem daha iyi olacak. Saçlarım iyice karışmış... "

"Anlaşılan başınızı o örümcek ağlarının bulunduğu köşeye sokmuşsunuz. Oranın tozunu alayım bari."

Tuppence hızla merdivenlerden indi. Alexander da inermiş buradan, diye düşünüyordu. Ve çocuk cinayeti içlerinden birinin işlediğini anlamış... 'Bu konuyu merak ediyorum... Her zamankinden çok merak ediyorum.

VIII

Bayan Griffin fincanlara çay koyarken, "Kocanızla buraya yerleştiğinize çok memnun oldum," dedi. "Böyle köylerde komşuluk önemli oluyor. İnsanın ortak yanları bulunan komşuları olması çok güzel bir şey. Daha önce bu taraflarda bulunmuş muydunuz?" Tuppence, "Hayır," diye cevap verdi. "Bir sürü ev gezdik. Sonunda Defneli Köşk'te karar kıldık... "

"Anlıyorum... Defneti Köşk gerçekten çok güzeldir. Ama mutlaka bir hayli onarım yaptırdınız. Hep böyle olur,..".

Tuppence, "Herhalde köşkte ayrı ayrı bir sürü aile oturdu," dedi.

"Eh, tabii. Son zamanlarda kimse bir yerde fazla kalmıyor. Öyle değil mi?" Tuppence, "Oraya neden Defneli Köşk dendiğini biraz merak ettik," dedi.

"Ne de olsa çoğu kimsenin hoşlandığı isimlerden biri. Ama gerilere dönülürse... Parkinson'ların zamanında bahçede defne ağaçları vardı sanırım,.. Evet, evet, olduğundan eminim. Ön kapıya doğru çıkan bir yol ve iki tarafında defne ağaçları. Hem düz yapraklılar, hem de beneklilerden. Ben yapraklan benekli defneyi hiç sevmem."

Tuppence başını salladı. "Aman, ben de öyle, hiç sevmem onları." Sonra ekledi. "Köyde bir sürü Parkinson oturmuş sanırım... "

"Evet, köşkte herkesten daha uzun bir zaman oturdular... "

"Kimse o aile hakkında fazla bir şey bilmiyor." "E, tabii. Parkinson'lar çok uzun yıllar önce köyde yaşadılar. Ve o olaydan sonra kimse aileden söz etmeyi pek istemedi... Tabii Parkinson'ların köşkü satmalarına şaşmamak gerek."

Tuppence her şeyi göze aldı. "Evin adı çıkmış değil mi? Yani köşk sağlığa zararlıymış sanırım... "

"Yok, yok, kastettiğim ev değil. Ben köşkte oturanlardan söz ediyorum. Birinci Dünya Savaşı sırasında o rezalet oldu tabii. Kimse inanamadı buna, o sırada burada değildim. Amo büyük annem o olaydan söz eder ve bunun Donanma Bakanlığının sırlarıyla ilgisi olduğunu söylerdi. Yeni bir denizaltının planlarıyla. Parkinson'ların yanında bir kız çalışıyordu. Onun da bu olayla ilgisi olduğu iddia edildi..."

Tuppence, "Kızın adı Mary Jordan mıydı?" diye sordu,., "Evet, ta kendisi. Sonradan bunun kızın asıl adı olmadığı da söylendi. Yanılmıyorsam, Mary dordan'dan uzun bir süre şüphelendiler. Özellikle o çocuk, Alexander. İyi bir çocuktu... çok zekiydi... "

İkinci Bölüm

I

Tuppence doğum günü kartları seçiyordu. Yağmurlu bir akşam üzeriydi, postahane hemen hemen boştu. Çünkü iyi seçmişim, diye düşündü.

Gwenda'yi gündelikçi Beatrice'in tanımından kolaylıkla bulmuştu. Kız, memnun bir tavırla Tuppence'a yardıma çalışıyordu. Köye yeni gelenlerle ilgilenen, konuşkan bir kızdı Gwen-da. Tuppence'la hemen ahbap olmuşlardı bile.

"Evin yeniden açılmış olmasına ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Prenses Köşkü'nün yani... "

"Ben orasının adının 'Defneli Köşk' olduğunu sanıyordum."

"Bir zamanlar değildi. Köyde evlerin adı sık sık değişir. insan yeni aldığı köşküne güzel bir ad takmak ister tabii."

Tuppence düşünceli bir tavırla, "Evet," diye mırıldandı. "Öyle olduğu anlaşılıyor. Biz bile iki ismin üzerinde durduk. Ha, aklıma gelmişken... Beatrice bana vaktiyle köyde oturan Mary Jordan adlı kızı tanıdığınızı söyledi."

"Yok, ben kendisini tanımazdım. Ama ondan söz edildiğini işittim. Olay savaş sırasında olmuş. Son savaş sırasında değil, daha öncekinde. Hani şu zeplinlerin kullanıldığı savaşta." Tuppence,

"Zeplinleri duydum," dedi "1915'te ya da T916'da Londra'nın üzerine kadar gelmişler."

"Annemin teyzesiyle bir dükkâna girmiştik. O sırada alarm düdükleri çalmaya başladıydı. Cok iyi hatırlıyorum."

"Geceleri gelirlermiş, değil mi? Herhalde pek korkunç olmalı." Tuppence, "Aslında pek de değildi," diye cevap verdi.

"Herkes bir hayli heyecanlanırdı. Ama o zeplinler uçan bombalar kadar dehşet verici değildi. Yani son savaştaki uçan bombalar kadar. İnsana sanki bomba peşine takılmış gibi gelirdi... sokakta izliyormuş gibi... "

"Geceleri metroda geçirirmişsiniz, öyle mi? Londra'da bir arkadaşım var. O bana sabaha kadar metroda kaldıklarını anlattıydı."

Tuppence, "Her neyse," dedi. "1914'te uçan bombalar yoktu. Sadece zeplinler gelirdi." Ama Gwenda'nin artık zeplinlerle ilgilenmediği anlaşılıyordu.

Tuppence, "Mary Jordan adında birinden söz ediyorduk," diye hatırlattı. "Beatrice onun hakkında bazı şeyler bildiğinizi söyledi." "Fazla bir bildiğim yok. Sadece bir iki kez kızdan söz edildiğini işittim. O da yıllar önce. Büyük annem Mary Jordan'ın altın gibi saçları olduğunu söylerdi. Almanmış, hani şu 'Frölayn' denilen kızlardan. Çocuklara bakarmış. Bir tür mürebbiyeymiş yani. Donanmadan birinin yanında çalışmış. İskoçya'da sanırım. Daha sonra da buraya gelmiş. Parkinson adında bir ailenin yanına. Haftada bir gün izin yaparmış. Kalkıp buradan Londra'ya gidermiş. O şeyleri de o zaman götürmüş. Onlar neyse... "

Tuppence, "Götürdüğü neymiş?" diye sordu.

"Bilmem ki. Kimse fazla bir şey söylemedi ki... Herhalde kız evden bir şeyler çalıyordu." "!Mary Jordan'ı hırsızlık ederken suçüstü yakalamışlar mı?"

"Yok canım! Hiç sanmam. Aile ondan şüphelenmeye başlıyormuş. Kız da o sırada hastalanarak ölmüş."

"Neden ölmüş acaba? Köyde mi ölmüş? Yoksa kızı hastaneye mi kaldırmışlar?"

"O sırada buralarda hastane olduğunu sanmıyorum. Biri bana kızın aşçının yaptığı gülünç bir hata yüzünden öldüğünü söyledi. Kadın bahçeden ıspanak toplamış. Ya da marul. Bunların arasına yanlışlıkla yüksük otu karışmış. Hayır, hayır... Ispanağı başkası toplamış sanırım. Başka biri de bana kızın ölümüne güzel avrat otunun neden olduğunu anlattı. Ama ben buna kesinlikle inanmadım. Ne de olsa o bitkiyi tanımayan yoktur. Üstelik sadece meyvaları zehirlidir. Evet, bence kız yanlışlıkla bahçeden toplanan yüksük otu yüzünden ölmüş. Bu otun içinde müthiş bir zehir varmış... Digit gibi bir adı var bu zehirin. Doktor yetişmiş ve elinden geleni de yapmış ama Mary Jordan'ı kurtaramamış."

"Olay sırasında köşkte çok kimse var mıymış?"

"Evet, ev bir hayli kalabalıkmış sanırım. Duyduğuma göre, oraya gece yatısına konuklar gelirmiş her zaman. Evde çocuklar da varmış. Köşkte sık sık partiler verilirmiş. Tabii ben bunları kesinlikle bilmiyorum. Size büyükannemin bana anlattıklarını tekrarlıyorum. İhtiyar Bay Bodlicott da bazen köşkten söz eder. Bay Bodlicott'u biliyorsunuz herhalde. Bazen şurada burada bahçıvanlık eder. Olay sırasında da köşkün bah-çıvanıymış. Hatta önce onu suçlu bulmuşlar. Yanlış bitkiyi yolladığı için. Ama o kabahatli değilmiş. Aslında evden başka biri aşçıya yardım etmek istediğini söyleyerek

bahçeye çıkmış. Sebze toplarken o hatayı yapmış. Ispanak toplarken... Ya da marul... Sonra bunları aşçıya götürmüş. Herhalde köşktekiler sebze yetiştirmesini pek bilmiyorlarmış. Çünkü sonradan resmi soruşturmada herkesin böyle bir yanlışlık yapabileceğinden söz edilmiş. Çünkü ıspanak veya kuzu kulağı o zehirli otların pek yakınında yetişiyormuş... Herhalde bu hatayı yapan kimse de avuç avuç kopardı o bitkilerden. Her neyse... Acıklı bir olay... Büyükannem kızın o altın gibi saçlarıyla pek güzel olduğunu söylerdi."

"Demek Mary Jordan her hafta Londra'ya gidermiş. Ee tabii, izin için... "

"Evet, kız orada arkadaşları olduğunu söylüyormuş. Yabancıymış Mary Jordan. Büyükannemin anlattığına göre, bazıları onun Alman casusu olduğunu bile iddia etmişler." "Gerçekten casus muymuş?"

"Hiç sanmıyorum. Erkeklerin Mary Jordan'dan hoşlandıkları da anlaşılıyor. Yani deniz subaylarıyla Shelton Askeri Kampındaki gençlerin. Onların arasında birkaç arkadaşı varmış."

"Ben buna pek ihtimal vermiyorum. Büyükannem sadece bazı kişilerin casus olduğunu öne sürdüklerini anlatmıştı, Zaten bu olay son savaş sırasında olmamış. Ondan çok önce olmuş."

Tuppence, "Ne garip..." diye mırıldandı. "İnsanlar savaşları da birbirine karıştırıyorlar. Yaşlı bir adam tanırdım. Arkadaşı Waterloo savaşında bulunmuştu." "A, sahi mi? Benim sözünü ettiğim olay 1914'ten uzun bir süre önce olmuş. O zamanlar aileler yabancı dadılar tutarlarmış. 'Mamzel' dendirmiş bunlara. Ya da 'Frölayn'. Ne demekse... Büyükannem Mary Jordan'ın çocukların ruhundan iyi anladığını söylerdi. Herkes memnunmuş kızdan."

"Demek o olay kız Defneli Köşk'te oturduğu sırada olmuş."

"O sıralarda köşkün adı başkaymış. Ben öyle sanıyorum. Mary Jordan, Parkinson adında bir ailenin yanında çalışıyormuş. Biri bana kızın yarı Alman, yarı Fransız olduğunu söyledi. Hani şu pahalı kaz ciğerleri var ya? Onların geldiği yerden gelmiş."

Tuppence tahminde bulundu. "Strasbourg'dan mı?" "Evet, tamam! Oradan! Mary Jordan'ın resme yeteneği varmış. Hatta annemin yaşlı teyzesinin bir portresini yapmış. Fanny Teyze daima 'Bu resimde pek yaşlı duruyorum," derdi. Mary Jordan, Parkinson'ların çocuklarından birinin portresini de yapmış sanırım. Resim şimdi Bayan Griffin'de olmalı, Yanılmıyorsam, Parkinson'ların oğlu, kız hakkında bir şey keşfetmiş. Bayan Griffin çocuğun isim annesiymiş."

"Sözünü ettiğiniz Alexander Parkinson mu?"

"Evet, o. Kilisenin yanında gömülü olan."

II

Tuppence ertesi sabah köyde herkesin tanıdığı yaşlı adamı bulmaya çıktı. Ona 'İhtiyar Isaac' diyorlardı. Resmi durumlarda da Bay Bodlicott. Tabii eğer adamın soyadını hatırlaya-bilirlerse. Köydekiler Isaac Bodlicott'u ilgi çekici bir tip olarak kabul ediyorlardı. Bunun bir nedeni, adamın doksan yaşında olduğunu iddia etmesiydi. Ama buna kimse inanmazdı" o da başka. Bir de Isaac'ın elinden her türlü onarım gelirdi.

Gel gelelim ona verilen işi yaparken durmadan konuşurdu. Üstelik takma dişleri ağzına tam oturmadığı için bazen ne söylediği pek anlaşılamazdı. Isaac Bodlicott'un köyde eskiden" oturan aileler hakkında bilmediği yoktu. Ama anlattıklarının doğru olup olmadığını kesinlikle söylemek de mümkün değildi.

Tuppence, Bay Bodlicott'u banyonun tepe camını takması için ikna ettikten sonra adamı nasıl konuşturacağını düşünmeye başladı. İhtiyar Isaac'tan Tommy'yle o sırrı çözmelerine yardım edecek bir şey öğrenecekler miydi acaba?

İhtiyar Isaac Bodlieott köşkün yeni sahiplerinin istedikleri onarımı yapmaya hazırdı. Köye yeni gelenlerin hepsiyle tanışmaya can atardı adam. Çünkü bu kendisi için yeni dinleyiciler demekti.

"Neyse ki, bu cam yüzünden bir kaza olmamış. İnsanın yüzünü baştan başa keserdi." "Gerçekten öyle."

"Yerde hâlâ cam kırıkları var, hanımefendi. Onları süpürmek gerekir."

Tuppence, "Biliyorum," dedi. "Ama henüz bu işleri yapacak zaman bulamadık."

"Ama cam konusunda dikkatli olmalıdır. Camla oyun olmaz. Ufacık bir parça insanın hayatını tehlikeye sokabilir. Hele damara girdi mi, öldün gitti demektir. Bayan Laivinia Shota-comb'u hatırlıyorum da. ©ana inanın..."

Lavinia Shotacomb'un macerasını dinlemeyi istemiyordu Tuppence. İhtiyar Isaac hikâyesine başlamadan hemen onu susturdu. "Herhalde burada oturanların hepsini tanıyorsunuz." "E, tabii. Ben genç değilim artık. Seksen beşi geçtim. Doksana merdiven dayadım. İnsan bazı olayları unutamıyor. Çünkü bunlar unutulacak gibi değildi. Size bir anlatsam kulaklarınıza inanamazsınız."

Tuppence, "Herhalde bir hayli ilginç insan tanıdınız?" dedi.

"Ah... İnsanlar hiç belli olmazlar. Öyle değil mi? Bazıları hiç de göründükleri gibi çıkmıyorlar."

"Kimisinin casus olduğu anlaşılıyor... ya da katil..." Tuppence ümitle adama baktı. İhtiyar Isaac eğilerek yerden bir cam parçasını aldı. "Şuna bakın. Tabanınıza girseydi hoşunuza gider miydi?"

Tuppence tepe camının takılmasının ihtiyar Isaac'ın daha heyecanlı anılarını anlatmasına yetmeyeceğini düşünmeye başladı. Yaşlı adama serin onarılması gerektiğini söyledi. Birlikte dışarı çıktılar.

"Ah, kastettiğiniz bu muydu?"

"Evet, bu."

Isaac, "Kay-Kay," dedi..

Tuppence hayretle ona baktı. Adamın bu sözlerinden bir anlam çıkaramamıştı. "Ne dediniz?"

"Kay-Kay, dedim. İhtiyar Bayan Jones'un zamanında sere söyle derlerdi."

"Ya? Neden acaba?"

"Bilmem... O günlerde böyle yerlere bu isim veriliyordu. Belki de ser küçük olduğu için." "Herhalde buraya çiçeklerini koyarlardı?"

"Yo! Serde çiçek filan yoktu. Daha çok çocuklar oyuncaklarını burada saklarlardı. A, eğer atmadılarsa oyuncaklar hâlâ içeride olmalı. Baksanıza ser çökmek üzere. Öyle değil mi? Şuraya buraya destek koymuş, damı da biraz tamire çalışmışlar. Burasının bir daha kullanılacağını hiç sanmıyorum. Eskiden buraya iskemleler, kırık oyuncakları filan atarlardı. Ama tabii tahta atı oraya koymuşlardı. 'Sevgili' de bir köşede dururdu." Tuppence bir camın temizce bir köşesinden bakmaya çalışıyordu. "İçeri girebilir miyiz acaba? Serde bir sürü acayip şey olmalı."

Isaac, "Serin anahtarı var," dedi. "Herhalde aynı çivide asılı duruyordun"

"Hangi çivide?"

"Bahçe aletlerinin durduğu kulübe var ye... "

Dönüp yoldan ilerlediler. Kulübe küçücük bir yerdi, isaac kapısını tekmeleyerek açtı.

Ağaç dalların! yerden kaldırdı. Çürük elmaları bir yana itti. Duvarda asılı olan eski bir paspas kaldırarak altındaki paslı birkaç anahtarı Tuppence'a gösterdi. "Eski bahçıvanın anahtarları bunlar. Eğer Kay-Kay'm içini görmek istiyorsanız,.. "

Tuppenee ümitle, "Tabii," diye bağırdı. "Tabii görmek istiyorum... Nasıl yazılıyor?"

"Ne nasıl yazılıyor, efendim?"

"Kay-Kay... Böyle söylendiği gibi mi yazılıyor?"

"Hayır, daha değişik şekilde sanırım. Yabancı bir sözcük. Hatırımda kaldığına göre 'Kai-Kai' diye yazılıyordu. Ama herkes Kay-Kay der geçerdi. Sanırım Japonca bir isim." Tuppenee, "Ya?" dedi. "Bu köşkte Japonlar da oturdu mu?"

"Yok canım. Bu köye öyle yabancı hiç gelmedi."

Isaac cebinden çıkardığı ufak bir şişedeki yağla anahtarların en paslısını yağladı. Sonra serin kapısındaki kilide sokarak çevirdi. Müthiş bir gıcırtı koptu ve kilit açıldı. Isaac kapıya dayanarak itti. Tuppence'la içeri girdiler.

"İşte bakın..." İhtiyar Isaac'ın serdeki eşyalarla gururlanmadığı belliydi. "Burada eski püskü öteberiden başka bir şey yok."

Tuppence, "Şu tahta at pek hoş," dedi.

Isaac, "Mathilde o," dedi. Tuppence şaşkın şaşkın tekrarladı, "Mathilde?" "Evet. Bir kadın adı. Bir kraliçenin. Biri onun Fatih Willi-trnrfm karısı olduğunu söylediydi ama sadece övünüyordu sanırım. At Amerika'dan geldi. Çocuklardan birinin isim babası Amerikalıydı da... "

"Hangi çocukların... "

"Bassington'lann sanırım. Onlar diğerlerinden daha önce burada oturuyorlardı. Bilmem ki... Herhalde tahta at çürümüştür artık."

Mathilde eskimiş olmasına rağmen yine de şahane bir tahta attı. Normal bir kısrak boyundaydı. Atın bir zamanlar pek .gür olan yelesinden şimdi sadece birkaç kıl kalmıştı. Bir kulağı kırıktı. Vaktiyle

gri renkte olduğu anlaşılıyordu. Bacakları biraz ayrılmış gibiydi. Kuyruğu da incecik kalmıştı.

Tuppence atla ilgilenmişti. "Bu üzerinde sallanılan diğer oyuncaklara hiç benzemiyor. "

"O atlar bir öne bir arkaya sallanırlar. Oysa bu... şöyle... öne doğru atlar. Öne© ön bacaklar... Sonra arkadakiler... Hooop! Gerçekten çok güzel bir oyuncaktır. Atın sırtına binip size bunun nasıl zıpladığını göstereyim... "

Tuppence, "Aman dikkatli olun!" diye bağırdı. "Çivisi filan varsa batar! Ya da yuvarlanırsınız!"

"Ah, ben Mathilde'ye binerdim. Elli altmış yıl kadar önce. Hâlâ hatırlıyorum. At çok eskimemiş. Yani parçalanacak halde "değil." Beklenmedik çevik bir hareketle Mathilde'nin sırtına atladı. At öne doğru zıpladı. Sonra da arkaya doğru. "Ne güzel hareket ediyor değil mi?"

Tuppence, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

"Ah, bu atı pek severlerdi. Özellikle Jenny. Her gün binerdi."

"Jenny kim?"

"Çocukların en büyüğü. Bu atı ona isim babası göndermişti. Sevgili'yi de."

Tuppence merakla ihtiyar adama baktı. Kay-Kay da bu isme uyacak bir şey görememişti. "Şunun adı Sevgili'ydi işte. Şu köşede duran küçük atlı araba. Pamela bununla yokuştan inerdi. Çok ciddi bir kızdı Pamela. Tepede arabaya biner, ayaklarını da şuraya dayardı. Orada pe dallar vardı o zaman. Ama kopmuş artık. Araba tepeden inmeye başlardı. Tam aşağıya yaklaşırken Pamela ayağıyla

fren yapardı. Ama çoğu zaman maymun ağacının dallarının arasına yuvarlanırdı."

Tuppence, "Rahatsız edici bir şey olmalı," dedi. "Maymun ağacının dallarının arasına düşmek yani... Jenny'le Pamela kimin kızlarıydı?"

"Bassington'ların."

"Peki Mary Jordan adında birini tanıdınız mı hiç?"

"Ah, kimden söz ettiğinizi biliyorum. O benden biraz önceydi sanırım. Yoksa değil miydi? O Alman casusunu söylüyorsunuz galiba?"

Tuppence, "Köyde onu bilmeyen yok," dedi.

"Evet. 'Frölayn' derlerdi ona. Ne anlama geliyorsa... Isaac dönmüş bahçeye bakıyordu. "Sebze dikmenizin zamanı gelmiş, hanımefendi. Fasulye dikmeli, bezelyeler için de yer hazırlamalısınız. Sonra marula ne dersiniz? Şu ufaklara?"

"Herhalde burada bir hayli bahçıvanlık ettiniz? Yalnız bu köşkü kastetmiyorum... " "Ah, evet, köşklerin çoğunun bahçelerine ben bakardım. Asıl bahçıvanları pek iyi değildi. Belirli zamanlarda gelir, onlara yardım ederdim. Biliyor musunuz, bir keresinde bir kaza olduydu. Sebzeler yüzünden. Benden önceydi, ama olanları duydum tabii."

Tuppence, "Yüksük otuyla ilgili bir kaza sanırım," dedi.

"Ah, demek duydunuz? O olay da uzun yıllar önce oldu. Evet, bu yüzden birkaç kişi hastalandı. İçlerinden, biri de öldü. Daha doğrusu ben öyle duydum. Ama bir arkadaşım bana bütün bunların hikâye olduğunu söyledi."

Tuppence, "Frölayn ölmüş sanırım," dedi.

"Ne diyorsunuz? Ölen Frölayn mıymış? Bakın ben bunu duymadım."

Tuppence, "Belki de ben yanılıyorum," diye cevap verdi. Siz şimdi şu Sevgili'yi dışarı çıkarın. Onu götürüp Pamela adlı kızın tepeden aşağıya indiği yere koyun. Tabii tepe hâlâ oradaysa."

"Tepe hâlâ orada tabii. Ne sanıyorsunuz? Üstü de yine otlarla kaplı. Bilmiyorum. Sevgili'nin nereleri paslı. İsterseniz arabayla atı önce temizleyeyim."

Tuppence, "İyi olur..." dedi. "Sonra da bahçeye dikeceğimiz sebzelerin bir listesini yapın." "Ben ıspanakla yüksük otlarını bir araya dikmemeye dikkat ederim. Tam buraya yerleştiğiniz sırada başınıza bir şey gelmesini istemem. Pek güzel bir köşktür bu. Tabii onarım için harcanacak paranız varsa... "

Tuppence mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Sevgili'ye bindiğiniz zaman arabanın kırılmaması için elimden geleni yapacağım. Çok eski, ama bazen eski şeyler öyle güzel çalışırlar ki. Biliyor musunuz, geçenlerde kuzenlerimden biri eski bir bisiklet aldı. Onun yürüyebileceğine kesinlikle inanmazdım. Kırk yıldan beri kimse binmemişti bisiklete. Ama biraz yağlayınca tıkır tıkır çalıştf. Ah bilemezsiniz yağ ne harikalar yaratır... "

III

Tommy, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

Tuppence seslendi. "Merhaba, Tommy. Her zamankinden daha erken döndün."

"O da nedir?"

"Sevgili'yi mi kastediyorsun? "

"Ne dedin?"

Tuppence, "Sevgili," dedim diye cevap verdi. "Bunun adı Sevgili."

"Arabaya binmeye mi çalışıyorsun? Senin için bir hayli küçük o."

"Tabii küçük. Ne de olsa çocuk oyuncağı." Tommy sordu. "Pedalları çalışıyor mu?" Tuppence, "Pek çalışmıyor," dedi. "Ama arabayı tepeye çıkarıyorsun. Yokuştan inerken tekerlekler kendi kendine dönüyor, tabii sen de aşağıya iniyorsun."

"Ve herhalde aşağıya bir yere çarpıyorsun. Sen de böyle mi yapıyordun?"

Tuppenoe, "Ne münasebet," dedi. "Ayağınla fren yaptın mı, hiçbir yere çarpmıyorsun. Sana göstermemi ister misin?"

Tommy, "İstemem." diye cevap verdi. "Yağmur iyice arttı. Ben sadece bunu neden yaptığını anlamak istiyorum. Herhalde eğlenceli bir şey olmasa gerek."

Tuppence içini çekti. "Aslında insanı korkutuyor... Ama anlayacağın, ben durumu öğrenmek... "

"Bunu aşağıdaki ağaçtan mı öğreneceksin? Sahi ne ağacı o? Maymun ağacı mı?"

Tuppence başını salladı. "Evet. Aferin sana. Nasıl da bildin?"

Tommy, "Bilmez olur muyum?" dedi. "Ağacın Latince adım da bilirim." Tuppence, "Ben de," dedi.

Birbirlerine baktılar.

Tommy, "Ama Latincesi hemen aklıma gelmedi," dedi, "Artı... artı... diye bir şeydi sanırım."

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Öyle bir şeydi. Bu da bize yeter sanırım."

"Tuppence, ne yapmak istediğini bana anlatırsan... "

"Açıkçası bu evde başka gizli şeylerin de bulunabileceğini düşünüyordum. Onun için gidip ,o sere benzeyen acayip yere baktım. İçerisi eski oyuncaklarla doluydu. Bu araba da oradaydı. Bir de Mathilde. Mathilde, karnında koskocaman bir delik bulunan bir at." "Karnında koskocaman bir delik bulunan?"

"Evet, evet, herhalde birileri oraya bir şeyler saklarlardı. Örneğin, çocuklar... sırf oyun olsun diye. Atın karnından kirli kâğıtlar, yapraklar, acayip toz bezleri, fanila parçaları, eşyaları temizlemek için kullanılan o yağdan çıktı."

Tommy, "Gel," dedi. "Eve girelim artık."

Tuppence salondaki şöminede yanan kütüklere doğru ayaklarını uzatarak, "E, Tommy," dedi. "Şimdi de sen anlat bakalım. Ritz Oteli Galerisindeki sergiye gittin mi?"

"Hayır. Açıkçası vakit bulamadım."

"Ne demek, vakit bulamadım? Kente sergi için inmedir mi?"

"İnsan daima tasarladığı şeyleri yapamıyor ki."

Tuppence, "Ama herhalde kentte bir yere gidip bir şeyler yaptın," dedi. "Biliyor musun? Senin suçlu gibi bir halin var. Yoksa bana bir rakibe mi çıktı?"

Tommy, "Hayır, hayır," diyerek güldü. "Yaptıklarımın seni memnun etmesi gerekir aslında."

"Ah, bana bir hediye mi aldın yoksa?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Ne yazık ki, almadım. Zaten şano ne alacağımı hiçbir zaman bilemiyorum."

Tuppence ümitle, "Bazen istediklerimi gayet güzel tahmin ediyorsun," diye cevap verdi. "Londra'da ne yaptın sahi, Tommy? Benim memnun olmam gereken?" Tommy, "Çünkü ben de araştırma yaptım," dedi.

"Son zamanlarda herkes 'araştırma' yapıyor. Gençler... yeğenlerin, kuzenlerin, ahbapların çocukları. Hepsi de araştırma yapıyor. Ama doğrusu neyi araştırdıklarını bilmiyorum. Neyse... Sen şimdi ne işler karıştırdığını anlat."

"Birinden Mary Jordan hakkında bilgi toplamasını istedim. Tabii uzun yıllar önce yaşamış olduğu için bu iş biraz zor. Ama sonuç alacağımızdan eminim... "

"Ben de öyle. Ben günün birinde bu evde geçenlerin hepsini öğreneceğimize inanıyorum. Bana bu evde önemli bir şey gizlenmiş gibi geliyor ayrıca. çok önemli bir şey. Belki bu köşkte oturmuş olan birine aitti. Ya da dışarıdan gelmiş olan birine... Neyse.....Yarın sabah bu esrarla ilgili yeni bir plan yapacağım."

Tommy, "Ne?" dedi.

Tuppence, "Kahvaltıdan önce altı zor şeye inanmaya çalışın, derler ya, ben de öyle yapacağım... A, on bire çeyrek var. Artık

yatmalı. Yorgunum. Uykum var. O eski tozlu oyuncaklarla oynamaya kalkıştığım için üstüm başım iyice kirlendi. Daha başka oyuncaklar da olmalı. Ha, sahi oraya neden Kay-Kay adını takmışlar acaba?"

"Ne bileyim? Esrarlı bir isim bu."

Tuppence, "Bana Japonca'ymış gibi geldi," dedi.

"Yok canım. Bana hiç de öyle gelmiyor. Daha çok yemek adına benziyor bu. Pirinçli bir yemeğin ismine."

Tuppence, "İyice yıkanıp şu örümcek ağlarından kurtulacağım." dedi. "Ondan sonra da uyuyacağım."

Tommy, "Sabah kahvaltısından önce altı güç şeyi düşünmeyi unutma," diye hatırlattı. Tuppence, "Bunu senden daha iyi başaracağımdan eminim," dedi.

"Bazen beklenmedik şeyler yaparsın."

Tuppence gülümsedi. "Ama çoğu zaman sen haki" çıkarsın. Zaten buna çok kızıyorum... " Tommy, "Haydi haydi." dedi. "Git de şu örümcek ağlarını temizle. Ha, sahi... Isaac bahçıvanlıktan anlıyor mu?"

Tuppence, "Anladığını sanıyor," dedi. "Onu deneyebiliriz." "Ama ne yazık ki, biz bahçıvanlıktan hiç anlamıyoruz. İşte sana bir sorun daha."

IV

Tuppence kalın altlı ayakkabılarıyla yün kazağını giyerek bahçeye çıktı. Sevgili, eski yeri sere değil, boş bir ahıra konmuştu. Tuppence arabayı alarak tepeye çıkardı, yanında getirdiği toz beziyle her tarafını sildi. Çünkü arabanın kıyısında köşesinde hâlâ örümcek ağları vardı. Sonunda Sevgili'ye atlayarak, ayaklarını pedal yerine

koydu. "Haydi bakalım, Sevgilim," dedi. "Tepeden inelim. Ama fazla hızlı gitmeye kalkışayım deme..." Ayaklarını pedal yerinden çekerek tabanlarıyla fren yapmaya hazırlandı.

Sevgili fazla hızlı gitmiyordu, yol fazla eğimli değildi çünkü. Ama az sonra birdenbire yokuş dikleşti, araba da hızlanıverdi. Tuppence sert bir hareketle ayaklarıyla fren yapmaya kalkıştı. Ve sonunda Sevgili'yle kendisini alttaki maymun ağacının dikenli dalları arasında buldu.

Tuppence dalların arasından sıyrılarak, "Can yakıcı bir deney," diye mırıldandı. Dikkatle üstüne başına saplanmış olan dikenleri temizledi. Sonra da yoldan ağır ağır tekrar Kay-Kay'a çıktı.

Küçük serin içi yine eskisi gibi karmakarışıktı. Mathilde hâlâ kederli kederli bir köşede duruyordu. Bu kez başka şeyler Tuppence'ın dikkatini çekti. Porselenden yapılmış iki küçük iskemle. Bunlardan biri koyu maviydi, biri de açık gök rengi. Üzerlerinde beyaz kuğular şeklinde süsler vardı.

Tuppence, a tabii, diye düşündü.. Gençliğimde bu iskemlelerden çok gördüm. Bunları verandalara koyarlardı. Galiba teyzemin de böyle porselen sandalyeleri vardı. Tabii ya... Biri koyu, biri açık mavi olduğu için onlara Oxford'ia Cambridge adlarını takmıştık. Renkleri yüzünden. Ama teyzeminkilerin üstünde kazlar vardı... Hayır hayır... bunlar da olduğu gibi kuğular.

İskemlelerin üstünde de böyle S biçiminde delikler olduğunu hatırlıyorum. Isaac'a söyleyeyim de bu iskemleleri buradan çıkarıp iyice yıkasın. Onları verandaya koyacağım. Ya da1 ustanın dediği gibi, taraçaya... Dönerek hızla kapıya doğru koştu. Ayağı Mathilde'in uzun bacaklarından birine takıldı. Yuvarlanırken ayağıyla koyu mavi porselen iskemleye çarptı. Devrilen iskemle iki parça oldu.

Tuppence içini çekti. Vah vah vah. Oxford'u öldürdüm. Artık Cambridge'le idare ederiz. Oxford'un parçalarını yapıştırmanın mümkün olacağını sanmıyorum. Yine içini çekti. Acaba Tommy ne yapıyor şimdi?

Tommy eski bir arkadaşıyla oturmuş, geçmişteki günlerden söz ediyordu.

Albay Atkinson, "Artık dünya değişti," diyordu. "Duyduğuma göre, karın Prudence'la... sahi onun takma bir adı vardı. Neydi ,o? Hah, Tuppence... Evet, duyduğuma göre, Tuppence'la Hoiiowquay'de bir eve yerleşmişsiniz. Orayı neden seçtiğini merak ediyorum. Bunun belirli bir nedeni var mı?"

Tommy, "Ev oldukça ucuzdu," diye cevap verdi.

"Ah, şansınız varmış. Öyle değil mi? Köşkün adı nedir? Bana adresini vermelisin."

"Belki eve 'Sedirli Köşk' adını vereceğiz. Bahçede pek güzel bir sedir ağacı var da. Asıl ismi 'Defneli Köşk.' Tabii bu da Viktorya devrinden kalma bir kâbus."

"Defneli Köşk... Defneli Köşk, Hollowquay... Aman Tanrım. Yine ne işler peşindesin? Ha, yine ne işler peşindesin?"

Tommy pos bıyıklı yaşlı adama baktı.

Albay Atkinson, "Demek bir ipucu yakaladın?" diye devam etti. "Yine Gizli Servise mi girdin?"

Tommy, "Artık ben öyle işlere karışmayacak kadar yaşlandım." dedi. "Kendi kendimi emekliye ayırdım."

"Acaba? Belki de yine Servis'tesin de mahsus böyle söylüyorsun. Sana bu şekilde konuşmanı tembih etmişlerdir. Bildiği gibi. o

meselenin iç yüzü tümüyle ortaya çıkarılmamıştı."

Tommy sordu. "Hangi meselenin?"

"Haydi, haydi... Bu olayı hiç .olmazsa duymuş ya da okumuşsundur. Cardington rezaleti. Bu diğer olaydan sonra olduydu. Şu bilmem ne mektupları ve Emlyn Johnson denizaltı meselesinden sonra."

Tommy, "Ha." dedi. "Bir şeyler hatırlar gibiyim."

"Tabii aslında bu tam anlamıyla denizaltı meselesi de değildi. Ama olaya dikkati çeken denizaltı oldu. Sonra o mektuplar da vardı. Siyasi bakımdan ipliğin pazara çıkmasına neden oldu onlar. Evet. mektuplar. Eğer mektupları ele geçirebilseler-di, durum çok değişecekti. O sırada çok güvenilen birkaç kişinin iç yüzü ortaya çıkacaktı." Göz kırptı. "Belki de seni durumu bir incelemen için oraya yolladılar, oğlum." Tommy, "Hangi durumu?" diye sordu.

"Örneğin senin o evi alalım. Defneli Köşkü... Defneli Köşk hakkında türlü gülünç hikâyeler çıktıydı... Tabii aslında Gizli Servis evi iyice aramıştı. Diğerleri de. Evde çok değerli delillerin gizli olduğuna inanıyorlardı. Bazı kişilerse onların dışarı yollanmış olduğundan emindiler. Ama köşk de gerçekten birtakım belgelerin saklanabileceği gibi bir yerdi. Mahzenler, taş döşeli yerler... Haydi Tommy, oğlum, şunu itiraf et. Bana sen yine av peşindeymişsin gibi geliyor."

"Emin ol, son zamanlarda böyle şeylerle ilgilenmiyorum." "Ne kurnazsındır sen. Senin, o genç ajanların bazılarından daha iyi olduğundan eminim. Evet. Bir de şimdi karşımda masum masum oturuyorsun... Tabii aslında benim sana bu konuda sorular sormamam gerekir. Senden devlet sırların" açıklamanı istemem yersiz. Her neyse, karını korumaya çalış. Bilirsin o mutlaka her işe

burnunu sokar. Bu yüzden kaç defa ölüm tehlikesiyle yüz yüze geldi."

Tommy, "Şimdi Tuppenoe'ı sadece köşkün eskiliği ilgilendiriyor," diye cevap verdi. "Köşkte daha önce kimler oturmuş? Onların resimleri... Bir de bahçeyle uğraşıyor."

"Bu sözlerine ne zaman inanırım biliyor musun? Aradan bir yıl geçer ve hiçbir şey olmazsa. Seni iyi bilirim, Tuppence'ı da. Olağanüstü bir çiftsiniz. Sizin bir şeyler bulacağınıza da inanıyorum. Emin ol, o kâğıtlar ortaya çıkarsa siyasetle ilgilenen bazı kimseler bundan hiç memnun kalmayacaklar. Üstelik şu ara bu adamların toplumumuzun temel taşlarından oldukları sanılıyor. Tabii onların tehlikeli .olduklarını sezenler de var. Bunu unutma. Tehlikeli insanlar onlar. Onun için dikkatli davran. Karına da ihtiyatlı davranmasına tembih et."

Tommy, "Beni bayağı heyecanlandırıyorsun!" diye bağırdı.

"Heyecanlanmaya devam et ama Tuppence'ı da koru. Çok severim onu. Ne iyi kızdır." Tommy, "Artık o 'kız' denilecek yaşta değil," dedi.

"Tuppence gibisi pek zor bulunur. Ama açıkçası, karının yakalanmaya çalıştığı adama da acıyorum bir bakıma. Herhalde Tuppence bugün yine av peşinde."

"Hiç sanmıyorum. Tuppence yaşlı bir hanıma çaya gitti."

"İyi ya. Yaşlı kadınlar bazen insana çok işe yarayacak bilgiler verirler. Yaşlı kadınlar ve beş yaşındaki çocuklar. En umulmayacak kimseler hiçbirimizin şüphelenmediği gerçekleri açıklayıverirler. Sana bir anlatsam."

"Çok tecrübeli olduğunu biliyorum."

"Neyse... Sırları açıklamamak gerekir." Albay Atkinson başını salladı.

O akşam sofradan kalkarak kahve içmek için salona geçerken Tuppence, "Eski arkadaşların rastladı?"

"Her zamanki gibi. Senin yaşlı hanım nasıldı?" Tuppence, "Ona gidemedim." diye cevap verdi. "Piyanoyu akord etmek için usta geldi. Sonra yağmur yağdı. Oysa ona gitmeyi çok istiyordum. Bana ilgi çekici bazı şeyler anlatabilirdi."

"Belki... Albay bana bazı açıklamalarda bulundu. Açıkçası çok şaştım. Burası hakkında ne düşünüyorsun. Tuppenoe?"

"Ev hakkında mı?"

"Hayır, hayır Hollowquay hakkında."

"Güzel bir yer burası. Sakin. Öyle kötü şeyler olacak bir yer değil... " Tuppenoe bir an durdu, sonra ekledi. "Ama az kalsın bugün bir şey oluyordu."

"Ne demek istiyorsun? Yine bir işler mi karıştırdın, Tuppence?"

"Hayır, hayır. Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"O halde ne demek istedin?"

"Şu serin tepesindeki camı söylüyorum. Sarsılıp titriyordu. Bugün az kalsın başıma geçiyordu. Herhalde yüzüm gözüm paramparça olacaktı."

Tommy dikkatle karısına baktı. "Neyse bir şey olmamış."

"Olmadı ya. Şansım varmış. Ama tabii bir hayli korktum."

"Isaac'a söyleyelim de diğer camlara da bir baksın. Camların altında ölüp gitmeni istemem, Tuppence."

"Eski ev alırsan böyle olur işte."

"Tuppence, bu evde bir uğursuzluk mu var dersin?"

"Aa, ne biçim söz o?"

"Anlayacağın bu gün ev hakkında çok acayip şeyler duydum."

"Bizim köşk hakkında mı? Sahi mi, Tommy? Yüzünde garip bir ifade var. Ne oldu?" "Bugün albayla konuşurken bana hem seni, hem de kendimi korumamı söyledi."

"O hep söyler bunu. Ama burada ihtiyatlı davranmam için ne sebep var, onu anlayamadım." "Ayrıca albay bizim emekli olduğumuza inanmadığını, yine Gizli Servis'te çalıştığımızı da ima etti. Bizi buraya bazı şeyleri ortaya çıkarmamız için gönderdiklerini sanıyordu. Vaktiyle evin için© saklanmış olan şeyleri bulmamız için."

Tuppence bağırdı. "Tommy, neden söz ediyorsun Tanrı aşkına? Evde define mi varmış? Yoksa Rus Çariçesinin elmaslarının mahzende gömülü olduğunu mu sanıyorlarmış?" "Hayır, hayır. Define filan değil. Biri için tehlikeli olabilecek hır şey." Tuppence ağır ağır, "İşte bu çok acayip," dedi.

"Neden? Sen bir şey mi buldun yoksa?"

"Yok canım. Bir şey bulmuş değilim. Ama anladığıma göre, burada yıllar önce bir rezalet olmuş. Kimsenin olayı doğru dürüst hatırladığı yok. Kiminin büyükannesi bu olaydan söz etmiş, kimi durumu hizmetçilerin dedikodularından öğrenmiş. Ve Mary Jordan'ın da o olayla bir ilgisi varmış. Örtbas edilmiş bu."

"Tuppenoe, bu en aşağı altmış yetmiş yıllık bir olay olmalı."

"Albay sana ne söyledi, Tommy?"

Tommy, "Evde bazı mektuplar ya da kâğıtların saklı olduğu sanılıyormuş," dedi. "Siyasi karışıklıklara neden olan ya da olabilecek birtakım belgeler. Bunlar önemli bir mevkide olan ve kendisinden kimsenin şüphelenmediği biriyle ilgiliymiş. Ortaya çıktığı takdirde de adam mahvolacakmış tabii. Yıllar önce böyle karışık sorunlar çıkmış işte."

"Mary Jordan'ın zamanında mı? Ama pek de inanılacak gibi değil bu? Tommy, yoksa Londra'dan dönerken yolda uyudun mu? Bütün bunlar bir rüyadan farksız."

Tommy, "Evet, rüya görmüş olabilirim," dedi. "İnsan bu olaylara inanamıyor gerçekten." "Ama madem bu evde oturuyoruz, burayı arayabiliriz." Tuppence etrafına bakındı. "Ben buraya bir şey saklanmış olduğunu sanmıyorum. Ya sen, Tommy?"

"Ben de öyle. Bizden önce burada başka aileler oturmuş. Bu ev öyle önemli belgeler gizlenecek bir yere benzemiyor."

"Acaba kâğıtları tavanarasına mı gizlediler? Yoksa mahzene mi? Belki de çardağı kazıp toprağa gömdüler. Ama kâğıtları aramak eğlenceli olurdu. Seninle yapacak bir işimiz yok, Lale soğanı dikmekten de belimize ağrılar girdi. Onun için etrafı biraz araştırabiliriz. Önce iyice düşünürüz. 'Eğer bir şey saklamak isteseydim, nasıl bir yer seçerdim?' diye sorarız. Bunun herkesin kolay kolay bulamayacağı bir yer olması gerekir."

Tommy başını salladı. "Bu evde hiçbir şey uzun süre saklı kalamazdı. Evde başka başka aileler oturmuş. Ustalar gelip tamir yapmışlar. Bahçıvanlar bahçeyi altüst etmişler. Evin içi insan doluymuş. O arada emlak komisyoncularını da unutma."

"Ama böyle şeyler belli olmaz ki. Belki de mektuplar bir çaydanlığın içinde duruyor." Tuppence yerinden kalkarak şömineye

doğru gitti. Bir iskemleye çıkarak raftaki Çin çaydanlığını aldı, Kapağını açarak içine dikkatle baktı. "Boş... "

Tommy, "Canım, onun içine de mektup saklanır mı?" dedi. "Tommy, acaba bugün biri beni öldürmeye mi çalıştı?" Tuppençe'ın sesinde korku ve endişeden çok umut vardı. "Yani serdeki tepe camını kafama mahsus mu indirdiler?"

Tommy, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Herhalde cam ihtiyar Isaac'ın kafasına geçecekti."

Tuppence yüzünü buruşturdu. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Ölümden kurtulmuş olduğumu düşünmek hoşuma gidecekti."

"Hemeyse... Dikkatli davranmalısın artık. Ben de seni korumaya çalışacağım." Tuppence, "Sen de üzerime çok düşüyorsun," dedi. Tommy güldü. "İyiliğimden... Üzerine düşen bir kocan olduğu için sevinmelisin."

Tuppence, "Londra'da ya da yolda seni vurmaya kalkan o'ma d ı ya?" diye sordu. Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama bir daha sefer© arabaya binmeden önce frenlere bir bakalım." Ekledi. "Tabii bütün bu sözler çok gülünç."

Tuppence başını salladı. "Tabii. Çok saçma. Ama yine de?"

"Evet, yine de?"

"Böyle şeyler düşünmek insanın hoşuna gidiyor."

Tommy, "Alexander Parkinson'u bir sırrı çözdüğü için öldürdükleri gibi şeyler mi?" diye sordu.

"Çocuk, Mary Jordan'ı kimin öldürdüğünü öğrenmişti. 'Bu içimizden birinin işi!'" Tuppence'ın gözleri parlamaya başlamıştı. "İçimizden biri. Seninle o yıllarda bu evde kimlerin oturduğunu öğrenmeliyiz. Bu

cinayetin esrarını çözmek zorundayız. Bunun için de geçmişe dönmek şart. Cinayetin işlendiği günlere dönecek ve bunun nedenlerini araştıracağız. Şimdiye kadar böyle bir şey hiç yapmamıştık."

Tommy ertesi akşam ve döndüğü zaman, "Tuppence," diye bağırdı. "Neredeydin sen?" Kadın, "Şey..." dedi. "En son mahzene indim." Tommy başını salladı. "Hemen anlaşılıyor. Saçlarına örümcek ağlarının sarılmış olduğunun farkında mısın?"

"E, tabii. Mahzen örümcek ağı dolu." Tuppence içini çekti. "Ama orada bir şey bulamadım. Sadece birkaç şişe defne ispirtosu vardı."

Tommy tekrarladı. "Defne ispirtosu? İşte bu çok ilgi çekici." Tuppence, "Öyle mi?" dedi. "İçiliyor mu o?" Tommy, "Hayır, içilmiyor," diye cevap verdi. "Yanılmıyorsam, eskiler bunu saçlarına sürerlermiş. Ama kadınlar değil, erkekler." Tuppence, "A, tabii ya," diye bağırdı. "Amcamı hatırladım... Evet, amcam saçlarına defne ispirtosu sürerdi. Arkadaşı ona Amerika'dan şişe şişe bu ilaçtan getirirdi." Tommy, "Sahi mi?" dedi. "Çok ilginç."

"Ben bunda ilginç bir taraf göremiyorum... Ayrıca bunun bize bir yararı da yok. Yani defne ispirtosunun içine bir şey saklayamazsın."

"Şimdi anlaşıldı! Demek sen bu işle meşguldün?" Tuppence, "Bir yerden başlamak gerekir," dedi.

"Arkadaşının söyledikleri doğruysa, o zaman bu evde bir yerde birtakım kâğıtlar saklı demektir. Ama doğrusu ben buna pek inanmıyorum. Yani bir insan öldüğü ya da köşkünü sattığı zaman ev iyice boşaltılır. Öyle değil mi?"

"Öyleyse biri neden bizi evden kaçırmak için seni ya da beni yaralamaya kalkışsın? Bunu yapması için evde bulmamızı istemediği bir şey olması gerekmez mi?"

Tuppence, "Ben ne bileyim?" dedi. "Bu senin fikrin. Doğru olmayabilir de. Neyse... Ben yukarı çıkıp saçlarımdaki şu ağlan temizleyeyim."

Tommy, "Evet, daha iyi olur," diye cevap verdi. "Saçlarını temizledikten sonra sana bakmak daha hoşuma gidecek."

Tuppence, "Olmadı," dedi. "Sen bana bakmaktan her zaman zevk almalısın. Yaşım ne olursa olsun, karım hâlâ çok güzel, diye düşünmelisin."

Tommy güldü. "Tuppence, sevgilim. Bana olağanüstü güzel görünüyorsun. Sol kulağından sarkan örümcek ağı da sana bambaşka bir hava veriyor. Tıpkı İmparatoriçe Öjeninin buklesi gibi bu... Resimlerde İmparatoriçenin o buklesi daima kulağının üzerine düşer. Üstelik senin buklede bir örümcek de var."

Tuppence bağırdı. "İşte bu hiç hoşuma gitmedi." Eliyle ağı temizlemeye çalışarak yukarı koştu.

Tekrar aşağıya indiği zaman bir bardak içki kendisini bekliyordu. Kadın buna şüpheyle baktı. "Bana defne ispirtosu içermeye kalkışmıyorsun ya?" "Hayır... Hoşa gidecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Defne ispirtosunu içmeyi kendim de istemezdim."

Tuppence, "Eh," dedi. "Artık konuşmama devam edebilirim."

Tommy, "Bunu ben de istiyorum," diyerek güldü. "Nasıl olsa konuşacaksın o da başka. Ama hiç olmazsa konuşman için ısrar ettiğimi düşünmek daha hoşuma gidecek."

"Bugün kendi kendime, 'Evde bir yere bir şey saklamak istiyorum,' dedim. 'Başkaları tarafından bulunmasını da istemiyorum. Bu durumda nasıl bir yer seçerdim?'" Tommy alkışladı. "Son derece de mantıklı ve makul."

"Ondan sonra evdeki uygun yerleri düşündüm. Örneğin, Mathilde'in karnı... " Tommy, "Efendim, efendim?" dedi.

"Mathilde'in karnı... Şu tahta atı söylüyorum canım. Ondan sana söz ettim ya. Bir Amerikan oyuncağı... "

Tommy, "Birçok şeyin oradan geldiği anlaşılıyor," diye belirtti. "Defne ispirtosunun da oradan geldiğini söyledin."

"Bırak şimdi onu... Tahta atın karnında bir oyuk var. Oradan bir sürü kâğıt çıkardım. Ama ilgi çekici bir şey yoktu aralarında. Herneyse... bir şeyler saklamak isteyen bir insan böyle bir yer seçer, öyle değil mi?"

"Herhalde."

"Tabii Sevgili de var. Onu da tekrar gözden geçirdim. Biliyorsun, arabada eski bir muşamba minder duruyor. Ama onun içinden de bir şey çıkmadı. Sonra aklıma kitaplar geldi... Çok kimse kitapların arasına kâğıt ya da mektup saklar. Onun için üst kata çıkarak, yere oturdum. En alt raftaki kitapları inceleme^ ye başladım .Bunların çoğu vaazlardı. İlgi çekici şeyler değillerdi. Onun üzerine bütün gözü boşalttım. Ve o zaman bir şeyin farkına vardım. Biri rafın dibine bir oyuk açmış ve buraya birtakım şeyler tıkmıştı. Yırtık pırtık kitaplar. Çekip çıkardım. Ne de olsa böyle şeyler hiç belli olmaz. Öyle değil mi? Tommy, ne buldum dersin?"

"Ne bileyim? El yazması bir kitap mı? Ya da böyle değerli bir şey?"

"Hayır... Bulduğum bir Doğum Günü Defteri'ydi'"

"Doğum Günü Defteri mi? O da nesi?"

"Vaktiyle çok satarlardı o defterlerden... Bulduğum da pek eskiydi. Parkinson'ların zamanından kalmıştı sanırım. Hatta belki de onlardan önceki aileden... Bir hayli yırtıktı. Ama defterin içinde bir

ipucu bulabileceğimi düşündüm. Şimdi ,onu ağır ağır, dikkatle inceliyorum. Defterin içinde bazı dikkati çekecek isimler olabilir."

Tommy'nin buna pek ihmal vermediği belliydi. "Belki.:."

"Kitap alanındaki tek keşfim bu. Tabii daha sonra gidip dolapları aradım. Ve ne buldum biliyor musun?"

"Ne?"

"Porselen yemek listeleri."

"Porselen yemek listeleri mi?"

"Evet. Şu bir türlü açamadığımız küçük dolapta... Kilerin bitişiğindekini söylüyorum. Hani anahtarı kaybolmuştu. Anahtar" eski bir kutuda buldum. Hem de Kay-Kay'da. Anahtarı yağladım ve böylece dolabı açmayı başardım. İçinde kırık bir kap vardı. O porselen listeler ziyafetlerde kullanılırmış. Yemekler pek nefismiş anlaşılan. Yemekten sonra sana o listeleri okuyacağım. Doğrusu şaştım kaldım. Biliyor musun, önce iki çorba içerlermiş, terbiyeli ve terbiyesiz. Ondan sonra iki türlü balık ve iki baş yemek, sanırım.

Sonra salata. Kuzu budu.. Ondan sonra ne geldiğini pek hatırlamıyorum. Galiba dondurma. Ve hepsinin üstüne de Istakoz salatası. İnanılacak gibi değil!" Tommy, "Sus Tuppence," diye inledi. "Daha fazlasına dayanamayacağım."

"O listeler ilgimi çekti. Çünkü çok eski sanırım."

"Bütün bu bulduklarından ne öğreneceğini sanıyorsun?"

"En çok Doğum Günü Defterinden umutluyum." Bir yerinde bir isim geçiyordu:

"Winifred Morrison."

"Ee?"

"Anladığıma göre Winifred Morrison. Bayan Griffin'in kızlık adı. Geçen gün çaya gittiğim yaşlı kadın... Hani sana söz etmiştim. Köyün en eskilerinden. Burada geçen olayların çoğunu biliyor. Hatta daha önce olanları da. Belki Bayan Griffin Doğum Günü Defterindeki diğer isimlerden bazıların" hatırlar. Böylece elimize bir ipucu geçer."

Tommy yine şüpheyle, "Belki," dedi. "Ama ben yine de düşünüyorum da... " Tuppence, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tommy içini çekti. "Doğrusu ne düşüneceğimi ben de pek bilmiyorum. Bu işten vazgeçersek daha mı iyi olur? Mary Jordan'ı kimin öldürdüğünü öğrenmemiz şart mı?" "Öğrenmek istemiyor musun?"

Tommy, "İstemiyorum," dedi. "Ya da tamam, tamam teslim. Beni iyice meraklandırdığını itiraf edeceğim."

"Sen bugün bir şeyler öğrenemedin mi?"

"Bugün vakit bulamadım. Eski gazeteleri okuyabildim ancak... Ama bir iki bilgi kaynağım daha var. Sana sözünü ettiğim o kadına birkaç alanda araştırma yapmasını söyledim." Tuppence gülümsedi. "Ümidimizi kaybetmeyelim. Bunların hepsi de saçma ama insan eğleniyor."

Tommy, "Umduğum kadar eğleneceğini sanmıyorum, Tuppence," diye uyardı karısını. Kadın .omzunu silkti. "Zararı yok. Biz elimizden geleni yapalım da."

Tommy, "Elinden geleni yalnız başına yapmaya kalkışma da," dedi. "Buradan ayrıldığım zaman beni endişelendiren de bu."

VI

Tommy içini çekerek, "Acaba Tuppence şu anda ne yapıyor?" dedi.

"Özür dilerim, dediğinizi duyamadım."

Tommy dönüp Bayan Collodon'a dikkatle baktı. Altmış, altmış beş yaşlarında, son derece de zayıf, kupkuru, kırçıl saçlı bir kadındı. Kendisini araştırma işlerine adamıştı.

Tommy, "Önemli bir şey söylemedim, Bayan Collodon," diye mırıldandı. "Sadece... şey... bir şey düşünüyordum da." Sonra kendi kendine, Tuppence bugün ne işler karıştıracak acaba, dedi. Bu kez düşüncelerini yüksek sesle söylememeye dikkat etmişti. "Yine çocukça şeylere kalkışacaktır. O arabaya binip başını derde sokacak. Arabanın tepeden aşağı inerken paramparça olacağından eminim. Tuppence da bir yerini kıracak. Kalça kemiğini herhalde. Son zamanlarda herkes kalça kemiğini kırıyor. Neden bu kemik diğerlerinden daha zayıf, onu anlayamıyorum işte. Evet, Tuppence şu anda gülünç ya da çocukça bir şey yapıyordur. Ama bunun aynı zamanda son derecede tehlikeli olması ihtimali de var. Evet, tehlikeli. Tuppence'ı tehlikeden uzaklaştırmak daima zordur. Tommy dalgın dalgın geçmişteki olayları düşündü. Sonra aklına bir şiir geldi, Yüksek sesle tekrarladı.

Şom kentinin dört büyük kapısı vardır... Kader Kapısı, Çöl Geçidi,

Felaket Mağarası ve Korku Kalesi... Ey, Kervan, bunlardan geçme Ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın O sessizliği duydun mu? Kuşların ölmüş olduğu Ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı. O sessizliği?

Bayan Collodon hemen cevap vererek Tommy'i fena halde şaşırttı. "Flecker'in bu. Şiir şöyle devam eder: Ölüm Kervanı... Felaket Mağarası, Korku Kalesi..."

Adam hayretle kadına bakakaldı. Sonra Bayan Collodon'un onun şiirle ilgili bir araştırma yapmasını istediğine karar verdiğini anlayarak özür diler gibi, "Karımı düşünüyorum... " diye açıkladı.

Bayan Collodon, "Ya?" dedi. Şimdi Tommy'ye gözlerinde farklı bir ifadeyle bakıyordu. Evde geçimsizlik, diye düşünmekteydi. Herhalde biraz sonra Tommy'ye evlilerin dertlerine çare bulan o bürolardan birinin adresini vermeye kalkacaktı.

Adam telaşla, "Geçen gün sizden istediğim araştırmaları yaptınız mı?" diye sordu.

"Evet, tabii. Birkaç Jordan buldum. Bir Mary Jordan, Bir Maira ve bir de Polly Jordan. A, evet bir de Mollie Jordan var." Tommy'ye daktiloda yazılmış bir kâğıt uzattı. "Birkaç adres de öğrenebildim."

Tommy, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Öğrenmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir liste hazırladım. Altı konuda inceleme yapmanızı istiyorum. Belki bunlardan bir bölümü sizin alanınıza girmiyor... "

Bayan Collodon, kendinden emin bir tavırla, "Girmiyorsa, sokarız," diye cevap verdi. "Bildiğiniz gibi, benden çok değişik şeyler öğrenmemi istiyorlar. Hukuki sorunlar. Yurtdışında iş. Göçmenler. Alkoliklere yardım... Şimdi alkoliklere yardıma çalışan birçok kurum var. Bunlardan bazıları diğerlerinden çok daha iyi. Bendeki listeyi bir görseniz. Çok geniş. Kurumların çoğu da güvenilir topluluklar..."

Tommy, "Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedi. "Yani içkiyi fazla kaçırmaya başlarsam. Her şey bugün elde edeceğim bilgiye bağlı."

"Sizde alkolik hali yok, Bay Beresford."

Tommy güldü. "Burnum kırmızı olmadığı için mi söylüyorsunuz bunu?"

Bayan Collodon, "Tabii durum kadınlarda daha ciddi oluyor," diye açıkladı. "Onları iyileştirmek daha zor." Saatine bir göz attı. "Ah, gidip başka bir müşterimi görme zamanı gelmiş."

Tommy ayağa kalktı. "Her şey için teşekkür ederim. Bayan Collodon." Kadının paltosunu giymesine yardım etti. Onu kapıya kadar geçirdikten sonra tekrar odasına döndü. Tuppence'a bu akşam, araştırmalarımız yüzünden kadının kendisini alkolik sandığını ve bu nedenle de evliliğimizin sona ermek üzere olduğu kanısına vardığını söylemeyi unutmayayım, diye düşündü.

Tommy daha sonra Tottenham Court yöresinde fazla pahalı olmayan bir lokantaya gitti. Yaşlı bir adam oturmakta olduğu masanın başından fırladı. "Vay vay vay! Havuç Saçlı Tom! Doğrusu seni sokakta görseydim tanımazdım, dostum."

Tommy, "Herhalde," dedi. "Saçlarımda havuç hali kalmadı. Artık benden 'Kırçıl Saçlı Tom' diye söz edebilirsin."

"Ah, hepimiz de aynı haldeyiz. Sağlığın nasıl?"

"Her zamanki gibi. Sapasağlamım. Yavaş yavaş çürüyorum sanırım."

"Seni görmeyeli ne kadar oldu? Sekiz yıl mı? Yoksa on mu? Ee, ne yapıyorsun dostum? Hâlâ ajan mısın?"

Tommy, "Hayır," dedi, "Artık casuslukla ilişkimi kestim."

"Yazık... Senden daha çok yararlanabilirlerdi."

"Ya sen ne yapıyorsun, Kaba Sakal?"

"Artık ben de ülkeme o şekilde hizmet edemeyecek kadar yaşlandım."

"Casusluk yok mu?"

"Herhalde casusluk yine devam ediyor. Ama artık bu işleri zeki gençlere veriyorlar... Sen şimdi nerdesin. Tanrı aşkına? Bu yıl sana bir Noel tebriği yolladım. Daha doğrusu kartı ancak ocak ayında postaya verebildim. Ama geri geldi. Üzerinde de 'Bu adreste yok' yazılıydı."

"Oradan çıktık biz. Şimdi deniz kıyısına yakın bir yerde oturuyoruz. Hcllowquay'de." "Hollowquay... Hollowquay? Bu isim bana bir şeyi hatırlatıyor. Sahi... Bir ara orada karışık birtakım olaylar olmuştu. Öyle değil mi?"

Tommy, "Benim zamanımda değil," diye cevap verdi. "O-raya taşınalı beri duydum o olayları. Geçmişle ilgili bazı efsaneler. O rezalet en azından altmış yıl önce ortaya çıkmış." "Bir denizaltıyla ilgiliymiş değil mi? Bir denizaltının planları bir yabancıya satılmış. Böyle şeyler olurdu o zamanlar. Düşman ajanlarıyla Regent's Parkında ya da buna benzer yerlerde buluşurlardı. Örneğin, bir elçiliğin üçüncü kâtibiyle. Öyle romanlardaki gibi şahane güzel kadın casuslar yoktu pek."

"Sana bir kaç şey sormak istiyordum, Kaba Sakal."

"Ya? Sor bakalım."

"Hollowquay'den söz edildiğini duyduğunu söyledin. Bu gerçekten bir casusluk olayıyla ilgili miydi?"

"Açıkçası, dostum, olay o kadar uzun zaman önce oldu ki, pek iyi hatırlayamıyorum bile.

O sırada çok ilgi uyandırdıydı. O olayları bilirsin. Hiçbir bakımdan kendisinden şüphelenilmeyen parlak bir deniz subayı. Yüzde bin beş yüz İngiliz ve yüzde bin beş yüz güvenilecek bir adam. Ama aslında öyle değilmiş tabii. Düşman bir ülkenin parayla tutulmuş ajanıymış. Hangi ülkenin olduğunu unuttum şimdi. Almanların galiba. 1914 savaşından önceydi. Evet, olay böyle sanırım."

Tommy, "Bu işe bir de kadın karışmış sanırım," dedi.

"Evet... Evet... Mary Jordan adında bir kızdan söz ediliyordu yanılmıyorsam. Ama demin de dediğim gibi iyice hatırlamıyorum. Olay gazetelere de geçmişti. Genç adamın karısı, şu kimsenin şüphelenmediği deniz subayının karısı düşmanla temasa geçmiş sanırım. Kocasının az para aldığını düşünüyormuş. Yani kadın kendi eline geçen parayı beğenmiyormuş anlaşılan. Ve böylece... Tanrı aşkına geçmişi neden karıştırıp duruyorsun? Bunca yıl sonra bu olayın seninle ne ilgisi var?"

Tommy bu soruyu yanıtlayamadan garson masalarına yaklaştı. Ondan sonra daha çok yemeklerden konuştular.

Tommy'nin öğleden sonra başka bir randevusu vardı. Bu kez bürosunda sıkıntılı sıkıntılı oturan ve ona verdiği zamana kayıp gözüyle baktığı anlaşılan kır saçlı, kederli yüzlü bir adamla konuştu.

"Doğrusu bu konuda pek bir şey söyleyemem. Tabii neden söz ettiğini biliyorum. O sırada bir hayli dedikodu çıktıydı. Siyasi sarsıntılara da neden olduydu. Ama bu konuda kesin bir bilgim yok. Ne yazık ki... Bildiğin gibi, böyle şeylere karşı olan ilgi çabuk söner. Gazeteler başka bir ülkeden söz etmeye başlayınca sen de eskisini unutuyorsun." Bir an durdu. "Ama sana bir bakımdan yardım edebilirim. İşte şu adres... Senin için randevu da aldım. İyi bir adamdır. Her şeyi bilir. Kızlarımdan birinin isim babasıdır. Zaten bu

yüzden bana iyi davranır ve fırsat buldukça da yardımcı olmaya çalışır. Kendisine seni görüp göremeyeceğini sordum. Bazı konularda bilgi almak istediğini söyledim. Senin pek iyi bir insan olduğundan filan söz ettim. Bana, 'Evet,' dedi. Onun hakkında bazı şeyler biliyorum. Gelip benimle konuşabilir...' Randevun üç ksrk beşte. İşte adres... Şansın açık olsun, dostum."

Kâtip nazik bir tavırla kapıyı açarak, Tommy'yi içeri soktu. "Bay Beresford geldi, efendim. Randevusu varmış." Çabucak gerileyerek kapıyı kapattı. Tommy ilerledi. Koskocaman bir yazı masası odayı dolduruyor gibiydi. Masanın başında ise iri yarı bir adam oturuyordu. İyice uzun boylu ve enli vücutlu bir adamın kocaman, sapsarı bir yüzü vardı. Onun hangi milletten olduğunu Tommy anlayamadı. Herhangi bir milletten olabilirdi. Tommy, belki de yabancı, diye düşündü. Alman... Ya da Avusturyalı... Hatta belki de Japon. Ama İngiliz de olabilir.

"Ah... Bay Beresford." Bay Robinson ayağa kalkarak Tommy'nin elini sıktı.

"Zamanınızı alacağım için özür dilerim." Tommy'ye Bay Robinson'u vaktiyle bir yerde görmüş gibi geliyordu. Önemli bir insandı Bay Robinson. Çok önemli.

"Anladığıma göre, bir konuda bilgi almak istiyormuşsunuz. Arkadaşınız durumu kısaca anlattı,"

"Belki de, belki de sizi böyle bir şey için rahatsız etmemem gerekirdi. Bunun önemli olduğunu da sanmıyorum. Bu sadece... sadece..." "Bir fikir mi?" "Bir bakıma karımın fikri."

"Karınızdan söz edildiğini işittim. Sizden de tabii. O Alman casusunu nasıl yakaladığınızı biliyorum. Kendisini bir çocuk şarkısı ele vermişti değil mi? 'Kaz adımlarıyla yürü...'" Tommy, derin bir

saygıyla, "Bunu hatırlamanız şaşılacak bir şey," diye mırıldandı. "Biliyorum... İnsan bir şeyi hatırladığı zaman bazen buna kendisi de şaşar. Bunu şimdi, şu anda hatırladım. Bir çocuk şarkısı... başka bir şey olabileceği kimsenin aklına gelmezdi." "Evet. Heyecanlı bir maceraydı."

"Peki, şimdiki sorun nedir? Neyle karşılaştınız?"

Tommy, "Aslında bu önemli bir şey değil," dedi. "Sadece... "

"Haydi, haydi, şu işi bildiğiniz gibi anlatın. Buna önemli bir hava vermeniz şart değil. Yalnızca olayı açıklayın bana. Otursanıza... ayaklarınıza günah değil mi? Ayakların sık sık dinlendirilmeleri gerektiğini bilmiyor musunuz? Neyse... Birkaç yıl sonra öğrenirsiniz bunu."

Tommy içini çekti. "Ben de yaşlandım artık. İleride benim için fazla bir şey yok. Sadece sırası gelince bir tabut... "

"Böyle demeyin! Emin olun belirli bir yaşı geçtikten sonra âdeta sonsuza dek yaşayabilirsiniz. Haydi, şimdi bana sorunu anlatın."

Tommy, "Kısacası şu," dedi. "Karımla yeni bir eve taşındık... Bunun ne demek olduğunu bilirsiniz."

Bay Robinson başını salladı. "Bilmez olur muyum, bilmez olur muyum? Elektrikçiler ayak altında dolaşırlar. Oralara buralara kazdıkları çukurlara düşersiniz." "Evet... Evi bize satan ailenin bazı kitapları vardı. Onları alıp götürmek istemiyorlardı. Tâ eskiden beri onlarda olan bazı kitaplar. Çocuk hikâyeleri filan... Karım bu kitaplardan birini okurken bir bölümde sözcüklerin altlarının çizilmiş olduğunu farketti. Daha doğrusu harflerin. Bunlar bir araya getirildikleri zaman bir cümle çıkıyordu ortaya. Ve şimdi söyleyeceğim, size pek gülünç gelecek... cümle şöyleydi: Mary

Jordan'm ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum."

Bay Robinson mırıldandı. "Çok ilgi çekici. Çok. Şimdiye kadar böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Demek cümle böyleydi? Mary Jordan'ın ölümü normal değildi... Peki o cümleyi kim yazmıştı? Bunu öğrenebildiniz mi?"

"Bir okul çocuğunun işiydi bu. Parkinson adlı bir ailenin oğlunun. Hepsi de şimdi bizim taşındığımız o köşkte oturuyorlardı. Çocuğun adı da Alexander Parkinson'du... Şimdi kilisenin mezarlığında gömülü."

Bay Robinson, "Parkinson." dedi. "Bir dakika... Bırakın da düşüneyim. Parkinson... Evet bu ad bir olayla ilgiliydi... Ama hangi olayla? Nerde olmuştu? İnsan bunları her zaman hatırlayamıyor."

"Biz Mary Jordan'ın kim olduğunu öğrenmek istiyorduk." "Kızın ölümü şüpheli olduğu için mi? Evet, bu sizi ilgilendirecek bir durum sanırım. Kız hakkında neler öğrenebildiniz?" Tommy ellerini açtı. "Hemen hiçbir şey öğrenemedik. Kimse onu hatırlamıyor. Ya da hatırlayanlar fazla bir şey anlamak istemiyorlar. Biri onun mürebbiye olduğunu söyledi. Anlayacağınız böyle bir konuda bilgi edinmek çok zor." "Ve kız ölmüş,.. Ölüm nedeni?"

"Biri bahçeden ıspanak toplarken kazara yüksük otu yapraklarından da koparmış. Sonra yapılan yemeği yemişler. Ama herhalde bu kadar bir ot kimseyi öldürmezdi."

Bay Robinson, "Tabii öldürmezdi," diye cevap verdi. "Zehir yeterli gelmezdi. Ama... Daha önce kahveye Digitalin koyar ve bunu Mary Jordan'a verirseniz... Ya da kokteyle karıştırırsanız... Tabii o zaman kızın yüksük otu yüzünden öldüğü söylenir ve bunun bir kaza olduğuna da inanılır. Ne var ki, Alexander adındaki o okul öğrencisi

çok zekiymiş, bu oyuna inanmamış. Bu ölüm konusunda başka şeyler düşünmüş. Öyle değil mi?.. Başka Bay Beresford? Olay ne zaman olmuş? Birinci Dünya Savaşı sırasında mı? İkinci Dünya Savaşı sırasında mı? Yoksa daha önce mi?"

"Daha önce... Köydekilerin büyükanneleri filan kızın Alman casusu olduğunu iddia etmişler."

"O olayı hatırlıyorum. Epey yankı yaptıydı. 1914'ten önce İngiltere'de hep Alman casufe olduğu söylenirdi. Bu işe adı karışan İngiliz subayının da hiç şüphelenilmeyen bir genç olduğundan söz edilirdi. Ben, hakkında 'Bu adamdan hiç şüphelenilmez' denilen kimselere çok dikkat ederim. Bu olay yıllar önce oldu. Son zamanlarda bunun hakkında bir yazı yazıldığını sanmıyorum. Yani bildiğiniz gibi zaman zaman resmi raporlardan bazılarını açıklıyorlar. Ama bu olay hakkında bir açıklama yapılmadı."

"Evet. Zaten fazla bir şey de bilinmiyor."

"E, tabii, bu zamana kadar çok şey unutulmuştur. Yalnız bu olayın o sıralarda çalınan gizli denizaltı planlarıyla ilgili olduğu söylenmişti. Sonra uçakla ilgili bazı şeyler de vardı. Tabii bu da halkın ilgisini çekti. Ama olayın bu kadar basit olmadığını da söyleyeyim. Olayın başka yönleri olduğunu unutmayalım. Örneğin, siyasi yanı. Tanınmış birçok siyaset adamı da bu olaya karışmıştı. Hani şu herkesin haklarında 'Son derece dürüst ve temiz' dediği adamlar... Dürüstlük ve temizlik! Bu da şüphe uyandıracak bir şeydir." Bay Robinson sesini yükseltti. "Dürüstlük ve temizlik ha? Geçen savaşta olanları hatırlıyorum, bazı kimseler hiç de göründükleri gibi dürüst ve temiz değillerdir. Sizin taraflarda bir adam otururdu. Küçük bir villası vardı. Almanları överdi hep. Etrafına bir sürü insan da toplamıştı. Ülkeyi aneak Almanya'yla birleştirirsek kurtarabileceğimizi iddia ederdi. Görünüşte de öyle soylu bir insandı ki. Olağanüstü fikirleri vardı.

Evet! Faşizmi öve öve göklere çıkarırdı. Ama tabii buna açık açık, 'Faşizm' demezdi, o da başka,"

Tommy, "Siz de her şeyi biliyorsunuz," dedi. "Bağışlayın. Belki bu sözleri söylemekle kabalık ettim. Ama her şeyi bilen biriyle karşılaşmak insanı heyecanlandırıyor."

"Benim birçok işim var. Bunlarla ilgilenirken bir sürü şey öğreniyorum. Sonra her türlü dedikoduyu duyuyorum,.. Sizin bu olayla karşılaşmış olmanız çok ilgi çekici... "

Tommy içini çekti. "İşin kötüsü durumu kavrayamamamız. Yani belki de karımla gülünç davranıyoruz. O köşkü satın aldık. Ölünceye kadar oturmak istiyoruz. Tam düşlediğimiz gibi bir ev orası. Her tarafı tamir ettirdik, şimdi bahçeyle uğraşıyoruz. Yani artık ben böyle işlere karışmayı arzu etmiyorum. Ama karımla meraklanmaya başladık. Uzun yıllar önce bir olay olmuş. İnsan dayanamayıp olayın nedenini öğrenmek istiyor. - Ama sonuçta esrarın çözülmesinin kimseye bir yaran olmayacak."

"eniyorum. Siz sadece işin iç yüzünü öğrenmek istiyorsunuz. Ama insanlar böyledir işte. İşte bu yüzden etraflarını incelerler. Bu yüzden aya giderler, denizaltına inerler... Hep merak yüzünden. Merakımız olmasaydı herhalde kaplumbağalara dönerdik. Bence kaplumbağalar pek rahat bir yaşam sürerler. Bütün kış uyurlar, yazın yaşayabilmek için de biraz ot yerler, işte o kadar. Belki ilgi çekici bir yaşam değildir onlarınki. Ama sakin ve huzurludur."

"Öte yandan insanların firavun faresine benzedikleri söylenebilir."

"Aferin. Kipling okuduğunuz anlaşılıyor. Buna çok sevindim. Artık son zamanlarda Kipling'i pek takdir etmiyorlar."

Tommy, "Gülünç duruma düşmek istemiyorum," dedi. "Benimle ilgisi olmayan birtakım olaylara karışmak niyetinde de değilim. Zaten

bunların şimdi yaşayan kimselerle oe bir ilgisi yok."

Bay Robinson, "O belli olmaz," diye cevap verdi.

Tommy çok önemli bir adamı rahatsız ettiği için kendini gitgide daha suçlu hissediyordu. "Yani... yani bu konuya iş olsun diye burnumu sokmuyorum."

"Karınızı memnun etmek için işin iç yüzünü öğrenmek zorundasınız sanırım. Evet, ondan söz edildiğini işittim. Kendisiyle tanışmak şerefine eriştiğimi sanmıyorum. Olağanüstü bir kadın sanırım. Öyle değil mi?"

Tommy, "Ben öyle düşünüyorum," dedi.

"Buna memnun oldum. Birbirinden ayrılmayan, evliliklerinin zevkini çıkaran çiftleri takdir ederim."

"Aslında benim de kaplumbağadan farkım yok. Karımla benim daha doğrusu. İkimiz de yaşlı ve yorgunuz. Yaşımıza göre sağlığımız iyi, ama artık birtakım gizli işlere karışmak da istemiyoruz. Biz sadece... "

Bay Robinson, gülümsedi. "Biliyorum. Özür dileyip durmayın. Siz firavun faresi gibisiniz. Bayan Beresford da öyle. Karınız hakkında çok şey duydum. Onun için de Bayan Beresford' un ne yapıp edip işin iç yüzünü öğreneceğini biliyorum."

"Bu işi benden çok, o mu başaracak diyorsunuz?"

"Hım... Bence siz durumu öğrenmeyi karınız kadar istemiyorsunuz. Ama yine de başarıya ulaşacaksınız. Çünkü haber kaynaklarını bulmakta ustasınız. Uzun yıllar önce olmuş bir olayla ilgili şeyleri öğrenmek pek de kolay olmasa gerek." "İşte bu yüzden gelip sizi rahatsız ettiğim için utanıyorum... "

"Bırakın bunları. Şimdi size bu konuda nasıl yardım edeceğimi pek bilmiyorum. Siz yine araştırmalarınıza devam edin. Önemli bir şey öğrenirseniz hemen bana telefon edin. Sizinle bir parola seçelim. Böylece eski günlerin heyecanını duymuş oluruz. Örneğin, 'Ekşi elma reçeli,..1 Ne dersiniz? Telefonu açar bana, 'Karım ekşi elma reçeli' yaptı diye haber verirseniz. 'Size bir kavanoz yollayalım mı?' O zaman bunun ne anlama geldiğini anlarım."

"Yani Mary Jordan hakkında bir şey öğrenirsem telefon edeyim, öyle mi? Ama o olayı incelemenin ne yararı var? Sonuçta kız ölüp gitmiş."

"Evet, Ölmüş. Ne var ki, insanlar zaman zaman duydukları bazı şeyler yüzünden birtakım yanlış fikirlere saplanırlar. Ya da bazı yazılar yüzünden."

"Yani Mary Jordan hakkındaki fikirlerimizin yanlış olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Kız o kadar önemli değil miymiş?"

"Hayır... Mary Jordan pekala önemli olabilirmiş..." Bay Robinson saatine baktı. "Artık gitmeniz gerekiyor. On dakika sonra biri gelecek. İç sıkıcı bir adam. Ama onu görmek zorundayım... Siz karınızla bu eğlenceli işe devam edin. Kim bilir belki bazı şeyleri ortaya çıkarırsınız. İlgi çekici bazı şeyleri... Belki... Belki de başka hiçbir şey öğrenemezsiniz. Size bu konuda başka bir şey söyleyemem. Olayın bazı yönlerini biliyorum. Bunları başka hiç kimseden öğrenemezsiniz. Zaman gelince bunları size açıklayacağımı sanıyorum. Ama bu olayla ilgili kişiler çoktan ölmüşler. Onun için belki böyle bir açıklama yapmak da yersiz. Ancak size bir tek şeyi anlatacağım. Belki araştırmalarınıza yardımı dokunur. O subayın davasını eski gazetelerin koleksiyonlarında okudunuz herhalde..., Adını unuttum onun. Casusluk suçuyla yargılandı ve cezalandırıldı. Bu cezayı hak etmişti. Vatan hainiydi. İşte bu kadar. Ama Mary Jordan... "

"Evet?"

"Mary Jordan hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyorsunuz. Eh... Ben de size bir tek şeyi açıklayacağım. Dediğim gibi, bunun araştırmalarınız için yararlı olabilir. Mary Jordan, evet, gerçekten casustu. Ama Alman casusu değildi. Yabancı bir ülkenin ajanı da. Beni iyi dinleyin, oğlum." Bay Robinson masasının üzerinden eğilerek sesini alçalttı. "O bizim ajanlarımızdandı."

Üçüncü Bölüm

I

Tuppence, "Bu, durumu tümüyle değiştiriyor," dedi. Tommy, "Evet," diye cevap verdi. "Evet. Öyle. O kadar şaşırdım ki... "

"Bay Robinson bunu sana neden açıkladı acaba?" "Ne bileyim?.. Aklıma iki ya da üç ayrı neden geldi... " "Nasıl bir insan o, Tommy? Bana anlatmadın." Tommy, "Sapsarı," dedi. "Sapsarı, iri yarı. Şişman. Son derece sıradan bir adam. Ama aynı zamanda onun hiç de sıradan biri olmadığını hissediyorsun. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun? Arkadaşımın da dediği gibi, olağanüstü bir insan." "Seni duyan da bir pop şarkıcısından söz ettiğini sanır." "E, insan bu sözcükleri kullanmaya alışıyor." "Evet... Acaba neden o açıklamayı yaptı? Aslında bu onun duyulmasını istemeyeceği bir şey değil mi?"

Tommy, "Ama aradan uzun yıllar geçmiş," diye cevap verdi. "Her şey olup bitmiş. Herhalde bugün hiçbir önemi yok. Baksana bir sürü raporu yayınlıyorlar. Artık hiçbir şeyi gizledikleri yok. Olayların iç yüzünü olduğu gibi açıklıyorlar. Kim ne yazmış, beriki ne demiş. Tartışma neden çıkmış? Niçin bir olay örtbas edilmiş?"

Tuppence. "Aklımı iyice karıştırdın," diye yakındı. "Şimdi: her şey ters artık."

"Ne demek her şey ters?"

"Yani bizim olaya bakış açımız. Yani... aman ne demek istediğimi ben de bilmiyorum." Tommy. "Haydi, haydi," dedi. "Ne demek istediğini bilirsin sen."

"Kara Ok'un içinde o mesajı bulduk. Anlamı açıktı. Alexander evden birinin Mary Jordan'ı öldürdüğünü açıklıyordu. Mary Jordan'ın kim olduğunu bilmiyorduk. Sonradan bazı şeyler öğrendik."

"Evet. Kızın Alman casusu olduğunu... "

"Öyle ya. Herkes Mary Jordan'ın Alman casusu olduğuna inanıyordu. Ben de bunun doğru olduğunu sandım. Oysa şimdi... "

Tommy başını salladı. "Evet, şimdi dedikoduların doğru almadığın! biliyoruz. Alman casusu değilmiş, tersine. İngiliz ajanıymış."

"Evet. İngiliz Casusluk Örgütü ya da Gizli Servisindenmiş. Buraya bir şeyi öğrenmek için gönderilmiş. Herhalde o İngiliz subayı hakkında bir şeyler öğrenmek için. Denizaltı planını satan adam yani. Durum ortada. Burada bir grup Alman casusu vardı. Savaş için hazırlıklar yapıyorlardı."

"Evet, öyle olduğu anlaşılıyor."

"Mary Jordan'ı da buraya bu konuda bilgi edinmesi için yolladılar. Belki de kız Alman casusuymuş gibi rol yaptı. Sırf o subayla ahbap olabilmek için. O adamın adını da hep unutuyorum."

Tommy, "Madem hatırlamıyorsun," dedi. "Ona Bay X de, olsun bitsin."

"Tamam. Bay X... Mary Jordan onunla arkadaşlığı ilerletmeye başlamıştı."

Tommy atıldı. "O sırada burada başka bir düşman ajanı daha oturuyormuş. Büyük bir örgütün başıymış. Rıhtım civarında küçük bir

villası varmış sanırım. Propaganda için durmadan yazı yazarmış. İngiltere'yi kurtarmak için Almanlarla birleşmemiz gerektiğini savunuyormuş. İşte böyle birtakım şeyler."

Tuppence, "Aman ne karmakarışık iş," diye bağırdı. "Bütün bunlar... planlar, gizli belgeler... entrikalar, casusluk... Hemeyse. Herhalde araştırmalarımızı yanlış yerde yapıyorduk."

Tommy itiraz etti. "Hiç de değil."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Mary Jordan'ı buraya bir şeyi öğrenmesi için Yollamışlardı. Belki de kız görevini yerine getirdi ve Bay X de durumu anladı. Ya da bu işe karışmış olan diğer kişiler. Tabii o zaman... "

Tuppence, "Aman yine aklımı karıştırmaya başladın," diye bağırdı. "Öyle acayip şeyler söylüyorsun ki. Neyse... Devam et."

"Düşman ajanları Mary Jordan'ın birçok şeyi öğrendiğini fark ettiler ve... " Tuppence cümleyi tamamladı. "Kızı susturmak zorunda kaldılar."

"Ne o? Casus romanı mı yazıyorsun?"

"Bırak şimdi bunu. Mary öğrendiklerini merkeze haber veremeden kızı susturmak zorunda kaldılar."

Tommy, "Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedi. "Belki de kızın eline önemli bir şey geçti. Birtakım kâğıtlar, yazılı bazı deliller. Birine gönderilmiş olan mektuplar."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Değişik kimselerle ilgili bir sorun bu. Araştırmamızı da bu yönden yapmalıyız. Ama Mary Jordan sebzelerle ilgili o yanlışlık yüzünden ölenlerin arasındaymış. O halde

neden Alexander tuttu. 'Bu içimizden birinin işi,' diye yazdı? Katilin onun ailesinden biri olmadığı belli."

Tommy, "Bence olay şöyle oldu," diye açıkladı. "Katilin evden biri olması şart değil. Bahçeden sebzeyle birlikte o zehirli yapraklardan toplamak, bunları mutfağa bırakmak kolaydı aslında. Ama katil yüksük otu yapraklarından fazla koparmamıştı. Yani yemekteki zehir öldürücü değildi aslında. Katil sadece o gece yemektekilerin hastalanmalarını ve doktor çağırmalarını istiyordu. Tabii doktor yemekleri tahlil ettirecek ve aşçının veya birinin sebzeyle zehirli bitkileri karıştırdığına karar verecekti. Bunun mahsus yapıldığını aklına bile getirmeyecekti."

Tuppence, "Ama o zaman yemekte bulunan herkes ölürdü," diye itiraz etti. "Ya da hepsi birden hastalanır, ama hiçbiri ölmezdi."

Tommy, "Şart değil," dedi. "Doktor hepsinin bir hata yüzünden zehirlendiğine karar verecekti. O arada bir tek kişi ölecekti. Mary Jordan... Böyle olaylar görülüyor... Tabii ölen kızın o belirli maddeye karşı alerjisi olduğu sanılacak, 'Mary bu yüzden öldü,' denilecekti. 'Diğerleri ise alerjileri olmadığı için kurtuldular."

Tuppence, "Herhalde Mary Jordan da diğerleri; gibi biraz hastalandı," diyerek başını salladı. "Sonra ertesi sabah kızın çayına bolca zehir karıştırdılar."

"Bu konuda bol bol tahminde bulunacağından eminim, Tuppence."

"Olayın bu yönü hakkında öyle... Ama ya diğer noktalar? Yani kim, ne, neden? 'İçimizden biri' kim? Daha doğrusu artık 'onlardan biri' diyebiliriz. Mary'i zehirleme fırsatı kimin eline geçti? Burada kalan birinin mi? Bir aile dostunun? Veya başka bir kimsenin? Ya da sahte bir mektupla gelen bir yabancının? Bu mektupta şöyle bir şey deniliyordu belki de: 'Arkadaşıma gerekli nezaketi göstereceğinizi

biliyorum. Kendisi o güzel bahçenizi görmeyi çok istiyor.' Ya da buna benzer bir şey. Bütün bunlar kolaylıkla yapılabilirdi."

"Evet, öyle."

Tuppence. "O halde bu evde yine bir şey gizli," dedi. "Dün ve bugün başıma gelenleri ancak böyle açıklayabiliriz."

"Dün ne oldu. Tuppence?"

"Tepeden aşağıya inerken o arabanın tekerlekleri yerinden fırladı. Çok kötü yuvarlanıp maymun ağacının dallarının arasına düştüm... Az kalsın, yani bu görünmez kaza yüzünden ciddi şekilde yaralanabilirdim. Isaac denilen gülünç ihtiyar, arabanın ne durumda olduğunu farketmeliydi. Sevgili'ye daha önce bakmıştı. Hatta ben arabaya binmeden önce her şeyin iyi durumda olduğunu söyledi."

"Ama değilmiş işte."

"Isaac daha sonra, 'Galiba biri arabayla oynamış,' dedi. "Tekerlekler bu yüzden fırladı." Tommy, "Tuppence..." dedi. "Bu işler hiç hoşuma gitmiyor."

"Birinin bizi ortadan kaldırmaya çalıştığını mı ima etmek istiyorsun? O zaman... " Tommy cümleyi tamamladı. "O zaman bu evde gerçekten saklı bir şey var demektir." Karı koca göz göze geldiler. Gergin bir andı bu. Tuppence bir şey söylemek için üç kez ağzını açtı. Sonra da vazgeçti. Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmıştı. Sonunda sessizliği Tommy bozdu.

"İhtiyar Isaac Sevgili hakkında ne demişti?" "Önce, 'Bunu beklemeliydik,' dedi. 'Arabanın tahtaları çürümüştü zaten."

"Ama sonra birinin tekerleklerle oynadığını söylemiş."

Tuppence, "Evet," dedi. "Kesinlikle söyledi bunu. 'Ah,' diye bağırdı. 'O küçük maymunlar arabaya bindiler herhalde. Çocuklar arabaların tekerleklerini falan çıkarmaktan zevk alırlar. Ama açıkçası, ben etrafta kimseyi görmüş değilim. Herhalde onları yakalamamam için dikkatli davrandılar. Belki de ben köşkten ayrılıncaya kadar beklediler.' İşte böyle. Ona, 'Sence bu çocukça bir yaramazlık mı?' diye sordum."

Tommy, "Buna ne dedi?" diye sordu.

"Ne diyeceğini bilemedi,"

"Evet... Çocukların yaramazlığı da olabilir. Onlar böyle şeyler yaparlar... Ama öte yandan... bazı kimseler bizi buradan uzaklaştırmaya çalışıyor da olabilir."

"Saçma bu. Böyle şeylere kalkışacaklarına gelip bize evi satın almak istediklerini söyleyebilirler. Bir fiyat teklif ederler."

"Evet, doğru."

"Garip bir durum... Bu evi bizden başka isteyen yoktu. Yani köşke baktığımız sıralarda başka kimse burayı satın almaya kalkışmadı. Herkes evin çok ucuza satıldığını düşünüyordu. Ama bunun öyle önemli bir nedeni yoktu. Sadece köşk bir hayli eskiydi ve iyice onarılması gerekiyordu.

"Bizi öldürmeyi isteyeceklerini pek sanmıyorum. Tabii sen geçmişle ilgilenmeye başladın, o da başka. Yani bir sürü sorular soruyor, kitapları karıştırıyorsun."

"Yani benim birinin unutulmasını istediği bir olayı hortlatmaya çalıştığımı mı söylemek istiyorsun?"

Tommy, "Evet," dedi. "Öyle. Burada oturmaktan hoşlanmadığımıza karar vererek, çıkıp gidersek, bazı kişilerin içi rahat edecek. Ve

bununla yetinecekler. Herhalde onlar... "

"Kim onlar?"

Tommy omuzlarını kaldırdı. "Ne bileyim ben? Bunu sonra inceleriz. Şimdi sadece 'onlar' diyelim... Evet, bir tarafta 'onlar' var, bir tarafta da 'biz.' Böyle bir ayırım yapmamız iyi olur."

"Peki, ya ihtiyar Isaac?"

"Ne olmuş Isaac'a?"

"Bilmem ki... Yani onun da bu işlerle bir ilgisi var mı?"

"Cok yaşlı o. Uzun yıllardan beri köyde oturuyor ve tabii bildiği çok şey var... " Tommy bir an durdu.

"Tuppence, biri Isaac'ın eline para sıkıştırsaydı, adam arabanın tekerleklerini mahsus gevşetir miydi? Böyle bir şey yapar mıydı dersin?"

Tuppence başını salladı. "Hiç sanmıyorum... Ayrıca Isaac' da o kafa nerede?"

Tommy, "Bu iş için kafalı olması gerekmez ki," diye cevap verdi. "Teklif edilen parayı alacak kadar zeki olması yeter. Ondan sonra tekerleklerden birkaç vida çıkarır, tahtaların bazılarını da hafifçe kırar. Böylece sen arabaya binip tepeden aşağıya inerken... şey... kazaya uğrarsın."

Tuppence, "Bütün bu düşündüklerin saçma," diye karşı çıktı.

"Seninkiler öyle değil mi sanki?"

Tuppence, "Evet" dedi. "Ama benimkiler olaylara gayet güze! uyuyordu. Duyduklarımıza da öyle."

Tommy, "Benim araştırmalarımdan çıkan sonuç şu," dedi. "Aslında biz yanlış şeyler öğrenmişiz." "Demin ben de aynı şeyi söyledim. Bütün olay tersine döndü. Mary Jordan düşman casusu değilmiş. İngiliz ajanıymış. Buraya bir amaçla gelmiş. Belki de ona verilen görevi yerine getirmişti. Öğrendiklerini bir rapor halinde bildirdi. Ve biri mektubu açtı." Tommy sordu. "Hangi mektubu?"

"Canım, kız bir ajanla temastaydı tabii. İşte ona yazdığı mektup."

"Anlıyorum... "

"Acaba kimdi bu ajan? Kızın babası ya da büyükbabası mı?"

Tommy, "Hiç sanmam," dedi. "Bildiğin gibi, serviste öyle şey olmaz. Belki kız sıradan bir isim diye bu Jordan soyadını seçmişti. Ya da amirleri bu adın Alman isimlerine benzemediğini düşünerek Jordan'ı uygun bulmuşlardı. Belki de kız aslında yarı Almandı. Ve Almanya'da İngiltere için casusluk ettikten sonra buraya gelmiştir."

Tuppence başını salladı. "Evet, dışarıda bizim için casusluk etti, düşmanlar için değil. Ve sonra buraya geldi... Ve burada bazı şeyler öğrendi. Bunu ya temas halinde olduğu diğer bir ajana bildirdi ya da bildiremedi. Yani belki de mektup yazmadı. Kalkıp Londra'ya gitti ve durumu amirine haber verdi." Birden bağırdı. "Aman Tanrım! Bütün bunlar yıllar önce olmuş. Ne kadar uğraşırsan uğraş bir türlü ilerleyemiyorsun. Ne kadar fazla bilgi sahibi olursan, durum o kadar karanlıklaşıyor... Ama araştırmalarımızdan vazgeçmeyeceğiz, değil mi, Tommy?"

"Hayır... Hiç sanmıyorum..." Adam içini çekti.

Tuppence, "Vazgeçmemizi ister miydin yoksa?" diye sordu.

"Evet, hemen hemen. Anladığım kadarı... "

Tuppence onun sözünü kesti. "Ben senin bu işi bırakacağını hiç sanmıyorum. Hele ben... Ben bu araştırmadan zor vazgeçerim. Yani hiç olmazsa düşünüp endişelenirim. Sonunda da yemeden içmeden kesilirim... "

Tommy yine aynı acı içini çekti. "İyi ya... Devam edelim öyleyse. Şimdi, bu evde bir şey saklı olabilir. Belki de bunu Mary Jordan saklamıştı. Sonra bunu merkezin göndereceği bir ajana teslim edecekti. Ya da kendisi bir bahaneyle Londra'ya giderek amire verecekti. Evet, Mary Jordan'ın eline bir şey geçmişti. Kız bildiklerini bir kâğıda yazarak bu evde bir yere saklamış da olabilir." Bir an durdu. "Şimdi birileri bizim bunu bulmamızdan korkuyor. Bu yüzden evden çıkıp gitmemizi istiyorlar. Ya da onlar bu gizli belgeleri bulduğumuzu sanıyorlar ve bunları elimizden nasıl alacaklarını düşünüyorlar. Belki de onlar biz gelmeden önce evi iyice aradılar ama belgeyi bulamadılar. Bunu yıllar önce yaptılar belki de. Ondan sonra da kâğıtların dışarıda bir yere saklanmış olduğu kanısına vardılar."

Tuppence, "Böylesi daha heyecanlı değil mi, Tommy?" sordu.

"Biz böyle düşünüyorum, ama bakalım tahminlerimiz doğru mu?"

Tuppence, "İnsanın keyfini kaçırma," dedi. "Ben artık hem evi arayacağım, hem de dışarısını,"

"Ne o? Sebze bahçesini mi kazacaksın?"

Tuppence, "Yok canım," diye cevap verdi. "Ama her tarafı arayacağım. Dolapları, mahzeni de, Ah Tommy!"

Tommy de, "Ah Tuppence!" dedi. "Tam ihtiyarlık günlerimizi seninle baş başa huzur içinde geçireceğimiz bir sırada... "

Tuppence neşeyle, "Emeklilere rahat yok!" diye bağırdı. "Hiç de fena fikir değil bu." "Hangisi?"

"Emeklilerin kulüplerine gidip içlerinden bazılarıyla konuşmam iyi olur. Şimdiye kadar neden aklıma gelmedi?"

Tommy, "Tuppence," dedi. "Cok rica ederim dikkatli ol. Sanırım evde oturup seni göz hapsine almam daha iyi olacak. Ama yarın Londra'da yine araştırma yapacaktım." Tuppence, "Ben de buradaki araştırmalarıma devam edeceğim," diye açıkladı.

II

Tuppenee, "Böyle habersiz geldiğim için sizi rahatsız etmediğimi umarım," dedi. Bayan Griffin gülümsedi. "Aman rica ederim, Bayan Beres-ford. Sizi görmek beni her zaman memnun eder," Kadın koltuğunda daha rahatça oturmaya çalışarak arkasına yaslandı. Tuppence'ın endişeli yüzüne dostça bir sevinçle baktı. "Köye yeni birinin yerleşmesi insanın çok1 hoşuna gidiyor. Komşularımıza çoktan alışmış .olduğumuz için yeni çehreler bizi pek memnun ediyor. Pek memnun ediyor! İleride bir akşam kocanızla bana yemeğe geleceğinizi umuyorum. Bilmiyorum, Bay Beresford kentten kaçta dönüyor? Hemen her gün Londra'ya iniyor sanırım."

Tuppenee, "Evet," dedi. "Davetinize teşekkür ederim, çok naziksiniz. Köşkün tamiri sona erince gelip evi göreceğinizi umuyorum. Ama bana hiçbir zaman sona ermeyecekmiş gibi d© gemliyor."

Bayan Griffin mırıldandı. "Evet, öyledir."

Tuppenee gündelikçisi, ihtiyar Isaac ve Gwenda'dan Bayan Griffin'in doksan ikisinde olduğunu öğrenmişti. Ama hep dimdik oturduğu ve kamburunu çıkarmadan yürüdüğü için daha genç duruyordu. Kalın çamlı gözlükleri ve pek ender kullandığı kulaklığı vardı. Son derece zeki ve aklı başında bir insandı. Onu gören, rahat rahat yüz, hatta yüz on yaşına kadar yaşayacağını düşünürdü.

Tuppence getirmiş olduğu kahverengi kâğıda sarılı paketi uzattı. Evdeki eski kitapların arasında buldum bunu... Bir Doğum Günü Defteri. İçinde de isminiz yazılı. Bana kızlık adınızın Winifred Morrison olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, öyle, yavrum."

"Defterde adınızı görünce bunu size getirmeyi düşündüm. Sayfaları karıştırırken belki eski arkadaşlarınızın adlarına rastlarsınız. Böylece eski günleri hatırlamak hoşunuza gider."

"İyi düşünmüşsünüz. Defteri okumak gerçekten pek hoşuma gidecek. İnsan yaşlandığı zaman eski defterleri karıştırmaktan çok zevk alıyor. Evet, çok ince düşüncelilik etmişsiniz."

Tuppence kâğıdı açtı. "Oldukça eskiyip yırtılmış. Mürekkep s,aimuş."

Bayan Griffin, "Ah, ah, ah," dedi. "Evet... Biliyor musunuz, o zamanlar herkesin Doğum Günü Defteri vardı. Benim yeni yetiştiğim sıralarda. Ama sonra ortadan kayboldu bunlar. Herhalde bu da defterlerin sonuncularından olacak. Gittiğim okulda bütün kızlar mutlaka bir Doğum Günü Defteri alırlardı. Kendi adlarını sizinkine yazarlardı. Siz de adınızı onlarınkine." Defteri Tuppence'dan alarak açtı. Okumaya başladı. "Ah, ah, ah," diye mırıldanıyordu. "Birdenbire eski günlere dönüverdim... Evet. Evet... Helen... Tabii... Sonra Daisy... Onu gayet iyi hatırlıyorum. Dişlerinde te! vardı. Ama dayanamaz, dişçinin taktığı teli çıkarıp atardı. Sonra Edie, Margaret... Mollie! Ah, evet Kekemeydi... "

Tuppence, "Herhalde çoğu," diye söze başladı. Sonra da durakladı. Münasebetsiz bir şey söylemek üzere olduğunu düşünüyordu.

"Herhalde içlerinden çoğunun ölmüş olduğunu düşünüyorsunuz, yavrum. Cok haklısınız. Çoğu öldü. Ama hepsi değil. Hayır. Çocukluk arkadaşlarımdan bazıları sağ. Tabii burada değiller, evlenip başka yerlere gittiler. En yakın iki arkadaşım Northumberland'a yerleşti... Evet, bu defter çok ilginç. Çok!"

Tuppence, "Defterde Parkinson adına hiç rastlamadım," diye belirtti. "Yo da belki de isimleri silinmiş plan o bölümde, yazılıydı."

EJayan Griffin bir an ona baktı. "Farkinson'Sar hakkında öğrenmek istediğiniz bir şey var değil mi?"

Tuppence, "Ah, evet, var," dedi. "Ama nedeni yalnızca merak, işte o kadar. Evdeki eski çocuk kitaplarına bakarken Alexander Parkinson'la ilgilenmeye başladım. Sonra da geçen gün kilisenin mezarlığında dolaşırken onun mezarına rastladım. O zaman çocuğun pek genç yaşta ölmüş olduğunu anladım. Tabii o zaman Alexander aklıma büsbütün takıldı." Bayan Griffin, "Evet," diyerek içini çekti. "Çocuk yaşta öldü. Çok acı. Son derece zeki, yetenekli bir çocuktu. Herkes geleceğinin çok parlak olduğundan söz ediyordu. Zavallı. Pek de neşeliydi. Kırlangıç Yuvası'nı kahkahalarıyla çınlatırdı."

"Kırlangıç Yuvası mı?"

"Evet. O zamanlar sizin köşkün adı böyleydi sanırım... Tabii geçmiş gün... " Tuppence, "Peki, Alexander hangi hastalıktan öldü?" diye sordu.

Bayan Griffin bir an ona baktı. "Alexander öyle önemli bir hastalığa tutulup ölmedi. Piknikte yediği yemekten zehirlendi."

III

Tommy'le Tuppence sofradan kalkarak salona geçtiler. Kadın kendisini bir koltuğa atarak uzun uzun esnedi.

Tommy, "Yorgun gibi bir halin var. Tuppence," dedi.

"Yorgun mu? Bitkin haldeyim."

"Yine ne yaptın? Bahçeyi kazmadığını umarım."

Tuppence soğuk bir sesle, "Benimki vücut yorgunluğu değil," dedi. "Ben de senin gibi yaptım. Kafaca çalıştım."

Tommy başını salladı. "Evet, insanı çok yorar. Nereye gittin, ne yaptın? Yoksa Bayan Griffin'in tavsiye ettiği gibi Yaşlılar Yurduna mı uğradın? Bir şey öğrenebildin mi bari?" "Öğrenmesine öğrendim, ama ne işe yarayacağını pek bilmiyorum." Tuppence çantasını açarak büyük bir not defterini çıkardı. "Konuşulanlar hakkında not almaya çalıştım. Yaşlılar Yurduna o porselen yemek listelerini götürmeyi de unutmadım."

"Ya, bunun ne yararı oldu?"

"Bir kere hepsi de bol bol yemekten söz ettiler. Sonra içlerinden birkaçının o yemekte bulundukları ortaya çıktı. Porselen yemek listesini görmek çok heyecanlandırdı onları. O ziyafet akıllarında kalmıştı. Nedenmiş biliyor musun? Sayım."

"Sayım mı?"

"Evet. Sayımın ne olduğunu herhalde biliyorsundur, Tommy. Daha geçen yıl sayım yapıldı. Yoksa önceki yıl mıydı? Hani sorulan cevaplandırıp kâğıtların altını imzalıyorsun. Belirli bir gece evinde kimlerin kaldığını açıklıyorsun... İşte o ziyafet günü de sayım varmış. Herkes evinde kaç kişi olduğunu açıklamak zorundaymış. Köşk çok

kalabalıkmış o sırada. Konuk doluymuş. Herkes bu sayımdan söz etmiş. Kimisi, 'Ayıp bu,' demiş. Çünkü o zamanlar acayip sorular soruyorlarmış. Örneğin, evli olmayan kimselerin çocukları olduğu ortaya çıkıyormuş. Böyle bir şeyler işte."

Tommy, "Sayımın tam tarihini öğrendiysen işimize yarayabilir," dedi.

"Yani sayım listelerine mi bakacaksın?"

"Tabii ya. Uygun kimseleri tanıyorsan, bunu kolaylıkla yapabilirsin."

"Sonra konuştuğum ihtiyarlar Mary Jordan'ı da hatırladılar. 'Görünüşte pek iyi bir kızcağıza benziyordu,' dediler. 'Herkes o-nu çok severdi. Doğrusu olanları duyunca kulaklarımıza inanamadık. Ama ne de olsa Mary Jordan yarı Almandı. Onun için de Parkinson'lar onu işe alırlarken daha dikkatli davranmalıydılar... İşte böyle."

Tuppence kahvesini bitirerek fincanı masaya bıraktı. Rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Tommy sordu. "Başka ümit verici bir şey?"

Tuppence, "Pek yok sanırım," dedi. "Ama olabilir de... Sonra söz gizli yerlere saklanılan şeylerden açıldı. Biri Çin vazosuna saklanılan bir vasiyetnamenin hikâyesini anlattı. Sonra Oxford ve Oambridge'den söz edildi. Ama Oxford ya da Cambridge üniversitesinde saklanılan şeyleri yabancılar nereden bilecek? Saçma."

Tommy, "Belki içlerinden birinin yeğeni Oxford ya da Oam-bridge'de okuyordu," diye cevap verdi. "Delikanlı tatilden sonra üniversiteye dönerken beraberinde bir şey götürdü." "Be!ki... Ama hiç sanmıyorum."

Tommy, "Peki, Mary Jordan'ın nasıl öldüğünden söz ettiler mi?" diye sordu.

"Evet. Kızın ıspanağa karışan yüksük otundan ölmüş olduğunu söylediler... "

Tommy düşünceli bir tavırla, "Mary Jordan'ın ölümü normal değildi," dedi. "Evet, çocuk bundan şüphelenmişti. Acaba gidip bu sorunu polislere açtı mı?"

"Kim? Alexander mi?"

"Evet. Belki de çocuk haddinden fazla gevezelik etti. Ve bu yüzden Alexander'! da ortadan kaldırdılar."

"Çok şey Alexander'a bağlı. Öyle değil mi?"

"Mezarı burada olduğu için Alexander'm ne zaman öldüğünü biliyoruz. Ama Mary Jordan'a gelince... Ölüm nedeni hâlâ kesin değil. Tarif de öyle... Ama sonunda herşeyi öğreneceğiz tabii. Şimdi sen öğrendiğin isimleri, tarihlerin filan bir listesini yap. Sonra bunları kontrol ederiz. Bazen bir iki sözcük sayesinde her şey açığa çıkar... " Tommy bir an durdu. "Bu ara başına acayip kazalar gelmedi ya, Tuppence?"

"Yani şu son iki gün içinde biri beni öldürmeye kalktı mı? Bunu sormak istiyorsun değil mi? Hayır, böyle bir şey olmadı. Kimse beni pikniğe davet etmedi. Arabanın frenleri sapasağlam. Bahçe aletlerinin durduğu kulübecikte yaban otlarını öldürmek için kullanılan o zehirli ilaçtan var, ama ağzı henüz açılmamış."

"Herhalde onu Isaac mahsus kulübeye koydu. El altında bulunsun diye. Şimdi adam senin bahçeye sandviçle çıkmanı bekliyor."

Tuppence, "Zavallı Isaac," dedi. "Onun hakkında böyle şeyler söyleme. İhtiyar Isaac'la dost olmaya başladık bile... Acaba... bu

bana bir şeyi hatırlatıyor."

"Neyi?"

Tuppence gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum... Yakalayamadım... Sen Isaac'dan söz ederken aklıma bir şey gelir gibi oldu."

Tommy içini çekti. "Yazık..." Sonra da ekledi. "Sen yukarıda vaizlerle dolu iç sıkıcı kitaplar bulmuştun değil mi?"

"Evet. Neden sordun?" "Onların içine gizli belgeler rahatlıkla saklanabilir de ondan. Tanrı bilimle ilgili iç sıkıcı kitapları kimse karıştırmaz. Belki kitaplardan birinin içi oyulmuştur."

Tuppence, "Öyle bir şey yok," dedi. "Olsaydı ben farkederdim."

"Ama öyle bir kitabı açıp okur muydum?" Tuppence, "Tabii okumazdım," diye cevap verdi.

Tommy, "Gördün mü?" dedi. "Kitabı okumaz, kaldırır atardın."

Tuppence, "Ben yukarıdaki kitaplara baktım." diye bağırdı. "Hatta iki ciltlik bir eserin adını gayet iyi hatırlıyordum. 'Başarı Tacı.' Bizim de aynı şekilde başarıya ulaşacağımızı umarım."

"Bazen buna hiç ihtimal vermiyorum... Mary Jordan'ı kim öldürdü? Belki ileride böyle bir kitap yazarız."

Tuppence sıkıntılı sıkıntılı, "Eğer işin iç yüzünü öğrenebilirsek... " dedi.

IV

"Bugün öğleden sonra ne yapacaksın, Tuppence? O isimler ve tarihler listesini hazırlamama yardım etmeyi sürdürecek misin?"

Tuppence, "Sanmıyorum..." dedi. "Öyle her şeyi dikkatle kâğıda geçirmek insanı yoruyor. Ayrıca bazı şeyleri de yanlış yazıyorum. Öyle değil mi?"

"E" senden beklenir bu. Listeyi hazırlarken birkaç hata yaptın gerçekten."

"Keşke her şeyi böyle tam ve doğru olarak hatırlamasaydım Tommy. Bu bakımdan benden üstünsün. Bazen buna sinirleniyorum."

"Peki bugün ne yapacaksın?"

"Belki yatıp uyurum.. Hayır, hayır. Dinlenmeye niyetim yok... Belki Mathilde'in kamını oyarım."

"Nen var senin. Tuppence? Görüyorum kan dökmeye niyetlisin." Tuppence gülümsedi. "Gelip bana yardım eder misin?"

"Seni nasıl reddedebilirim? Herhalde liste yapmaktan daha da eğlenceli olur. İhtiyar Isaac bahçede mi?"

"Bilmem... Galiba bugün izinli. Yoksa yarın mı? Neyse, Isaac biz© gerekli değil. Ondan öğreneceğimi öğrendim ben."

Tommy düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Çok şey biliyor Isaac. Bunu geçen gün farkettim. Bana eski günlerde köyde olanları anlatıyordu."

"Sekseninde var sanırım."

"Evet, biliyorum. Ama bilgisi de insanı şaşırtıyor... "

"Olabilir, olabilir... Haydi, gel. Gidip Mathilde'in karnını yaralım."

"Eğer Isaac buralardaysa ona söyle, atı sırtüstü yatırsın. O zaman karnını daha kolaylıkla açabiliriz."

"Seni duyan da bundan önceki hayatında operatör olduğunu sanır."

"Bu durum da ameliyata benziyor biraz. Mathilde'in karnından hayatı için tehlike oluşturabilecek bazı yabancı maddeleri çıkaracağız."

"Ondan sonra atı boyatalım. Deborah buraya geldiği zaman ikizleri Mathilde'e binerler." "Canım, torunlarımızın bir sürü oyuncağı var."

Tuppence, "Bu önemli değil," diye cevap verdi. "Çocukların mutlaka pahalı oyuncaklardan hoşlanmaları şart değildir. Bazen bir sicim parçası veya bezden bir bebekle oynarlar. Ya da göz yerine iki potin düğmesi dikilmiş bir halı parçasıyla. Bunun bir ayı olduğunu düşünür onlar. Çocukların oyuncaklar hakında kendilerine özgü bazı fikirleri vardır."

Tommy, "Haydi gel," dedi. "Ameliyathaneye gidelim." Mathilde'i çevirerek ameliyata uygun bir duruma sokmak hiç de kolay bir iş değildi. Bir hayli ağırdı at. Bundan başka Mathilde çivi içindeydi. Sonunda Tuppence elinden akan kanlan sildi. Tommy ise kazağı çivilerden birine takılarak yırtıldığı içirt söylenip duruyordu.

Tommy, "Tanrının cezası tahta at!" diye bağırdı. Tuppence ekledi. "Bunu yıllar önce yakmaları gerekirmiş." Aynı anda ihtiyar Isaac yanlarında beliriverdi. Hayretle, "Allah Allah!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz? Bu eski küheylanla ne alıp veremediğiniz var? Size yardım edeyim mi? Ati ne yapacaksınız? Onu serden çıkarmak mı istiyorsunuz?" Tuppence, "Atı sırtüstü yatırmak istiyoruz," diye açıkladı. "İçini boşaltacağız."

"Yani içindekileri mi çıkaracaksınız? Kafanıza bu fikri kim soktu?"

"Hiç kimse... Mathilde'in içini boşaltacağız." "Atın karnında ne bulacağınızı sanıyorsunuz?" Tommy, "Herhalde süprüntüden başka bir şey bulamayacağız," diye cevap verdi. "Ama serin biraz boşaltılması iyi olur. Belki buraya başka şeyler koyarız... Kroket takımı filan."

"Vaktiyle burada bir kroket alanı varmış. Uzun yıllar önce. Ama küçük bir yermiş... " Tommy, "Hangi yıllarda?" diye sordu.

"Ne? Ha, kroket alanı mı? Benim zamanımdan önce tabii. Ama herkes insana vaktiyle neler olduğunu anlatmaya kalkışır. Şu olay, bu olay. Saklanılan bazı şeyler. Bunların neden gizlendiği. Bir sürü hikâye. Tabii çoğu yalan. Ama içlerinde doğru olanları da var belki." Durup başını salladı. "Evet, köşkte kroket alanı varmış. Maçlar yapılırmış orada. Yanılmıyorsam, bunlarla ilgili birkaç resim de gördüm. Şu köydeki fotoğrafçıda." "Fotoğrafçıda mı?"

"Evet, evet. Durrance'ı biliyorsunuz değil mi?"

Tuppemy şaşkın şaşkın, "Durrance?" dedi. "A, evet, film filan satıyor sanırım."

"Evet, evet. Ama tabii asıl Durrance o değil. Şimdiki, ihtiyar Durrance'ın torunu. Ya da torununun oğlu. Daha çok kart satıyor. Kartpostallar. Noel ve doğum günü kartları. Vaktiyle fotoğraf da çekerdi. Dükkân resim dolu. Geçenlerde biri geldi ona. Büyükannesinin annesinin fotoğrafını arıyordu. Resim kendisinde varmış ama yanmış mı, kaybolmuş mu ne! Durrance'a resmin negatifi olup olmadığını soruyordu. Ama bulamadı sanırım. Durrance'a albümler dolusu resim var."

Tuppence düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Albümler... " Isaac, "Size yardım edebilir miyim?" dedi.

"Yardım et de şu Mathilde'i çevirelim... "

Tuppence elini atın karnındaki boşluğa sokarak, "Bazı şeyleri saklamak için pek uygun bir yer," dedi. "Öyle değil mi?" Eski bir top çıkardı. Bir zamanlar sarılı kırmızılı olduğu anlaşılan top patlayıp yassılmıştı. "Bu çocukların işi sanırım. Onlar hep bir şeyler saklamaya kalkışırlar."

Isaac başını salladı. "Evet. Bir delik ya da çukur görmesinler. Ama duyduğuma göre vaktiyle genç bir bey de buraya mektuplar bırakmış. Sanki bu posta kutusuymuş gibi." "Mektup... Kime yazıyormuş o mektupları?"

"Genç bir hanıma sanırım." Isaac her zamanki gibi ekledi. "Ama bu benim zamanımdan önceydi."

Bahçıvan uzaklaşırken Tuppence onun arkasından bakarak, "Her şey Isaac'ın zamanından daha önce olmuş," diye söylendi.

Tommy kazağının üzerine giymiş olduğu ceketini çıkardı.

"İnanılacak gibi değil..." Tuppence soluk soluğa kolunu atın karnından çıkardı. Eli kirlenip çizilmişti. "Atın içine bir sürü şey tıkmışlar. Hiç kimse de bu oyuğu temizlemeye kalkışmamış."

"Neden temizlesinler?"

Tuppence, "Doğru ya." dedi. "Ama biz temizlemeyi istiyoruz. Öyle değil mi?"

"Evet, çünkü aklımıza daha parlak bir fikir gelmiyor. Ama açıkçası, ben bir şey bulabileceğimizi de sanmıyorum. Ahh!"

Tuppence bağırdı. "Ne oldu?"

"Elimi bir şey çizdi, "Tommy, kolunu hafifçe çekti. Yön değiştirerek tekrar uzandı ve bir yün atkı buldu. Güvelerin bu atkı sayesinde karınlarını doyurabildikleri anlaşılıyordu. "İğrenç!"

Tuppence kocasını hafifçe yana iterek Mathilde'in üzerine eğildi. İki elini birden uzattı bu kez.

"Nedir bu?" Bula bula bir çocuğun oyuncak otomobilinin tekerleğini bulmuştu. "Galiba boş yere uğraşıyoruz."

Tommy, "Bundan eminim," dedi.

Tuppence, "Ama madem başladık," diyerek başını salladı. "Bu işi doğru dürüst yapmalıyız. Ay! Kolumdan yukarı üç örümcek çıkıyor. Herhalde daha sonra da solucanlarla karşılaşacağım. Onlardan tiksinirim işte!"

"Mathilde'in karnında solucan olmaz. Solucanlar toprakta yaşamayı severler. Mathilde'i bir pansiyon olarak seçeceklerin sanmıyorum."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Mathilde'in karnı boşalıyor ya, biz ona bakalım. A, bu da nedir? Allah Allah. Bir iğne kutusu. Ne acayip... İçinde hâlâ iğneler var, ama tabii hepsi de paslanmış."

Tommy, "Herhalde kızın biri dikiş derslerinden hiç hoşlanmıyordu," dedi.

"Evet, iyi bildin."

Tommy, "Elime bir şey geldi," diye haber verdi. "Kitaba benziyor."

"Ya?.. Be'ki içimize yarar. Ne tarafta?"

Tommy bir doktor edasıyla, "Apandist," dedi. Ya da karaciğer. Mathilde'in sağ tarafında." Ekledi. "Ben buna bir ameliyat gözüyle bakıyorum."

"Pekala, bay operatör. O neyse çek, çıkar bakalım."

Tommy'nin bulduğu çok eski bir kitaptı. Kapağı kopmuş, sayfaları leeklenip yırtılmıştı. "Çocuklar için Fransızca ders kitabı."

Tuppence, "Anlaşıldı," dedi. "Demin senin söylediğin gibi. Küçüğün biri Fransızca öğrenmek istemiyormuş, koşup kitabı Mathilde'in karnına saklamış. Aferin Mathilde'e!" "Mathilde ayakta dururken karnındaki bu oyuğa bir şey saklamak bir hayli güç olmalı." Tuppence, "Çocuklar için değil," diye cevap verdi. "Küçük bir kızın boyu bu işe uygundur. Yere diz çöküp atın altına süzülür. A, burada kaygan bir şey var. Hayvan derisi gibi bir şey." Tommy, "Aman ne iğrenç!" dedi. "Tavşan ölüsü olmasın?" "Tüylü değil... Ay! Yine o çivi! Bu nesne neyse onun çürümemiş olması şaşılacak şey." Bulduğunu dikkatle çıkardı. "A, bir çantaymış, evet. Vaktiyle pek güzelmiş sanırım. İyi bir deriden yapılmış."

Tommy, "İçine bakalım," diye mırıldandı. "Bir şey var mı?"

Tuppence başını salladı. "Evet, var." Umutla ekledi. "Belki bir deste banknot."

"Bir işe yarayacağın! sanmam. Kâğıt çürüyüp parçalanır. Öyle değil mi?"

Tuppence, "Bilmem," dedi. "Bazen inanılmayacak şeyler dayanıyor. Banknotları da bir zamanlar çok sağlam kâğıtlara basarlardı. İnce ama dayanıklı kâğıtlara... Tabii çantanın altın dolu olmasını tercih ederdim. Allah Allah, bu da nedir?" Çantanın içini karıştırıp duruyordu.

Tommy, "Gel Kay-Kay'dan çıkalım biraz." dedi. "Hava alalım."

Serden çıktılar. Aydınlıkta ele geçirdikleri hazinenin ne olduğunu daha iyi görüyorlardı. İyi cins deriden yapılmış büyük ve kaim bir cüzdandı bu. Eskilikten sertleşmiş ama bozulmamıştı.

Tuppence, "Mathilde'in kamında olduğu için rutubetten etkilenmemiş," dedi. "Ah, Tommy, bu ne biliyor musun?

"Hayır, Ne? Banknot olmadığı belli. Altın da değil."

Tuppence başını salladı. "Para değil... Bir deste mektup. Bilmiyorum bunları okuyabilecek miyiz? Kâğıtlar sararmış, mürekkep solmuş."

Tommy kırışık sarı sayfaları dikkatle birbirlerinden ayırmaya çalıştı. Yazı iriydi. Ve mektupların çok eskiden mavi siyah mürekkeple yazılmış olduğu anlaşılıyordu. Tommy ağır ağır okudu. "Randevu yeri değişti. Ken Bahçeleri. Peter Pan yakınında. 25 çarşamba. Öğleden sonra 3.30. Joanna."

Tuppence, "Sonunda elimize bir ipucu geçti!" diye bağırdı.

Yani Londra'ya gidecek birine belirli bir günde Kensington Bahçelerinde bulunması mı bildiriliyormuş? Orada göreceği kimse birtakım kâğıtlar ya da planlar mı getirecekmiş? Acaba bunları Mathilde'in içinden kim alıyordu? Mektupları buraya kim sakladı?" Tuppence, "Tabii bu bir çocuğun işi olamaz," dedi. "Bunu yapan evden biriydi herhalde. Onun için de rahatça buralarda dolaşabiliyordu. Belki de denizaltı planlarını çalan adamdan bir şeyler aldı ve onları Londra'ya götürdü."

Tuppence mektupları boynundaki eşarba sardı. Tommy'yle birlikte eve döndüler. Kadın, "Herhalde orada başka kâğıtlar daha var," dedi. "Ama hepsi de çürümüştür mutlaka. Dokunmanla dağılırlar. A, bu da nesi?"

Holdeki masanın üstünde büyükçe bir paket duruyordu.

Albert yemek odasından çıktı. "Bunu biri bıraktı, hanımefendi. Bu sabah."

"Acaba içinde ne var?" Tuppence paketi aldı. Tommy'le birlikte oturma odasına geçtiler. Kadın sicimi çözerek, kahverengi paket

kâğıdını açtı. "Galiba albüm bu! A, içinde bir pusula da var. Bayan Griffin yollamış... "

"Sevgili Bayan Beresford.

Geçen gün bana o Doğum Günü Defterini getirmekle büyük incelik gösterdiniz. Ona bakarken eski arkadaşlarımı hatırlayarak büyük bir zevk duydum. İnsan eskiyi o kadar çabuk unutuyor ki... Kısa bir süre önce tavanarasında bu albümü buldum. İçinde pek güzel resimler var. Parkinson'ların da bir iki fotoğrafına rastlayacaksınız sanırım. Evinizin tarihçesiyle ve köşkte daha önce oturmuş olanlarla ilgilendiğinizi biliyorum. Onun için bu albümdeki resimleri görmek isteyeceğinizi düşündüm... "

Tuppence, "Bir albüm!" diye bağırdı. "Bakmak eğlenceli olur belki. Gel bakalım, Tommy!" Kanepeye yan yana oturdular. Tam eski günlere yakışacak bir şeydi albüm. Fotoğrafların altındaki yazılar iyice uçuklaşmıştı. Yine de Tuppence zaman zaman bahçenin bazı yerlerini tanıdı.

"Bak işte maymun ağacı! Evet, bak bak, arkasında da Sevgili duruyor. Çok eski bir resim olmalı bu. Küçücük bir oğlan çocuk Sevgili'ye tutunmuş. Evet... İşte mor salkım ve püsküllü pampa otları... Galiba bir çay partisi veriyorlarmış. Altlarında isimler de yazılı. Mabel... Bilmem kim... " Tuppence birdenbire bağırdı. "Tommy, bak bak! Mary!"

"Evet, Mary Jordan. Fotoğrafın altındaki isim kolaylıkla okunuyor."

"Güzelmiş... Cok güzelmiş sanırım. Resim eskiyip sararmış. Ama... Ah, Mary Jordan'ın fotoğrafını görmek o kadar hoşuma gitti ki."

"Acaba bu resmi kim çekti?"

"Belki de Isaac'ın sözünü ettiği o fotoğrafçı. Şu köydeki adam. Belki onda daha eski fotoğraflar da vardır. İleride bir gün gidip adamla konuşayım."

Tommy albümü bir tarafa koymuş, öğle postasından çıkmış olan bir mektubu açıyordu. Tuppence, "İlginç bir şey var mı?" diye sordu. "Şurada üç zarf duruyor... İkisi fatura sanırım. Ama şu değişik. Sana ilgi çekecek bir şey olup olmadığını sordum."

Tommy, "Olabilir," dedi. "Yarın yine Londra'ya gitmem gerekiyor."

"Yine komite toplantılarına mı katılacaksın?"

Tommy, "Pek de değil," diye cevap verdi. "Birini göreceğim."

Tuppence, "Lafı geveleyip duruyorsun," diye yakındı. "Şunu doğru dürüst anlatsana." "Albay Pikeaway adlı biriyle konuşacağım."

Tuppence, "Bu ismi hiç duymadım galiba," dedi. "Daha önce bana ondan söz ettin miydi?" "Belki etmişimdir. Adam sanki hep sigara dumanı içinde yaşıyor. Sende öksürük pastili var mı, Tuppence?"

"Öksürük pastili mi? Bilmem. Evet, evet, var sanırım. Geçen kıştan kalma bir kutu olacak. Ama sen öksürmüyorsun ki, Tommy. Daha doğrusu ben farketmedim."

"Hayır, öksürmüyorum. Ama Pikeaway'in odasına girer girmez öksürmeye başlayacağım. Hatırımda kaldığına göre, önce boğulur gibi iki kez soluk alabiliyorsun. Ondan sonra da bir el boğazsını sıkmaya başlıyor. Nefesin kesiliyor. Bir umutla sıkıca kapatılmış olan pencerelere bakıyorsun. Ne çare ki, Pikeaway senin bu haline aldırmıyor bile."

"Seni neden görmek istiyor acaba?"

Tommy, "Bilmem," dedi. "Mektubunda Bay Robinson'dan söz ediyor."

"Şu sarı adamdan mı? İri yarı suratlı, gözü işlere meraklı Bay Robinson'dan?" Tommy, "Evet, ta kendisi," dedi.

Tuppence gülümsedi. "Belki biz de çok gizli işlere karıştık."

"Ben buna pek ihtimal vermiyorum. Sonuçta olay yıllar yıllar önce olmuş,., isaac'ın zamanından önce."

Tuppence, "Günahların eski gölgeleri vardır," dedi. "Aklımdan geçirdiğim atasözü bu muydu bilmem? Kulağıma yanlış gibi geldi. 'Yeni günahların eski gölgeleri vardır... ' Yoksa 'Eski günahların gölgeleri uzundur' mu olacak?"

Tommy, "Ben senin yerinde olsam bunları unuturdum," dedi. "Söylediklerinin hiçbirinden de bir anlam çıkmıyor."

"Bari gidip bugün o fotoğrafçıyı göreyim. Sen de gelir misin?" Tommy başını salladı. "Hayır. Kıyıya inip denize gireceğim."

"Denize mi gireceksin? Su buz gibidir şimdi."

"Zararı yok. Eenim de soğuk, insanı canlandıran bir şeye ihtiyacım var. Ağzıma dolan örümcek ağlarını, kulaklarıma ve boynuma sarılıp ayaklarımın arasına kadar süzülen o eski püskü, pis şeyleri ancak bu şekilde temizleyebileceğimi sanıyorum." "Bu iş gerçekten oldukça pis. Eh, ben de gidip Bay Durrance'ı görürüm. Tommy, bir mektup daha vardı. Ona bakmadın."

"A, görmemişim. Bak bunda bir haber olabilir."

"Kim yollamış?"

Tommy kurumla, "Araştırmacım," diye cevap verdi. "Sana ondan söz ettim ya. Kadın çok usta."

"Usta ve güzel?"

Tommy, "Güzelse bile hiç farkedilmiyor," dedi.

Tuppence, "Buna sevindim," diye mırıldandı. "Biliyorsun Tommy... Artık yaşlandın. Bu yüzden tehlikeli birtakım isteklere kapılabilir, güzel bir yardımcı bulmaya kalkışırsın." Tommy, "Sadık bir kocan var," dedi. "Değerini bilmiyorsun."

"Arkadaşlarım bana kocaların ne yapacaklarının hiçbir zaman bilinemeyeceğini söylüyorlar."

Tommy dudak büktü. "Kötü arkadaşlar edinmişsin."

Tommy kapının zilini çaldı. Kısa bir süre sonra eşikte Tommy'nin masallardaki cadılara benzettiği bir kadın belirdi. Düşmanca bir tavırla kendisini süzen kadının sipsivri çıkık çenesi neredeyse gaga burnunun ucuna değecekti.

"Albay Pikeaway'i görebilir miyim?" Cadı, "Ne bileyim?" dedi. "Siz kimsiniz?"

"Adım, Beresford."

"Ha, anlaşıldı. Evet. Galiba sizden söz ettiydi."

"Arabayı kapının önünde bırakabilir miyim?"

"Evet, bir süre orada durabilir. Burada fazla trafik polisi dolaşmaz. Ama arabayı kitlemeniz doğru olur. Böyle şeyler hiç belli olmaz çünkü."

Tommy bu emirleri yerine getirdikten sonra yaşlı kadının peşi sıra içeri girdi. Kadın, "Bir merdiven çıkacağız," dedi. "Fazla değil."

Merdivenlere müthiş bir sigara kokusu yayılmıştı. Cadıya benzeyen kadın bir kapıya vurdu. Sonra da içeri başını uzatarak,

"Görmek istediğiniz bey bu sanırım," dedi. "Kendisini beklediğinizi söyledi."

Kadın yana çekildi ve Tommy eskiden beri hatırladığı o sigara dumanından oluşmuş buluta daldı. Hemen boğulacakmış gibi nefes almaya ve yutkunmaya başladı. Albay Pikeaway'e gözü ilişince, onu sokakta görseydim tanıyamazdım, diye düşündü. Odanın köşesindeki eski koltukta çok yaşlı bir adam oturuyordu. Tommy içeri girerken o da düşünceli bir tavırla başını kaldırmıştı.

Pikeaway, "Kapıyı kapa, Bayan Copes." dedi. "İçeriye soğuk havanın girmesini istemeyiz. Öyle değil mi?"

Tommy, aslında buraya bol bol hava girmeli, dedi kendi kendine. Ama bunu söylemem doğru olmaz. Onun için sigara dumanlarını içime çekecek ve ağır ağır öleceğim sanırım. Albay Pikeaway düşünceli bir tavırla, "Thomas Beresford," diye mırıldandı. "Seni görmeyeli ne kadar oldu?"

Tommy bunu hesaplamamıştı.

Pikeaway başını salladı. "Buraya o adamla gelmiştin. Neydi ismi onun? Neyse, önemli değil. Bir ad da diğeri kadar işe yarar. 'Güle başka ad takılsaydı çiçek yine de güzel kokardı.' Bunu Juliet söylüyor değil mi? Shakespeare de bazen kahramanlarına amma da saçma sapan şeyler söyletirmiş! Ama tabii elinde değilmiş. Çünkü Shakespeare şairmiş.

Açıkçası ben Rameno ve Juliet'i pek sevmem. Aşk uğruna intihar... Ama böyle şeyler olmuyor değil. Şimdi bile. Otur, çocuğum. Otur."

Kendisine böyle "çocuğum" denmesi Tommy'yi biraz şaşırtmıştı. Ama yapılan teklifi kabul etmeye karar verdi. Odada oturulacak gibi olan koltuğun üzeri de kitap doluydu. Tommy onları yere indirmeye başladı.

"O kitapları yere itiver. Bir şey bulmaya çalışıyordum. Eh... Seni gördüğüme gerçekten memnun oldum. Tabii eskisinden biraz daha olgun duruyorsun. Ama sağlığının yerinde olduğu belli. Hiç kalp krizi geçirdin mi?"

Tommy, "Hayır." dedi.

"Ah, işte bu çok iyi! Cok kimsenin ya kalbi var ya da tansiyonu. Böyle birtakım illetleri işte. Fazla çalışmaktan. Hastalıklarının nedeni bu! Etrafta koşuşuyor, herkese işlerinin başarından aşkın olduğunu söylüyorlar. Çok önemli insanlar olduklarından dem vuruyorlar. Onlar olmazsa dünya batacak sanki. Sen de böyle mi düşünüyorsun? Herhalde, herhalde."

Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Kendimi hiç de önemli bulmuyorum. Tek isteğim, şöyle rahat edip dinlenmek."

Pikeaway, "İşte bu harika bir düşünce," dedi. "Ama işin kötüsü, bazı kimseler insana rahat vermiyorlar. Bir sürü adam var böyle. Şimdi oturduğunuz köşke neden gittiniz? Köşkün adını hep unutuyorum. Neydi?"

Tommy adresini tekrarladı.

"Ah, tamam, tamam. Demek zarfın üstüne doğru adresi yazmışım."

"Evet, Mektup elime geçti."

"Anladığıma göre, gidip Robinson'u görmüşsün. O hâlâ çalışıyor. Her zamanki gibi şişman, her zamanki gibi san. Ve her zamanki kadar da zengin. Hatta belki daha da zengin. O konuyu iyi biliyor. Para konusunu demek istiyorum. Ona neden gittin, çocuğum?"

"Yeni bir köşk almıştık. Bir arkadaşım, karımla orada karşılaştığımız ve eski günlerle ilgili olan bir esrarı Bay Robin-son'un

aydınlatabileceğin söyledi."

"Şimdi hatırladım... Karınla hiç tanışmadım, ama çok zeki bir kadınmış, öyle değil mi? O Nazi casusu sorununda da olağanüstü başarı göstermiş."

Tommy, "Evet," dedi.

"Demek şimdi de yine aynı alanda çalışıyorsun? Bazı olayları inceliyorsun, Anlaşılan bazı şeylerden şüphelendin."

Tommy, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Yanlış bu. Eskiden oturduğumuz yerden memnun değildik. Güzel bahçeli bir köşkümüz olsun istiyorduk."

Pikeaway durup dururken, Fransızca, "1! taut sul cultiver son jawSir.i" dedi. Sonra da açıkladı. "Fransızcamı hatırlamaya çalışıyorum. E, madem Ortak Pazar var... Ha, aklıma gelmişken, orada da garip şeyler oluyor. Yani perde gerisinde. Yüzeyde gördüklerinden çek farklı. Demek Hollowquay'e yerleştin karınla. Şu Kırlangıç Yuvası'na."

Tommy şaşırdı. "Aldığımız evin şimdiki adı, Defneli Köşk."

Pikeaway, "Saçma bir ad," diye fikrini açıkladı. "Ama bir zamanlar pek beğenilirdi. Ben çocukken komşuların evlerinin önünde hep o geniş yollardan vardı. Tonla çakıl döktürürlerdi oralara.. Yolun iki tarafında da mutlaka defneler olurdu. Yeşil parlak yapraklı defneler. Ve beneklileri. Bütün bunların eve pek hoş bir görünüm kazandırdığını sanırlardı... Herhalde sizin köşke o adı da daha önce orada oturan bir aile verdi." "Evet, öyle sanıyorum... Evin adı bir ara da Katmandu'ymuş. Ya da buna benzer bir şey. Çünkü köşkü alanlar Hollowquay'e oradan gelmişler."

"Evet, evet... Kırlangıç Yuvası bir hayli eski bir köşktür. Ama bazen insan da eskilere dönmek zorunda kalır. Zaten bugün ben de sana bundan söz edecektim. Geriye dönmekten."

"Evi biliyor musunuz, efendim?"

"Hangi evi? Kırlangıç Yuvası'nı mı diğer Defneli Köşk'ü mü? Hayır, oraya hiç gitmedim. Ev bazı olaylarda rol oynadı. Geçmişin bir dönemiyle ilgili... Ve bir süre boyunca yaşamış olan kimselerle de. O dönemde bu ülke çek endişeli günler geçirdi."

"Herhalde siz Mary Jordan adında birini tanıyordunuz? Ya da size biri onun hakkında bilgi verdi. Tabii kızın asıl adının bu olması şart değil"

"Mary Jordart'ın nasıl bir kız olduğunu görmek ister misin? Şömineye git. Onun rafında bazı fotoğraflar olacak. Soldaki resim."

Tommy ayağa kalkarak şömineye yaklaş!.!. Pikeaway'in sözünü ettiği büyükçe bir fotoğraftı. Geniş kenarlı bir şapka giymiş ve bir demet güle doğru eğilmiş genç bir kızın resmiydi.

Albay Pikeaway, "Resim şimdi insena gülünç geliyor değilmi?" diye sordu. "Çok güzeldi, ama şanslı değildi. Pek genç öldü. Acı bir olaydı."

Tommy, "Onun hakkında fazla birşey bilmiyorum," dedi. Pikeaway başını salladı. "E, tabii.

Son zamanlarda kimse bilmiyor."

Tommy ihtiyar adcıma baktı. "Köydekilerin bazıları kızın Alman casusu olduğunu sanıyorlarmış. Ama Bay Robinson bana bunun doğru olmadığını söyledi."

"Doğru değil tabii. Kız bizdendi. Üstelik iyi bir ajandı da. Ne var ki, biri durumu sezdi." Tommy, "O sırada köşkte Parkinson adında bir aile oturuyormuş." dedi.

"Belki,. Belki... Bütün ayrıntıları hatırlamam imkânsız şimdi. Zaten artık kimse hatırlamıyor. Ayrıca ben o olaya karışmamıştım. Son zamanlarda bu konu yeniden canlandı. Çünkü her zaman birtakım dertler çıkıyor ortaya. Her yerde. Bütün dünyada. I!k kez de olmuyor bu. Hayır. Yüzyıl geri git, yine bazı sorunlar olduğunu göreceksin. Dert, dert, hep dert."

"Yani şimdi de belirli bir sorun olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, tabii. Sana söyledim ya. Her zaman bir sorunla karşılaşıyorsun."

"Nasıl bir sorun?"

Pikeaway, "Bunu kesinlikle bilmiyoruz," dedi. "Bana, benim gibi bir ihtiyara bile gelip, ondan geçmişteki bazı kişiler hakkında bilgi istiyorlar. Onlar hakkında neler hatırladığını soruyorlar. Tabii fazla bir şey hatırlamıyorum. Ama bir iki kişi hakkında bilgim var. Bazen geriye dönmek gerekir. O sıralarda neler olduğunu öğrenmek şart. Kimlerin ne sırları varmış? Hangi bilgilerini kendilerine saklayarak başkalarına açıklamamışlar? Neleri gizlemişler? Aslında neler olmuş? Onlar nelerin olduğunu iddia etmişler?.. Karınla sen vaktiyle gerçekten mükemmel bir şekilde çalıştınız. Şimdi de bu işe devam etmek istiyor musunuz?"

Tommy, "Bilmiyorum," dedi. "Sizce bizim yapabileceğim bir şey var mı? Ben yaşlandım artık."

"Bana yaşıtlarından çok daha sağlam ve sağlıklıymışsın geldi. Hatta gençlerin bazılarından daha iyisin. Karına gelince... Hep gizli

şeylerin kokusunu alırdı. Öyle değil mi? İyi yetiştirilmiş bir av köpeğinden farksızdı karın."

Tommy dayanamayarak güldü. "Sorun nedir? Hiç kuşkusuz ben elimden geleni yapmaya hazırım. Madem siz de başarılı olacağımı düşünüyorsunuz... Yalnız bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Kimse de bana bilgi vermiyor."

Pikeaway, "Vereceklerini de sanmıyorum," diyerek başını salladı. "Onların, benim sana bazı açıklamalarda bulunmamı isteyeceklerini de pek sanmıyorum. Herhalde Robinson da sana fazla bir şey söylemedi. O iriyarı adam dilini tutmasını bilir. Ama ben sana olayı şöyle bir özetleyecek, yalnızca ana hatlarını çizeceğim. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu biliyorsun. Şiddet, dolandırıcılık, maddecilik... Bazı gençlerin asiliği, şiddetten hoşlanmaları, sadizm. Hitler Gençliği günlerindeki kadar kötü hemen hemen. Daha bir sürü şey var. Bu ülkenin, hatta dünyanın derdini öğrenmeye kalkıştığın zaman bunun hiç de kolay bir iş olmadığını anlıyorsun. Ortak Pazar iyi bir girişim. Bizim böyle bir kuruluşa ihtiyacımız var. Ama bunun gerçek bir Ortak Pazar olması gerek. Birleşik bir Avrupa olmalı. Uygar düşünceleri, inanç ve ilkeleri olan gelişmiş ülkeler birleşmelidir. Şimdi... Önce bir sorun çıktığı zaman bunun kaynağının nerede olduğunu öğrenmek zorundasın. İşte o sarı balina gibi adam bu konuda tecrübeli."

"Bay Robinson'u mu?"

"Evet, o. Bildiğin gibi, ona soyluluk unvanını vermek istediler, ama Robinson buna yanaşmadı. Onun neyin temsilcisi olduğunu biliyorsun tabii."

Tommy düşündü. "Sanırım parayı temsil ettiğini söylemek istiyorsunuz."

"Evet. Ama söylemek istediğim maddecilik değil. Robinson parayla ilgili her şeyi biliyor. Para nereden geliyor, nereye gidiyor? Neden gidiyor? Perdenin arkasındakiler kimler? Bankalorin, büyük endüstri işlerinin gerisindekiler? Robinson bazı işlerden kimlerin sorumlu olduğunu da bilmek zorunda. Uyuşturucu macitie sayesinde yapılan servetler... Beyaz zehir satıcıları. Bütün dünyaya yayılan ve satılan uyuşturucu maddeler... Paraya tapanlar. Mali dünya! Zaten her şey dönüp dolaşıp mali işlere dayanıyor. Mali dünya ne yapıyor, nereye gidiyor, nevî destekliyor, neleri gizliyor? Bildiğin gibi, geçmişte kalalı ve güçlü adamlar vardı. Kafa ve güçleri sayesinde para ve gerekli araçları sağlayabildiler. Faaliyetlerinin bir bölümü gizliydi. İşte bizim bunu öğrenmemiz gerekiyor. Sırlarını kimlere vermişler? Onlardan sonraki kuşaktan kimlere geçmiş bunlar? Şimdi işi kim yönetiyor? Kırlangıç Yuvası vaktiyle bir merkezdi. Kötülüğün merkezi. Daha sonra Hollowquay'cle başka bir şey ortaya çıktı. Jonathan Kane'i hatırlıyor musun?"

Tommy, "Bu isim aklımda kalmış," dedi. "Ama hakkında bir şey hatırlamıyorum." "Aslında faşistti bu Jonathan Kane denilen adam. Yandaşları da vardı tabii. Bir sürü. Gençler, orta yaşlılar. Planlar hazırlıyordu, birçok kişinin sırlarını biliyordu. Güç kaynakları sağlamıştı Öğrendiği bazı şeyler yüzünden güçlenmişti. Her zaman olduğu gibi bol bol şantaj yapıyordu. Biz, Jonathan Kane'in neler bildiğini öğrenmek İstiyoruz. Neler biliyordu? Neler yaptı? Adamın geride bazı planlar ve yardımcılar bıraktığını sanıyoruz. "Ona kanan ve hâlâ fikirlerini destekleyen birtakım gençler var. Bildiğin gibi, bazı sırlar çok para getirir. Hep böyle olmuştur. Sana kesin bir şey anlatamıyorum. Çünkü bir yerde benim bildiklerim de kesin değil. Açıkçası, durumu kimse tam bilmiyor. Hiçbir şeyi bilmiyor insan zaten. Her şeyi bildiğimizi, gördüğümüzü sanıyoruz.

"Başımızdan geçenler yüzünden çok tecrübeli olduğumuzu düşünüyoruz. Savaşlar, karışıklıklar, barış, yeni hükümet şekilleri. Evet, her şeyi bildiğimizi sanıyoruz. Ama doğru mu bu? Mikrop savaşı konusunda tecrübemiz var mı örneğin? Cazlar konusunda? Havayı ya da suyu kirletme konusunda? Kimyagerlerin kendilerine özgü birtakım sırları var. Tıp biliminin de öyle. Üstelik bunlardan bir bölümünün kökleri geçmişte. Yeni bir buluş tam geliştirileceği sırada bir duraklama olmuş. Bunu yapmak için zaman bulamamışlar. Ama bu buluşu yazmışlar. Bir kâğıda geçirmişler ve belirli bazı kimselere teslim etmişler. Onların çocukları olmuş. Sonra da çocuklarının çocukları. Belki de bu sırlar kuşaktan kuşağa geçmiş. Vasiyetnamelerde açıklanmış belki. Belki belgeler bir yere bırakılmış. Ya da belirli bir zamanda verilmek üzere avukatlara teslim edilmiş.

"Bu sırların bırakıldığı kişiler ellerindeki belgelerin değerini anlamamışlar. Kimisi ise bunları önemsiz kâğıtlar sayarak yakmış. Ama bizim bu konuda bilgimizi genişletmemiz gerekiyor. Çünkü dünyada her gün yeni bir şey oluyor. Bazı sorunlar çıkıyor. Bunlarla ilgili ipuçlarını elimize geçirmek zorundayız. Bazılarımız bu ipuçlarının geçmişte bulunabileceğini düşünüyor. Geçmişte düşünülen bir şey, bir buluş, daha sonra kafası ve parası olan birinin eline geçebilir.

"O da bu buluşu geliştirir. Ve çok şey olur o zaman. Ya iyi şeyler ya da kötü. Son zamanlarda ortaya atılan bazı buluşların açıklanmasının güç olduğunu düşünüyoruz. Bunların gizli bir gelişme döneminden geçmiş olmaları gerekir .Bu buluş birinin eline geçmiş ve o kişi bunu değiştirmiş. Şimdi bu buluş dehşet verici şeylere neden olabilecek durumda... Karakter değiştirmek... Bir insanı âdeta canavarlaştırmak... Tabii amaç hep aynı. Para... Para ve onun satın alabileceği, sağlayacağı şeyler. Paranın sağlayacağı güç. Ee, genç Beresfcrd bütün bunlara ne dersin?"

Tommy, "İnsanı korkutacak gibi," dedi.

"Evet, orası öyle. Sözlerimi saçma mı buluyorsun? Bütün bunların bir ihtiyarın kuruntuları olduğunu mu sanıyorsun?

Tommy, "Hayır, efendim," diye cevap verdi. "Siz bilgili bir insansınız. Olaylardan her zaman haberiniz olur."

"Hım... Zaten beni istemelerinin nedeni de bu değil miydi? Buraya geldiler. Sigara dumanından şikâyet ettiler, odada boğulacaklarını söylediler. Ama yine de benden yararlandılar. Söz gelişi o Frankfurt grubu sorunu... O işe engel olmayı başardık. Çünkü perdenin arkasına kimlerin gizlendiğini ortaya çıkardık. Belki bu olayda da perde gerisinde biri var... Ya da birkaç kişi. Belki onların kim olduğunu öğrenebileceğiz. Ama öğrenemesek bile hiç olmazsa sorunu kesinlikle açığa çıkarırız."

Tommy, "Anlıyorum..." dedi. "Daha doğrusu anlar gibiyim."

"Öyle mi? Bütün bunların saçma olduğunu düşünmüyor musun? İnanılmayacak birtakım hikâyeler olduğunu?"

Tommy, "İnanılmayacak şeyler de doğru olabilir," diye mırıldandı. "Uzun hayatım boyunca hiç olmazsa bunu öğrendim. En şaşılacak şeylerin doğru olduğunu öğreniyorsun. Doğruluğuna, inanamadığın şeylerin... Ama size şunu anlatmalıyım: Benim bilimle hiçbir ilgim yoktur. Ben işin güvenlik yanıyla uğraştım hep."

Albay Pikeaway, "Ama," dedi. "Sen her zaman sırları öğrenir, gizli şeyleri ortaya çıkarırdın. Sen ve öteki. Karın yani. Söyledim ya, gizli şeylerin kokusunu alıyor âdeta. Esrarlı durumları çözmekten hoşlanıyor. Bazı kadınlar böyledir. Sırları öğreniverirler. Genç ve güzellerse bu işi ünlü Dalilah gibi yaparlar. Yaşlanınca da... Annemin yaşlı bir teyzesi vardı, Beresford. Kadının içyüzünü ortaya çıkarmadığı esrarlı durum yoktu... " İhtiyar adam bir an durdu. "Bu

sorunun bir de para yönü var, Robinson bununla meşgul. Paranın nereye gittiğini... Sunun nedenlerini... Paranın nereden geldiğini ve ne gibi işlerde kullanıldığını. Bütün bunları. Dedim ya, paradan anlıyor adam. Bu tıpkı bir doktorun insanın nabzını dinlemesine benziyor. Robinson da maliyecilerin nabızlarını dinlemekte usta. Senin bu görevi üzerine almanı istiyorum, çünkü uygun bir yere yerleşmişsin. Kazara olmuş bu. Onun için senden fazla şüphelenmezler. Size bakarlar ye, 'Sıradan yaşlıca bir çift,' derler...

'İşten çekilmiş, kendilerine ölünceye kadar yaşamak için bir köşk almışlar. Şimdi evin köşe bucağını karıştırıyor, gevezelik; ediyorlar...' İşte böyle. Günün birinde bir iki cümle durumu anlamana yardım edecek. Benim senden istediğim, şöyle bir etrafına bakınman. O eski güzel ya da kötü günler hakkında, anlatılan hikâyeleri dinlemen."

Tommy, "Köyde hala bir deniz subayıyla ilgili bir olaydan, söz ediyorlar," diye cevap verdi. "Bir denizaltının planlarıyla ilgiliymiş sanırım. Birkaç kişi bu konuyu açtı. Ama kimsenin aslında bir şey bilmediği belli."

"İşte bu senin için iyi bir başlangıç noktası olur. Jonathan Kane de o sıralarda o bölgede otururdu .Denizin yakınında bir villası vardı. Propaganda kampanyasını da oradan yönetirdi, Çömezleri onun olağanüstü bir insan olduğunu düşünürlerdi. Jonathan Kane... Ona Habil demek daha doğru olur. Bu act onu daha tanımlar, Habil! Her şeyi mahvetmeye niyetliydi. Jonathan Kane İngiltere'den ayrıldı. Onun İtalya'dan geçerek daha uzaklardaki ülkelere gittiği söylendi. Bilmiyorum bunun ne kadarı doğru, ne kadarı söylenti. Jonathan Kane, Rusya'ya gitti. İzlanda'ya ve Amerika kıtasına da. Yanında kimler vardı, gittiği yerlerde ne yaptı, bunları öğrenemedik. Ama adam bazı şeyler biliyordu. Basit bazı şeyler. Komşuları ondan hoşlanıyorlardı.. Jonathan Kane onlara yemeğe gidiyordu. Komşuları

da ona geliyorlardı... Şimdi sana söylemem gereken bir şey var. Etrafına bakın, ipuçları ara. Ama Tanrı aşkına dikkatli ol. Kendini de koru, karını da! Neydi onun adı? Prudence mi?"

Tommy güldü. "Onu hiç kimse Prudence diye çağırmaz. Herkes için Tuppence'dır." "Doğru, doğru.., Tuppenee'ı koru. Karına söyle, o da seni korumaya çalışsın. Yediğinize, içtiğinize dikkat edin. Gittiğiniz yerlere de. Size yaklaşanları, dostluk gösterenleri şüpheyle inceleyin. Bu dostluk gösterisinin nedenini anlamaya çalışın... Bilgi toplayın. Bazen önemsiz bir haber çok işe yarar. Ya da garip bir şey. Veya geçmişle ilgili bir hikâye. Geçmişteki olaya karışmış olan kimselerin torunları ya da yakınları bir açıklamada bulunabilir."

Tommy söz verdi. "Elimizden geleni yapacağım. İkimiz de öyle. Ama açıkçası, bu işi başarabileceğimizi hiç sanmıyorum. Biz yaşlandık artık. Üstelik konuyla ilgili fazla bir şey bilmiyoruz."

"Ama tahminlerde bulunabilirsiniz."

"Evet. Özellikle Tuppence. Karım evde bazı şeylerin saklı olduğunu düşünüyor."

"Olabilir. Başkaları da aynı şeyi düşündüler. Ama şu ana kadar hiç kimse bir şey bulamadı. Yalnız onların bu araştırma işini pek ciddiye almadıklarını söylemeyim. Evler, aileler... Daima değişir bunlar.... Evler satılır, başka kimseler gelir. Onlar gider... Yeni bir aile eve yerleşir. Mortimer'ler... Bodlington' lar... Parkinson'lar. Aslında Parkinson'ların dikkati çekecek bir yanı yok. Oğullarından biri dışında." "Alexander Parkinson mu?"

"Çocuk Kai'a Ok adlı romanın içine bir. haber bırakmış. 'Mary Jordan'ın ölümü normal değildi.' Bunu bulduk biz."

"Her insanın kaderi boynuna asılıdır... Böyle bir laf vardır değil mi? Haydi bakalım, ikiniz de çalışmaya başlayın. Ve Cinayetler

Kapısı'ndan geçin."

VI

Bay Durrance'ın dükkânı köy yolunun yukarısında, tam köşedeydi. Vitrinde birkaç fotoğraf duruyordu. Evli çiftler, postun üzerinde tepinen çırılçıplak bir bebek, yanlarında sevgilileri olan sakallı bir iki genç. Fotoğraflardan hiçbiri iyi çekilmemişti. Bazılarınınsa eskimiş oldukları görülüyordu. Dükkânda sürüyle kartpostal da vardı.

Tuppence bir süre içerde dolaştı. Arada sırada bir kart alarak bakıyordu. Kır saçlı, donuk bakışlı bir kadın müşterilerle ilgileniyordu. Derken boylu boslu, uzun sarı saçlı, yeni sakal bırakmaya başlamış bir genç Tuppence'a yaklaştı. Kadına merakla bakıyordu.

"Size yardım edebilir miyim, efendim?"

Tuppence, "Şey," dedi. "Albüm sormak istiyordum. Fotoğraf albümlerini."

"Şu içine fotoğraf yapıştırılan albümlerden mi? Bizde bir iki tane olacak. Ama son zamanlarda albüm getirmiyoruz. Çünkü çok kişi renkli diapozitifleri tercih ediyor." Tuppence, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı. "Ama ben albüm topluyorum... Eski albüm koleksiyonu yapıyorum yani. istediğim şöyle bir şey." Tuppence bir hokkabaz tavrıyla Bayan Griffin'in yolladığı albümü çıkarıp gösterdi.

Bay Durrance, "Ah," dedi. "Çok eski olmalı bu. En aşağı elli yıllık sanırım. Tabii o zamanlar bol bol albüm satarlar-mış. Öyle değil mi? Herkesin evinde albüm varmış." Tuppence, "Doğum Günü Defterleri de varmış," diye atıldı.

"Doğum Günü Defteri? Evet, böyle bir şey hatırlıyorum. Galiba büyükannemin öyle bir defteri vardı. İçinde bir sürü isim yazılıydı. Şimdi doğum günü kartları var, ama onları da pek almıyorlar artık. En çek Noel kartları gidiyor."

"Sizde eski albümler olup olmadığını bilmiyordum tabii. Ama belki vardır, diye düşündüm. Artık kimsenin istemediği o eski resimlerle dolu albümler, bir koleksiyoncu olarak beni ilgilendiriyor. Koleksiyonumda değişik tipte albümlerin bulunmasını istiyorum."

"Son zamanlarda koleksiyonculuk merakı aldı yürüdü. Herkes bir şey topluyor. Doğrusu burada sizinki kadar eski albüm yok. Ama bir bakayım." Genç adam tezgâhın arkasına girerek duvarın dibindeki bir dolabın çekmecesini açtı. "Burada bir sürü şey var. Çekmeceyi boşaltmak niyetindeyim, ama bu eşyalara alıcı çıkacağını pek sanmıyorum. Düğün resimleri de pek çok. Ama tabii günü geçince böyle şeylerin değeri kalmıyor. Yani herkes fotoğrafları düğün sırasında istiyor. Eski düğünlerin resimlerine bakmak isteyen yok."

"Yani size gelip, 'Büyükannem burada evlenmişti. Acaba sizde onun düğününün resimleri var mı?" "diye sormuyorlar, böyle mi?"

Durrance, "Evet," dedi. "Şimdiye kadar böyle bir soruyla hiç karşılaşmadım. Ama yine de belli olmaz. Bazen insandan çok acayip şeyler istedikleri de oluyor. Bazen biri gelip, bebeğinin resimlerinin negatiflerini saklayıp saklamadığınızı soruyor.

Annelerin nasıl olduklarını bilirsiniz. Çocuklarının küçüklük resimlerini saklamak isterler. Oysa o fotoğrafların çoğu da berbat şeylerdir. Bazen polisin de uğradığı oluyor. Birinin kimliğini öğrenmeye çalıştıkları zaman. Örneğin, çocukken köyde oturmuş birinin eski resimlerine bakıyorlar. Bir dolandırıcılık ya da cinayet vakası dolayısıyla." Durrance neşeyle güldü. "O zaman hiç olmazsa biraz eğleniyoruz."

Tuppence, "Cinayetlere meraklı olduğunuz anlaşılıyor," dedi.

"Eh ne de olsa her gün cinayetlerle ilgili haberler okuyoruz gazetelerde. Adam karısını altı ay önce neden öldürmüş? Böyle

şeyler. Ama böyle vakalar ilgi çekici oluyor, öyle değil imi? Polis adamın karısını öldürdüğünü iddia ediyor. Başkaları ise kadının hayatta olduğunu söylüyorlar. Komşular adamın ^kadını bir yere gömdüğünden söz ediyorlar. Böyle şeyler... Tabii böyle vakalarda polis resimlerden yararlanabiliyor."

Tuppence, "Evet," dedi. Bay Durrance'la dost olmaya başlamalarına rağmen, bunun kendisine bir yararı dokunmayacağını düşünüyordu. Usulca, "Acaba sizde," diye başladı. "Bir kızın resmi var mı? Adı Mary Jordan'mış sanırım. Uzun yıllar önce burada yaşamış. Altmış yıl kadar önce. Kız burada ölmüş galiba."

Durrance, "Tabii bu olay benden çok önce," diye cevap verdi. "Babam bir sürü şey saklardı. O tipleri bilirsiniz. Hiçbir şeyi atmaya kıyamazlar. Vaktiyle tanıdığı kimselerin sözü geçer geçmez onları hemen hatırlardı. Özellikle ilgi çekici olaylara karışmış olanlarını. Mary Jordan.... Bu adı ben de hatırlıyor gibiyim. Kızın denizle ilgisi yok muymuş? Bir denizaltıyla? Onun casus olduğundan söz etmişler sanırım. Yabancıymış kendisi. Annesi Rusmuş. Ya da Alman. Hatta belki de Japon."

"Evet. Acaba sizde onun resmi var mı?"

"Hayır, sanmıyorum Ama zaman bulursam sizin için ararım. Bir şey bulursam size haber de yollarım." Ümitle sordu. "Siz yazarsınız galiba?"

Tuppence gülümsedi. "Bütün zamanımı yazıya veremiyorum tabii. Ama küçük bir kitap bastırmayı düşünüyorum. Yüzyıl öncesinden başlayarak bugüne kadar geleceğim. Cinayetler ve maceralar da dahil olmak üzere ilgi çekici, garip olaylardan söz edeceğim. Tabii eski fotoğraflar ilginç oluyor. Kitaba bunlardan koyarsam daha hoş olur."

"Size yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım."

Tuppence, "Parkinson adında bir aile varmış," dedi. "Bir zamanlar bizim evde otururlarmış."

"Ah, siz tepedeki köşkte misiniz? Katmandu ya da Def-neli Köşk. Son adı hangisiydi unuttum. Bir ara Kırlangıç Yuvası ismini de takmışlardı sanırım. Doğrusu bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadım."

Tuppence fikrini açıkladı. "Kırlangıçlar dama yuva kurmuşlardır herhalde. Orası hâlâ da kuş dolu ya... "

"Evet, dediğiniz gibi olabilir. Ama açıkçası bir köşk için oldukça garip bir ad... " Tuppence, Bay Durrance'la iyi komşuluk ilişkileri kurduğundan emindi. Gelgelelim bundan bir sonuç çıkacağını pek sanmıyordu. Birkaç kartpostal ve çiçeklerle süslü kâğıt zarf aldı. Bay Durnance'a, "Hoşçakalın," diyerek dükkândan çıktı.

Tuppence köşkün bahçe kapısından giderken derin derin düşünüyordu. Çakıl döşeli yoJu ağır ağır tırmandı. Tam eve giderken vazgeçti. Tekrar arkaya bakmak gelmişti aklına. Yan yola saparak ilerledi. Tam serin kapısına yaklaştığı sırada birden durakladı. Sonra birkaç od'.m attı. Kapının yakınında bir elbise yığınını andıran bir şey vardı. Tuppence, bunu Mathilde'in karnından mı çıkardık, diye düşündü. Sonra da bakmayı mı unuttuk? Adımlarını sıklaştırdı. Şimdi koşuyordu âdeta. Kapının önüne gelince yine birdenbire durdu. Eski giysilerden oluşmuş bir yığın değildi bu. Evet, giysiler eskiydi. Onları giymiş olan adam da yaşlı. Tuppence adamın üzerine eğildi. Sonra doğrularak düşmemek için kapının tokmağına tutundu.

"Isaac..." diye fısıldıyordu. "Isaac... Zavallı ihtiyar Isaac... Ah... Galiba ölmüş. Ölmüş..." Evden biri çıkmış ona doğru geliyordu. Tuppence haykırdı. "Albert! Ah, Albert! Korkunç bir şey olmuş! Isaac,

ihtiyar Isaac... Burada yatıyor. Ölmüş... San...sanırım biri onu öldürdü."

VII

Adli tıp görevlisi cesedin durumunu anlattı. Bahçe kapısının önünden geçen iki kişi tanıklık etti. İhtiyar Isaac'ın ailesi de' adamın sağlığı, düşmanları olup olmadığı konusundaki soruları. yanıtladı. lsaac'ın iş gördüğü kişiler ve tabii Bayan Prudence,; Beresford'la kocası Bay Thomas Beresiord da tanık yerine çıktılar. Bütün bu işler olup bittikten sonra jüri kararını açıkladı! "Isaac Bodlicott, bilinmeyen bir kişi ya da kişiler tarafından bilerek ve isteyerek öldürülmüştür."

Salondan çıkarlarken Tommy kolunu Tuppence'ın beline sardı. Dışarıda bekleyen küçük bir grubun önünden geçtiler.

Evlerine yaklaşırlarken Tommy, "Güzel konuştun, Tuppence," dedi. "Gayet güzel. Tanıkların çoğundan daha iyiydin. Herşeyi dedi toplu anlattın. Sesin de çok iyi duyuluyordu."

Tuppence, "Kimsenin beni takdir etmesini istemiyorum," diye mıırldandı. "lsaao'ı başına vurup öldürmeleri hiç hoşuma gitmedi."

Tommy. "Belki adamın bir düşmanı vardı," dedi. Tuppence, "Neden olsun?" diye sordu. Tommy omzunu kaldırdı. "Ne bileyim?"

Tuppence, "Ben de bilmiyorum," dedi. "Ama bu olayın bizimle ilgisi olup olmadığını düşünüyorum."

"Tuppence, ne demek istiyorsun?"

Tuppence ona baktı. "N.e demek istediğimi pekala biliyorsun... Bu, bu yer... Evimiz... Şu güzel yeni köşkümüz... Bahçemiz... Sanki, sanki burcsı bize göre değilmiş gibi... Oysa köşkün tam bize göre olduğunu düşünmüştük."

Tommy, "Ben hâlâ o fikirdeyim," dedi.

"Evet... Sen benden daha iyimsersin sanırım. Ama ben endişeliyim. Bana burada kötü bir şey varmış gibi geliyor. Geçmişten kalma bir kötülük."

Tommy, "Sakın onu bir daha tekrarlama," dedi.

"Neyi tekrarlamayayım?"

"O iki sözcüğü."

Tuppence, Tommy'e yaklaştı. Sesini alçaltarak kocasının kulağına, "Mary Jordan?" dedi. "Evet. Onu demek istiyorum."

"Ben de bu adı düşünüyordum, Tommy. Ama geçmişte ka-ian bir şeyin bugünle, günümüzle ne ilgisi olabilir?" Tuppence biran durdu. "Geçmiş o kadar önemli mi? Gerilerde kalmış bir şeyin şimdiyle bir ilişkisi olmaması gerekir."

"Geçmişin bugünle bir bağı olmamalı. Bunu mu demek istiyorsun? Ama bazen oluyor. Hem de insanın aklına gelmeyen bir şekilde... Yani insan böyle bir şeyin olabileceğini düşünemiyor bile."

"Birçok olay geçmişte gizli bazı nedenler yüzünden oluyor. Gerçek bu."

"Evet. Uzun bir zincire benziyor. Şu senin boynuna taktığın zincirlere. Halkalar, aralarında boşluklar, sonra inciler."

"Gençliğimizde giriştiğimiz maceraları hatırlatıyorsun bana. Macera merakı yüzünden çok şeye karışmıştık."

Tommy, "Ve başımızdan da türlü serüven geçti," dedi. "Bazen geriye bakıyor ve o tehlikeli durumlardan sağ kurtulmuş olmamıza şaşıyorum."

"Sonra diğerleri... Hani, .ortak olmuş ve bir detektif bürosu açmıştık." "Cok eğlenmiştik o zaman. Tuppence, hatırlıyor musun?"

Tuppence, "Hayır," dedi. "Artık hiçbir şey hatırlamak istemiyorum. Geçmişi düşünmeyeceğim... Sadece eskiden olanlara beni daha yukarılara çıkaracak bir basamak, bir merdiven gözüyle bakacağım. Ama o geçmişteki maceralar sayesinde tecrübe sahibi olduk. Öyle değil mi? Sonra casusluk işine karıştık."

Tommy başımı salladı. "Ah... Casusun peşinden pansiyona gidip de seninle burun buruna geldiğim anı hiç unutmayacağım. Doğrusu âlem kadınsın. Tuppence... Sen gardırobu çek ve haber almadan gelen o adamın bana verdiği talimatı dinle. Ve benden önce o pansiyona git."

Tuppence kahkahayla gülüyordu. "Kaz adımlarıyla yürü."

"Ama..." Tommy bir an duraksadı. "Bütün o .olayların bizi bugüne ulaştıran bir merdiven olduğuna gerçekten inanmıyorsun ya?"

Tuppence, "Bir bakıma inanıyorum," diye cevap verdi. "Bay Robinson geçmişte yaptıklarımızı bilmeseydi sana o açıklamaları yapmazdı. Albay Pikeaway de öyle. Sana bilgi verilmesinin bir nedeni de benim."

"En önemli nedeni."

Tuppence, "Ama şimdi bu, durumu değiştirdi," diye içini çekti. "Bu... Yani Isaac'ın ölümü. Zavallının başına vurmuşlar... Hem de bahçemizde."

"Bu olayın bizim işle ilgili olduğunu mu... "

"İnsan ister istemez böyle düşünüyor. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Artık seninle esrarlı bir olayı çözmeye çalışmıyoruz. Yani geçmişi, eskiden olmuş bir olayı incelemiyoruz. Uzun yıllar önce ölmüş olan biri hakkında araştırma yapmıyoruz. Artık bu bizi

ilgilendiren bir sorun halini aldı. Zavallı ihtiyar Isaac'ın ölümü neden oldu buna."

"Çok yaşlıydı. Herhalde başına indirilen darbeye dayanamayarak öldü."

"Bu sabah resmi soruşturmada anlatılanları dinledin. Biri Isaac'ı öldürmek istedi ve öldürdü. Ama neden?"

Tommy, "Eğer bu işin bizimle bir ilgisi olsaydı," dedi. "O zaman Isaac'ı değil, bizi öldürürlerdi."

"Belki buna da kalkışacaklar." Tuppence'm yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

"Biliyor musun, belki de Isaac isteseydi bize çok şey anlatabilirdi. Belki de böyle yapmaya karar vermişti. Hatta belki de birine giderek onu tehdit etti. Bize Mary Jordan ve Parkinson'lardan biri hakkında bütün bildiklerini açıklayacağını söyledi. Bize 1914 savaşıyla ilgili o casuslu olayı hakkında bilgi verecekti. İşte bu yüzden Isaac'ın susturulması gerekti. Ama eğer biz köşke yerleşmeseydik, sorular sormaya başlamasaydık, kısacası gerçeği öğrenmeye kalkışmasaydık, Isaac da öldürülmezdi."

"O kadar heyecanlanma."

"Tabii heyecanlanırım. Artık bu işi sırf eğlenmek için de yapmayacağım. Eğlenceli bir durum değil bu. Tommy. Biz şimdi başka bir şey yapacağız. Bir katili yakalamaya çalışacağız. Kim bu katil? Bunu henüz bilmiyoruz tabii. Ama öğreneceğiz. Ve bu olay geçmişle ilgili değil. Şimdi olan bir şey. Ne zaman oldu? Sadece birkaç gün önce... Altı gün önce. Bu 'şimdi' demek. Olay bizimle ilgili. Bizimle ve evle. İşin içyüzünü öğrenmek zorundayız. Öğreneceğiz de. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Şimdi ipuçları bulmamız, onları izlememiz gerek. Kendimi burnumu toprağa yaklaştırarak bir

kokuyu izleyen köpeğe benzetiyorum. Ben burada araştırma yapacağım. Sen de yine-bir av köpeği gibi hareket edeceksin. Değişik yerlere gideceksin. Başımdan beri yaptığın gibi. Birtakım şeyler öğrenecek, 'araştırmacı' na yeni görevler vereceksin. Elbet bazı şeyler bilen kişiler var. Onların olaya karışmış olmaları şart değil. Ama belki başkalarından bir şeyler duydular. Bazı söylentiler... "

"Yine de bizim işin içyüzünü öğrenebileceğimizden emin olamazsın."

Tuppence onun sözünü kesti. "Pekala inanıyorum buna. Burada karanlık, kötü, iğrenç bir şey var. Bunu biliyorum. Bu iğrenç şey uzanıp Isaac'ın başına ağır bir darbe indirdi... " Durakladı.

Tommy, "İstersen köşkün adını değiştirebiliriz?" dedi. "Ne demek istiyorsun? Buraya Defneli Köşk yerine, Kırlangıç Yuvası mı diyeceğiz?"

Tepelerinden bir kuş sürüsü geçti. Tuppence dönerek bahçe kapısına doğru baktı. "Bir zamanlar buranın ismi Kırlangıç Yuvası'ymış. O şiir nasıldı? 'Araştırmacı' da sonunu söylemiş. 'Ölüm Kapısı' Sonra?"

"Hayır. 'Cinayetler Kapısı.'"

"Cinayet. Bu da Isaac'ın başına gelenlerle ilgili gibi... Cinayetler Kapısı... Bizim bahçe kapımız bu. Isaac oradan içeri girmiş ve... "

"Tuppence'cığım, bu kadar üzülme." "Kırlangıç Yuvası güzel bir isim aslında. Ya da öyle olabilir... Belki ileride bir gün olacak... "

"Ne garip fikirlerin var. Tuppence!" "Yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı... Şiirin s.onu böyleydi değil mi? Belki her şey günün birinde öyle sona erecek, Tommy... "

Tommy'le Tuppence eve yaklaşırken sokak kapısının önünde bir kadının durduğunu farkettiler. Tommy, "O da kim?" diye sordu.

Tuppence dikkatle bakıyordu. "Onu daha önce bir yerde gördüm sanırım. Ama nerede hatırlamıyorum. Ah, anladım... İhtiyar Isaac'ın yakınlarından biri. Biliyorsun, hepsi bir arada bir Kulübede oturuyorlar. Üç dört erkek çocuk... Bu kadın... Ve bir de kız. Ama tabii yanılmış olabilirim."

Kapının önünde duran bir kadın denerek onlara doğru geldi. "Siz Bayan Beresford'sunuz değil mi?"

Tuppence, "Evet," dedi.

"Şey... Beni tanıdığınızı sanmıyorum. Ben Isaac'ın geliniydim. İhtiyar Isaac'ın oğlu Stephan'la evliydim. Kocam bir kazada öldü. O büyük kamyonlardan birinin altında kaldı... Beş altı yıl önce. Şey, sizinle konuşmak istedim. Sizinle ve kocanızla..." Tommy'e baktı. "Cenaze törenine çiçek gönderdiniz değil mi? Isaac burada bahçenizde çalışıyordu sanırım?"

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Bizim bahçede çalışıyordu. Olay bizi çok üzdü."

"Size teşekkür etmek için geldim... Yolladığınız çiçekler çok güzeldi. İyi cins... Zarif... Çelenk kocamandı."

"İçimizden öyle geldi... Çünkü Isaac'ın bize cok yardımı dokunmuştu. Yalnız bahçede çalışmadı, eve yerleşebilmemiz için gerekli birçok şeyi de yaptı. Sonra bize bilgi de verdi. Çünkü köşk hakkında fazla bir şey bilmiyorduk. Eşyaların nerede olduğunu gösterdi. Sonra bana bitkileri de anlattı. Nelerin ne zaman dikileceğini öğretti... İşte böyle... "

"Evet, bahçıvanlıktan iyi anlardı. Tabii fazla çalışamıyor-du. Cok yaşlıydı. Eğilmekten de hoşlanmazdı. Çünkü lumbagosu vardı. Bu yüzden istediği gibi çalışamıyordu." Tuppence kesin bir tavırla, "Cok iyi bir insandı," dedi. "Herkese yardım etmekten hoşlanıyordu. Sonra köy hakkında bilmediği yoktu. Burada oturmuş olan kimseler hakkında da. Bize onları anlatıyordu... "

"Ah, evet, ihtiyar Isaac çok şey bilirdi. Ondan önce de babası, büyükbabası köyde çalışmıştı. Hepside buralıydı. Tabii bir çok şey görmüşlerdi. Köyde tüm olup biteni biliyorlardı.. Neyse, sizi fazla rahatsız etmeyeyim, efendim. Size uğrayıp, gösterdiğiniz nezaket için teşekkür etmek istemiştim."

Tuppence, "Zahmet etmişsiniz," dedi. "Ben de size teşekkür ederim."

"Herhalde bahçeye bakması için başka birini bulmak zorunda kalacaksınız."

Tuppence başını salladı. "Herhalde... Kocamla ben bahçeden pek anlamıyoruz aslında. Acaba siz..." Kararsız bir tavırla durakladı. Olmayacak bir anda yanlış bir şey söylemekten çekiniyordu. "Acaba siz gelip bahçede çalışabilecek birini tanıyor musunuz?"

"Doğrusu bu sorunuzu hemen cevaplandıramam. Ama bir bahçıvana ihtiyacınız olduğunu hatırlamaya çalışacağım. Belli olmaz. Belki ortanca oğlum Henry, size bir bahçıvan konusunda yardımcı olabilir. Şimdilik hoşçakalın."

Eve girerlerken Tommy, "İhtiyar Isaac'ın soyadı neydi?" diye sordu.

"Bodlicott sanırım. Isaac Bodlicott."

"Demek bu kadının da soyadı Bodlicott şimdi?"

"Evet... Demin de söylediğim gibi birkaç oğlu var. Bir de kızı. Hep birlikte Marshton yolundaki o kulübede oturuyorlar." Tuppence birdenbire sesini yükseltti. "Tommy, acaba kadın, ihtiyar Isaac'ı kimin öldürdüğünü biliyor mu?"

Tommy, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Kadının öyle bir hali yoktu."

Tuppence ona baktı. "Katilin kim olduğunu bilen bir insanın hali nasıl olur, biliyor muyuz ki? Aslında böyle bir şeyi anlamak zordur."

"Bence kadın gönderdiğimiz çiçeklere teşekkür etmek için geldi... Onda katilin kim olduğunu bilen ve intikam almaya hazırlanan bir insan hali yoktu... Zaten işin içyüzünü bilseydi belki bize ima ederdi. Hatta açıkça söylerdi belki de."

Tuppence, "Belki söylerdi," dedi. "Belki de söylemezdi." Holde ilerlerken yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

VIII

Ertesi sabah Tuppence elektrikçiyle konuşuyordu. Yaptığı işlerin aksayan yanlarını düzeltmesi için tekrar çağırmışlardı onu.

Albert hanımına yaklaşarak, "Kapıda bir çocuk var," diye haber verdi. "Sizinle konuşmak istiyor."

"Ya, adı neymiş?"

"Sormadım. Dışarıda sizi bekliyor."

Tuppence bahçe şapkasını kaparak başına geçirdi. Merdivenlerden çabucak aşağıya indi. Kapının dışında on iki, on üç yaşlarında bir çocuk duruyordu. Kaygılı görünüyor, ayaklarını sinirli sinirli yere sürüyordu. "Buraya gelmemin bir sakıncası olmadığını umarım."

Tuppence, "Dur bakayım," dedi. "Sen Henry Bodlicptt'sun değil mi?"

"Evet... Dün hakkında resmi soruşturma yapılan benim büyükbabamdı. İhtiyar Isaac. Şimdiye kadar resmi soruşturmada hiç bulunmamıştım."

Tuppence az kalsın, "Eh, eğlendin mi bari?" diye soracaktı, kendini zor tuttu. Henry'nin yüzünde eğlenceli bir toplantıdan söz etmeye hazırlanan bir insanın ifadesi yoktu. Kadın onun yerine, "Ne acı bir olay değil mi?" diye mırıldandı.

Henry, "Ne yaparsınız?" dedi. "Aslında çok yaşlıydı dedem-Daha fazla yaşayacağını umduğunu da sanmıyorum. Sonbahar geldi mi kötü kötü öksürmeye başlardı. Bu yüzden evde hiçbirimiz uyuyamazdık... Ben yapılacak bir işimiz olup olmadığını sormaya geldim. Anladığımıza göre marullarınızın seyrekleştirilmesi

gerekiyormuş. Daha doğrusu annem bana öyle söyledi. İsterseniz sizin için bu işi yapabilirim. Marulların ne tarafta olduklarını biliyorum. Çünkü ihtiyar Izzy sizin bahçede çalışırken buraya gelip onunla konuşurdum. Ona 'İhtiyar Izzy' derdik biz... Dediğim gibi isterseniz marulları şimdi ayıklayabilirim." Tuppence, "Ah, çok teşekkür ederim," dedi. "Haydi gel de, bana marulların nasıl seyrekleştirileceklerini göster."

Birlikte bahçede ilerleyerek ekili yere gittiler.

"İşte bakın... Marullar çok sık dikilmiş. Aralarındakini söküp, şu tarafa dikmeniz gerekiyor. Böylece hepsinin araları açılmış olur."

Tuppence, "Ben marullardan hiç anlamam," dedi. "Sadece çiçekler hakkında biraz bilgim vardır. Brüksel lahanası, bezelye, marul ve diğer sebzelerle hiç başa çıkamıyorum... Bizim bahçede çalışmayı istemezsin sanırım."

"Hayır, imkânsız. Ben daha okula gidiyorum. Yazları gazete satıyorum... Bir de meyva toplanmasına yardım ediyorum."

Tuppence, "Ya," dedi. "Eğer birinin bahçıvanlık etmek istediğini duyarsan bana haber ver, olur mu? Buna çok sevinirim."

"Tabii haber veririm... "

"Sen şimdi bana marulları nasıl seyrelttiğini göster bakayım... " Tuppence yanda durarak, Henry Bodlicott'un çalışmasını seyre koyuldu.

"Güzel marul bunlar. İyice de büyümüşler. Uzun süre bozulmazlar." Tuppence, "O küçük marullardan da vardı," diye anlattı.

"Ama onları çoktan yiyip bitirdik."

"Tabii. Onlar erken oluyorlar, öyle değil mi? Yaprakları sulu ve gevrek."

Tuppence, "iyice öğrendim artık," dedi. "Çok teşekkür ederim, Henry." Dönerek eve doğru yürümeye başladıysa da, eşarbını düşürmüş olduğunu farkederek durakladı.

Bahçe kapısına doğru gitmekte olan Henry Bodlicott da yavaşladı. Dönüp kadına yaklaştı. Tuppence, "Eşarbımı düşürmüşüm," dedi. "Acaba, hah, şu dala takılmış!"

Çocuk uzanıp eşarbı aldı, ona uzattı. Gözlerini Tuppence'a dikmiş, ayaklarını sıkılganlıkla yere sürüp duruyordu.

Öyle endişeli ve sıkıntılı bir hali vardı ki, Tuppence bayağı şaşırdı. Kendi kendine, bu çocuğun nesi var, diye sordu. Sonra da, "Evet?" dedi. "Bir şey mi söyleyecektin, Henry?" Henry ayaklarını yere sürdü. Kadına baktı. Yine ayaklarını yere sürdü. Burnunu karıştırdı, sol kulağını kaşıdı. Sonra ayak-: kabının burnunu yere vurdu. "Şey... Ben... Sey... bir şey varda... Merak ettim... yani... size sormama kızmazsanız... "

"Evet?" Tuppence da durmuş merakla çocuğu süzüyordu.

Henry kıpkırmızı kesilerek, ayaklarını adeta dans eder gibi yere sürdü yine. "Şey... sormak hoşuma gitmedi... Hoşuma gitmez... Ama... merak ettim... Şey... yani... herkes diyor ki... yani köydekiler dediler ki... Duyduğuma göre... "

Tuppence, "Evet?" dedi yine. Bir yandan da, Henry'i bu kadar üzecek ne var, diye düşünüyordu .Çocuk Defneli Köşkün yeni sahipleri Bay ve Bayan Beresford hakkında ne duymuş olabilir? "Evet, Henry, ne işittin?"

"Ah... Şey... Siz son savaşta casusları yakalamışsınız... Ajanmışsınız siz. Beyefendi de öyle. O savaşa katılmışsınız, sonra bir Alman casusunun peşine düşmüşsünüz. Tabii o sanki başka biriymiş gibi rol yapıyormuş. Onun izini bulmuşsunuz. Başınızdan bir sürü macera geçmiş, sonunda başarıya ulaşmışsınız. Yani siz o zaman... onlara ne deniyordu bilmiyorum.. Herhalde Gizli Sen/istenmişsiniz. Oasusu yakalamışsınız. Herkes sizin çok iyi bir ajan olduğunuzu söylemiş. Tabii uzun zaman önce olmuş bu. Ama siz böyle bir maceraya karışmışsınız. Çocuk şarkılarıyla ilgiliymiş... "

Tuppence başını salladı. "Evet, öyle sözünü ettikleri şarkı da, Kaz Adımlarıyla Yürüydü." "Kaz Adımlarıyla Yürü? A, ben o şarkıyı hatırlıyorum. Onu bana yıllar önce, pek küçükken öğretmişlerdi. Kaz Adımlarıyla yürü... "

"Evet, işte o."

Henry, bağırdı. "Vay canına! Sizin burada oturmanız ne inanılmaz bir şey değil mi? Herkes gibi gelip buraya yerleştiniz. Eski bir ajan... Peki ama o çocuk şarkısıyla maceranın ne ilgisi vardı?"

Tuppence, "Ah," diye cevap verdi. "O bir tür parolaydı. Yani şifre."

Henry, "Belirli bir şekilde okunması mı gerekir?" diye sordu. Tuppence, "Evet, öyle bir şey," dedi. "Neyse... Sonunda her seyir" içyüzü ortaya çıktı."

Henry, "Vay canına!" diye bağırdı yine. "Ne harika! Arkadaşıma söyleyebilir miyim? Sizce bir sakıncası yok değil mi? En yakın arkadaşıma. Adı Clarence. Gülünç bir ad, ben de farkındayım. Bu yüzden Clarence'le alay edip duruyoruz. Ama çok iyi çocuktur aslında! Çok iyi. Aramızda gerçek bir ajanın yaşadığını duyunca çok heyecanlanacak." Tuppence'a sadık bir finonun o hayranlık dolu gözleriyle baktı. "Harika!"

Tuppence, "Ama sözünü ettiklerimiz uzun yıllar önce oldu." dedi. "Uzun yıllar önce... 1940'larda."

"ok eğlendiniz mi? Yoksa çok mu korktunuz?" Tuppence, "İkisi de," diyerek gülümsedi. "Ama çoğu zaman korktum."

"Kim olsa korkar. Evet... Beyinizle buraya gelip yine ona benzer bir olaya karışmanız çok garip. O adam denizciymiş değil mi? Daha doğrusu kendisine İngiliz subayı süsü veriyormuş. Ama aslında hiç de öyle değilmiş. Almanmış. Daha doğrusu Clarence bana böyle söyledi."

Tuppence, "Evet... " diye mırıldandı. "Öyle gibi... " "Belki de siz bu yüzden kalkıp buralara geldiniz. Çünkü vaktiyle burada da öyle bir olay olmuş... Tabii çok uzun yıllar önce. Ama yine de sizin karıştığınız ,o olaya benziyormuş. Adam denizaltı subayıymış sanırım. Denizaltının planlarını satmış. Ama tabii bu konuda kesin bir şey bilmiyorum. Bütün bunları başkalarından duydum."

Tuppence, "Anlıyorum... " dedi. "Aslında biz buraya o olay yüzünden gelmedik. Buraya yerleşmemizin nedeni bu evi beğenmemiz. İçinde rahat rahat oturulacak bir yer burası. O söylentileri ben de duydum. Ama açıkçası ne olduğunu bilmiyorum." "Eh, ben her şeyi öğrenir ve size anlatmaya çalışırım. Tabii insan her zaman işin doğrusunu bilemiyor. Ya da yanlışla doğruyu birbirinden ayırt edemiyor."

"Arkadaşın Clarence olay hakkında bu kadar bilgiyi nereden toplamış?"

"Clarence hikâyeyi Mick'den dinlemiş. Mick bir zamanlar yukarıda otururdu. Nalbantın olduğu yerde. Gideli çok oldu tabii. Değişik kimselerden de birçok şey duymuştu. Bir de dedem ihtiyar Isaac. O da bu Konuda pek çok şey bilirdi. Bazen bize anlatırdı... "

Tuppence kaşlarını kaldırdı. "Ya? Demek deden bu olay hakkında pek çok şey biliyordu?" "Tabii ya. İşte geçen gün onu başına vurarak öldürdükleri zaman çok düşündüm. Acaba öldürülmesinin nedeni bu mu diye. Belki dedem gereğinden çoğunu biliyordu ve bütün bunları size söylemişti... Bu yüzden onu temizlemiş olabilirler. Son zamanlarda hep böyle yapıyorlar. Polise gidip konuşmasınlar ve başlarını belaya sokmasınlar diye."

"Sence Isaac bu konuda çok şey mi biliyordu?"

"Evet... Çok kişi ona gelip türlü hikâye anlatırdı. Şurada burada bir sürü şey öğrenirdi, Izzy. Bunlardan pek söz etmese de arada bir konuşacağı tutardı. Akşamları örneğin... Piposunu içerken ya da Clarence'yle benim konuşmalarımızı dinlerken. Ya da öbür arkadaşımız Tom Gillingham'ın sorularını duyduğu zaman... Tom da bazı şeyleri öğrenmek isterdi. O zaman ihtiyar Izzy bize şunu bunu anlatırdı. Tabii bütün bunların doğru olup olmadığını anlayamazdık. Anlattıkları hikâye de olabilirdi... Ama sanırım dedem bazı şeylerin nerede gizli olduğunu biliyordu. Hatta! bir keresinde, 'Bazı kimseler onların nerede olduğunu bilselerdi, çok ilgi çekici şeyler olurdu' demişti."

Tuppence, "Sahi mi? "dedi. "Bak işte bu bizim için de çok ilginç. Sen iyice düşün taşın ve ihtiyar Isaac'ın anlattıklarını hatırlamaya çalış. Çünkü bunların Isaac'ın katilini yakalamamıza yardımı olabilir. Isaac öldürüldü, öyle değil mi? Bu bir kaza olamaz."

"Önce kaza olduğunu sanmadık değil. Dedemin kalbi bozuktu sanırım... bir derdi vardı. Çünkü zaman zaman yere yığılırdı, başı dönerdi, kriz geçirirdi... Ama1 artık onun bir cinayete kurban gittiğini biliyorum. Resmi soruşturmada bulundum çünkü."

Tuppence, "Evet," dedi. "Cinayete kurban gitti." Henry, "Nedenini bilmiyor musunuz?" diye sordu. Tuppence, Henry'e baktı. O anda çocukla aynı konunun ; peşinden koşan birer polis köpeğiymişler gibi bir duyguya kapıldı. "İhtiyar Isaac'ı öldürdüler. Sen onun akrabası olduğun için bu hainliği ve kötülüğü kimin yaptığını öğrenmek istiyorsun. Ben de öyle. Bu konuda bir fikrin var mı, Henry? Belki de bazı şeyler 'i biliyorsun... "

Henry, "Kesin bir fikrim yok," dedi. "Tabii insan bazı şeyler duyuyor. Sonra ihtiyar Izzy'nin kendisine düşman olduklarını söylediği kimseleri tanıyorum. Dedem,

'Haklarında çok şey bildiğim için bana kızıyorlar,1 demişti. 'Olanları öğrendim, onların neler bildiklerinin de farkındayım.' İşte böyle derdi dedem. Yıllar önce ölmüş olan bazı kişilerden söz ederdi. Bütün anlattıklarını hatırlayamıyorum. Zaten bir bölümünü de pek anlayamamıştım."

Tuppence, "Bize yardım etmen gerek, Henry," dedi. "Yani... benim sizinle birlikte bu işe karışmama izin mi vereceksiniz? Araştırma yapabileceğim, öyle mi?"

Tuppence başını salladı. "Evet. Ama tabii öğrendiklerini herkese anlatmaman, dilini tutman şartıyla. Bunları yalnızca bana anlatırsın. Arkadaşlarına açıklayamazsın. Yoksa söylenti çabuk yayılır."

"Anlıyorum... Ve tabii onlar da adamlarına gelip sizi ve Bay Beresford'u temizlemelerini söylerler. Öyle değil mi?"

Tuppence, "Evet, böyle yapabilirler," dedi. "Ve açıkçası bu hiç hoşuma gitmez."

Henry, "Cok haklısınız," diye onayladı. "Şimdi beni dinleyin. Eğer bir şey bulur ya da bir haber duyarsam, buraya gelir ve size köşkte çalışmayı teklif ederim. Ne dersiniz? Tabii çalışırken de size

öğrendiklerimi açıklarım. Konuşmamızı kimsecikler duymaz. Şu ara pek bir şey bilmiyorum, ama benim de dostla var." Dikleşerek televizyon yıldızlarından birini andıran bir tavır takındı. "Benim bildiklerimden kimsenin haberi yok. Onları dinlediğimi bilmiyorlar. Sesimi çıkarmadığım için konuşulanları (anlamadığımı sanıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Sesinizi çıkarmazsanız çok şey öğrenirsiniz. Herhalde bu da çok önemlidir... "

Tuppence başını salladı. "Evet... Önemli sanıyorum. Çok dikkatli davranmalıyız, Henry. Anlıyorsun değil mi?"

"Tabii .anlamaz olur muyum? Cok dikkatli davranacağım. Hem de ne dikkatli!" Henry bir an durdu. "O burası hakkında çok şey bilirdi," diye ekledi. "İhtiyar Izzy yani."

"Ev hakkında mı? Yoksa bahçe mi?"

"İkisini de. Burasıyla ilgili bir sürü hikâye bilirdi. Bazı kimselerin nereye gittiklerini... Birtakım şeyleri ne yaptıkları.. Kimlerle nerelerde buluştukları... Evdeki gizli yerler... İhtiyar Izzy bunlardan söz ederken, annem onu pek dinlemezdi, saçma ve gülünç bulurdu. Johnny de öyle. O benim ağabeyimdir. Ama ben büyübabamı dinlerdim.

Clarence da böyle şeylere pek meraklıdır. Hatta bana bir keresinde. 'Bütün bunlar filmlere benziyor dediydi."

"Mary Jordan adını işittin mi hiç?"

"A, tabii. Şu Alman casusu olan kız değil mi? Denizciliğe ait sırları öğrenmiş." Tuppence köylülerin Mary Jordan hakkındaki bu yanılgılarını değiştirmemenin daha uygun olacağını düşünüyordu. İçin için Mary'den özür dileyerek, "Evet öyle bir şey... " diye mırıldandı.

"Kız pek güzelmiş herhalde. Şahane güzelmiş... "

Tuppence, "Doğrusu bunu bilmiyorum," dedi. "O öldüğü sıralarda ben üç yaşındaydım." "A, tabii ya. Öyle olmalı. Evet, bazen o kızdan söz ettiklerini işitiyorum,.. " Tommy, "Pek heyecanlı bir halin var, Tuppence," dedi "Soluk soluğasın."

Karısı bahçe kılığında, yan kapıdan içeri girmişti. Gerçekten de sık sık soluk alıyordu. Tuppence, "Eh..." diye cevap verdi. "Öyleyim."

"Bahçede çalışıp kendini yordun galiba?"

"Hayır, hayır. Aslında hiçbir şey yapmadım. Sadece marulların yanında durup konuştum. Daha doğrusu biri konuştu, ben dinledim."

"Konuşan kimdi?"

Tuppence, "Bir çocuk," dedi. "Bir çocuk."

"Bahçede çalışmayı mı teklif ediyordu?"

Tuppence, "Pek de değil," dedi. "Tabii öylesi de çok iyi olurdu. Ama aslında çocuk hayranlığını dile getiriyordu."

"Bahçeye olan hayranlığını mı?"

Tuppence, "Hayır," diyerek güldü. "Bana."

"Sana mı?"

Tuppence, "Öyle şaşkın şaşkın bakma," diye söylendi. "İnsan bu iltifatlarla en ummadığı zamanda karşılaşıyor. Bunu da itiraf etmeliyim."

"Ya... Çocuk neyine hayran oldu? Güzelliğine mi? Bahçe kılığına mı?" Tuppence, "Geçmişime," dedi.

"Geçmişine mi?"

"Evet. Benim son savaşta bir Alman casusunun maskesini düşüren bir 'hanım' ajan olmam kendisini çok heyecanlandırdı. O Almanın İngiliz gibi rol yaptığını da duymuş."

Tommy bağırdı. "Aman Tanrım! Yine mi o olay? Onu hiçbir zaman unutturamayacağız... " Tuppence, "Unutmalarını istediğimden pek emin değilim," dedi. "Neden isteyelim? Eğer seninle çok tanınmış iki tiyatro oyuncusu olsaydık, bunu bize sık sık hatırlatmaları hoşumuza giderdi."

Tommy başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ve burada başarmaya çalıştığımız işe yararı olabilir bunun."

"Çocuk dedin... Kaç yaşında?"

"On iki. Aslında on yaşında duruyor, ama on ikisinde sanırım. Clarence adında bir de arkadaşı var."

"Onun bu konuyla ne ilgisi olabilir?"

Tuppence, "Şu anda bir ilgisi yok," dedi. "Henry'le Clarence çok yakın iki arkadaş. Ve bizim hizmetimize girmek istiyorlar. Bazı şeyler öğrenip bize haber verecekler." Tommy dudak büktü. "On bir, on iki yaşındaki çocuklar bizim bilmek istediklerimizi nereden öğrenirler?"

Tuppence, "Çocuğun sözleri biraz karışıktı," dedi. "Bana etrafta duyduğu bazı şeyleri açıklamaya çalışıyordu."

"Kimden duymuş bunları?"

"Tabii biri oturup ona bazı konularda bilgi vermemiş. Söylentiler kulaktan kulağa yayılmış, sonunda Henry de duymuş. Sonra Clarence'ın duydukları ve onun arkadaşı Algernotı'un işittikleri de var. Algernon bunları Jimmy'den öğrenmiş..."

Tommy bağırdı. "Sus, sus? Bu kadarı yeter. Feki, bu çocuklar ne duymuşlar?" Tuppence, "Bunu hemen anlamak kolay değil," dedi. "Ama fazlalığı ayıklaya ayıklaya, sonunda meselenin özünü yakalıyorsun. Anladığıma göre, bazı yerlerden ve olaylardan söz edildiğini duymuşlar. Ve bizim buraya yapmaya geldiğimiz işin vereceği zevki onlar da tatmak istiyorlar."

"Hangi işmiş bu?"

"Çok önemli bir şeyi ortaya çıkarmak. Buraya saklandığı çok iyi bilinen bir şeyi bulmak. " Tommy, "Ah," dedi. "Saklandığı bilinen... Nasıl saklanmış bu? Nereye? Ve ne zaman?" Tuppence, "Bu noktalarla ilgili ayrı ayrı hikâyeler dolaşıyor," diye cevap verdi. "Ama bu durumun gerçekten heyecan verici olduğunu sen de itiraf etmelisin."

Tommy düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Evet... Belki...

Tuppence, "Bütün bunlar ihtiyar Isaac'la ilgili," dedi. "Birçok şey biliyordu sanırım. Ve bunları bize anlatabilirdi." "Ve sence Clarence'la o çocuk... neydi onun adı?" Tuppence,

"A, unuttum," dedi. "Dur bakayım şimdi hatırlarım. Demin söylüyordum. Doğrusu çocuğun hikâyeyi dinlediği değer kimselerin isimleri aklımı iyice karıştırdı. Algernon gibi tantanalı isimler... Sonra sıradan adları olan çocuklar... Jimmy, Johnny, Mike..." Tuppence bir an durdu, sonra da birdenbire bağırdı. "Henry! Tabii ya! Demin aklımdaydı."

"Henry... "

"Tommy, aslında ben sana şunu söylemek istiyorum; Artık bu araştırmaya mutlaka devam etmeliyiz. Sen de benim gibi düşünüyor musun?"

Tommy, "Evet," diye başını salladı.

"İyi, bunu anlamıştım zaten. Artık araştırmaya devam etmek zorundayız. Sana bunun nedenini de hatırlatayım. İhtiyar Isaac yüzünden. Biri onu öldürdü. Onu bir şey bildiği için ortadan kaldırdılar. Isaac'ın öğrendikleri biri için tehlikeli olabilirdi. İşte bizim de şimdi o kişiyi bulmamız gerekiyor. Isaac'ın bilgisini tehlikeli sayan o insanı."

Tommy, "Ama," diye itiraz etti. "Bu tümüyle ayrı bir olay olamaz mı? Belki birtakım serseriler ihtiyar Isaac'a saldırmışlardır. Biliyorsun, böyle tipler var. Gidip birilerini tartaklamaktan, dövmekten, hatta öldürmekten hoşlanıyorlar. Kurbanlarının kimliği onlar için önemli değil. Sadece kendilerine karşı koyamayacak kadar yaşlı olan insanları seçiyorlar."

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu olayın böyle olduğunu sanmıyorum. Bence biri buraya bir şey saklamış ya da burada birine bırakmış. Bu neyse, geçmişteki bir durumu aydınlatabilecek güçte. Bu sırrını teslim edildiği kişiyse ölmüş... O şeyi bir yere koymuş. Bu, birinin ortaya çıkmasını istemediği bir delil ya da ipucu. İhtiyar Isaac bu durumu biliyordu. Ve o bilmediğimiz katil, onun bize her şeyi açıklayacağından korktu. Çünkü köyde bizim hakkımızda da bazı söylentiler dolaşıyordu. Bizim ajan olduğumuzdan söze diliyordu. Ne de olsa bu alanda ün yapmış insanlarız. Ve bu konu bir bakıma Mary Jordan'la da ilgili."

Tommy, "Mary Jordan'ın ölümü normal değildi," diye mırıldandı.

Tuppence, "Evet," dedi. "Ve ihtiyar Isaac da öldürüldü. Onun kimin, hangi nedenle öldürdüğünü öğrenmemiz gerekiyor. Yoksa... "

"Dikkatli davranmalısın, Tuppence! Madem biri ihtiyar isaac'ı geçmişteki olaylar hakkında konuşacağından korktuğu' için öldürdü, o zaman bu meçhul katil bir gece karanlık bir köşede seni bekleyebilir. Sana da aynı şeyi yapmaya kalkışabilir. Üstelik bunu kolaylıkla yapabilir."

Tuppence, "Evet" dedi. "Biliyorum... Yaşlı kadınların başlarına böyle şeyler geliyor. Evet... kır saçlı olmanın ve romatizma yüzünden hafifçe topallayarak yürümenin kötülükleri. Tabii isteyen beni kolaylıkla öldürebilir, orası kesin. Ama ben kendimi koruyacağım. Acaba yanımda küçük bir tabanca taşısam mı, Tommy?"

Kocası, "Ne münasebet!" diye bağırdı. "Olmaz öyle şey."

"Neden? Tabancayla bir kaza yapmamdan mı korkuyorsun?"

"Evet... Ayağın bir ağaç köküne filan takılır... Bildiğin gibi mutlaka bir yere takılıp yuvarlanırsın. Tabii, tabancayla korunmaya çalışacağın yerde kendi kendini vurabilirsin." Tuppence kızdı. "Benim böyle budalaca bir şey yapacağımı düşünüyorsun demek... " Tommy kesin bir tavırla, "Düşünüyorum," dedi. "Senden ancak böyle bir şey beklenir." "İstersen yanıma bir sustalı alayım... "

"Ben senin yerinde olsam, yanımda hiç silah taşımam. Saf saf etrafta dolaşır, bu evden hoşlandığımızı pek sanmadığımızdan, başka bir yere taşınmayı düşündüğümüzü söylerim. İşte ben sana bunu tavsiye ediyorum."

"Bunları kime söyleyeceğim?"

Tommy elini şöyle bir salladı. "Canım, herkese söyleyebilirsin."

Tuppence, "Böyle şeyler her zaman etrafa yayılır," dedi. "Hele bu köyde, hele bu köyde... Sen de aynı şeyleri mi söyleyeceksin, Tommy?"

"Evet, hemen hemen... Söz gelişi, 'Evi artık başlangıçtaki kadar beğenmiyoruz,' diyebilirim."

Tuppence ısrarla, "Ama araştırmaya devam etmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Tabii... Bu işe karıştım bile."

"Peki, nasıl hareket edeceğine ilişkin bir plan yaptın mı?" "Ben yine her zamanki gibi davranacağım. Ya sen, Tuppence? Senin planın nedir?"

"Ben henüz kesin bir karar .vermiş değilim. Bir iki fikrim var. Tabii o çocuktan da bazı şeyler öğreneceğim... Sahi adı neydi onun?"

"Henry ve Clarence."

IX

Tuppence dalgın dalgın evde dolaşıyor, başarılı sonuç verecek bir iş arıyordu. Tommy Londra'ya gitmişti. Ama nedense o sabah aklına öyle parlak bir fikir gelmiyordu Tuppence'ın.

Yine başlangıç noktasına döndüğünü düşünerek merdivenlerden çıkıp kitap odasına gitti. İçeride yine dalgın dalgın kitapların isimlerini okudu. Çocuk kitapları... Sürüyle çocuk kitabı... Ama artık onlardan bir şey öğrenebileceğini sanmıyordu. Odadaki kitapların hepsini incelemişti. Alexander Farkinson'un o sırdan başkasını açıklamadığından emindi. Albert içeri girdiğinde, Tuppence kitaplığın önünde duruyordu; parmaklarını saçlarının arasına sokmuş, kaşlarını çatmıştı. Zaman zaman da alt raftaki kitaplara bir tekme atmaktaydı. Bu kitapların ciltleri iyice eskimiş, yer yer kalkmıştı.

Albert, "Biri sizi görmek istiyor, hanımefendi," dedi.

Tuppence, "Biri dediğin kim?" diye homurdandı. "Tanıdık biri mi?"

"Bilmem ki... Sanmıyorum. Çoğu oğlan çocuk... Daha doğrusu bir grup. İçlerinde bir iki kız da var. Herhalde bir dergiye abone olmanızı isteyecekler. Ya da bir kurum için para topluyorlar."

"Ya... Adlarını vermediler mi?"

"İçlerinden biri verdi. Adı Clarence'mış. Onun hakkında bilginiz olduğunu söyledi." Tuppence bir an düşündü. Dünkü konuşmanın sonucu muydu bu? Her neyse, çocukla konuşmanın bir zararı olmazdı. "Diğer çocuk da burada mı? Hani dün bahçede konuştuğum o küçük?"

"Bilmem ki... Hepsi birbirlerine benziyorlar. Üstleri başları pis. Yüzleri de öyle." Tuppence, "Ya?" diye mırıldandı. "Aşağıya ineyim bari."

Hole geldiklerinde, dönüp merakla Albert's baktı. "Clarence nerede?"

Albert, "Onu içeri almadım," dedi. "Diğerlerini de öyle. Neme lazım son zamanlarda hırsızlık arttı. Bir şey kaybolur da... Çocuklar bahçedeler. Clarence sizi Altın Madeni'nde bekleyeceklerini söylememi istedi."

"Nerede bekleyeceklerini? Nerede bekleyeceklerini?"

"Altın madeninde... " Tuppence, "Öyle mi?" dedi.

"Nereyi kastettiler acaba?"

Tuppence eliyle işaret etti. "Onların nereyi kastettiğini biliyorum. Gül bahçesini geçerek, dalyaların yanından ilerleyeceksin. Orada su birikintisi gibi bir şey var. Bilmiyorum vaktiyle neymiş? Dere mi, kanal mı? Yoksa içinde mercan balıkları yüzen bir gölcük mü? Her neyse... Belki beni suya atmaya kalkışırlar. Onun için sen bana şosonlarımla yağmurluğumu ver." "Yağmurluğunuzu giyseniz iyi olur, hanımefendi. Yağmur neredeyse başlayacak."

Tuppence içini çekti. "Tanrım... Yağmur... Hep yağmur." Dışarı çıkıp biraz ilerledikten sonra kendisini bekleyen oldukça büyük bir grupla karşılaştı. On kadar erkek çocuk vardı grupta. İki tarafta da iki kız duruyordu. Çeşitli yaşlardaydı çocuklar. Çok heyecanlı oldukları da anlaşılıyordu.

Tuppence yaklaşırken içlerinden biri tiz bir sesle, "İşte geliyor! İşte!" diye bağırdı. "Hangimiz konuşacağız? Haydi, George., En iyisi sen konuş, çenen hiç durmaz zaten." Clarence atıldı. "Ama şimdi George konuşmayacak. Bu iş bana düşer."

"Sen sesini kes bakalım, Clarence. Sesinin ne kadar az çıktığını biliyorsun. Boğazın zayıf. Konuşmaya kalkışınca öksürük tutuyor

seni."

"Buraya bakın! Bu benim fikrimdi ve..." Tuppence onları susturdu. "Günaydın. Beni bir şey için görmeye geldiniz değil mi? Nedir bu?"

Clarence, "Size önemli bir şey vereceğiz," diye açıkladı. "Bilgi. Siz de bilgi peşindesiniz değil mi?"

Tuppence, "Evet ama," dedi. "Bilgiden bilgiye fark var." "Bizim vereceğimiz bilgi bugünle ilgili değil. Geçmiş hakkında."

Bir kız atıldı. "Tarihi bilgi." Grubun akıl hocası olduğu anlaşılıyordu. "Geçmişle ilgili araştırmalar yapıyorsanız bu bilgiyi çok ilginç bulacaksınız."

Tuppence bu konuşmadan hiçbir şey anlamadığım belli etmemeye çalıştı. "Ya,., Anlıyorum." Sonra sordu. "Burasının adı nedir?"

"Altın Madeni."

Tuppence, "Ya?" dedi. "Toprakta altın var mı acaba?" Etrafına bakmıyordu. Çocuklardan biri açıkladı. "Aslında burası bir su birikintisi. Vaktiyle içinde mercan balıkları varmış. Altın cinsi denilen uzun kuyruklulardan. Japonya'dan mı getirtilmişler ne. O zaman bu gölcük çok güzelmiş. On, on yıl kadar önce sanırım."

Kızlardan biri, "Hiç de değil," dedi. "Yirmi dört yıl önce."

Pek ince sesli biri söze karıştı. "Altmış yıl önce. Tam tamına altmış yıl önce. O sırada burada o Altın balıklardan bir sürü varmış. Çok değerli oldukları söylenirmiş. Ama balıklar ölürlermiş bazen. Ara sıra da birbirlerini yerlermiş. Suyun yüzünde yatarlarmış cansız cansız... "

Tuppence, "Bana balıklar hakkında mı bilgi verecektiniz?" diye sordu. "Artık suda mercan balığı filan yok."

Akıl hocası kız, "Hayır," dedi. "Biz size başka konuda bilgi vereceğiz."

Çocukların hepsi birden bağırmaya başladılar. Tuppence elini salladı. "Hepiniz birden konuşmayın. Bir anda bir kişinin konuşması yeter. Evet, sorun nedir?"

"Bazı şeylerin bir zamanlar nerede gizli olduklarıyla ilgili. Bunlar çok önemliymiş." Tuppence, "Siz bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

Çocuklar koro halinde cevap verdiler. Ne dediklerini anlamak imkânsızdı.

"Janie'den... "

Biri, "Janie'nin Ben Amcası!" diye bağırdı.

"Hiç de değil... Harry'den, Harry'den... Evet. Tabii Harry' den ya. Harry'nin kuzeni Tom'dan... Yok canım, o çok gençti. Ona büyükannesi anlatmış. Kadın da Josh'dan duymuş. Evet... Josh'un kim olduğunu bilmiyorum... Josh kadının kocasıydı... Hayır, hayır kocası değil, dayısıydı."

Tuppence ellerini sallayarak bağırışan çocuklara baktı, sonra da içlerinden birini seçti. "Clarence... Sen Clarence'sın değil mi? Arkadaşın bana senden söz etmişti. Pekala, neler biliyorsun bakayım?"

"İşin içyüzünü öğrenmek istiyorsanız ESK'ye gidin." "Nereye gideyim? Nereye gideyim?" "ESK'ye." "ESK de nesi?" "A, bilmiyor musunuz? ESK, Emekliler Sarayı Kulübüdür. Orada sadece ihtiyar emekliler toplanıp gevezelik ederler. Onların uydurma hikâyeler anlattıklarını söylüyorlar. Yani son savaş filan hakkında. Anlayacağınız, ihtiyarlar birtakım masallar uydurmaya meraklılar."

Tuppence, "ESK nerede?" diye sordu. "Köyden çıkınca hemen orada. Morton Crcss'a giden yolun yarısında. Eğer emekliyseniz bir bilet alıp oraya gidiyorsunuz. Kulüpte tombala oynuyor, başka eğlencelere1 katılıyorsunuz. Aslında eğlenceli bir yer orası. Tabii emeklilerden bazıları çok ihtiyar. Bazıları ise kör ve sağır. Daha bir sürü dertleri var. Ama hepsi de toplanmaktan hoşlanıyor."

Tuppence, "Oraya gitmek isterim," dedi. "Çok isterim. Emeklilerin belirli bir toplantı saatleri var mı?"

"Aslında oraya istediğiniz zaman gidebilirsiniz. Ama akşam üzerleri daha uygun bence. Evet. Emekliler o zaman konuk gelmesinden hoşlanıyorlar. Akşam üzerleri... Çünkü arkadaşlarının geleceğini haber verdikleri zaman kulüpten çay için daha başka şeyler de alabiliyorlar. Bazen şu üstleri şekerli çöreklerden... Sonra büskiviler... Öyle şeyler işte. Ne dedin,

Fred?"

Fred öne doğru bir adım attı. Tuppence'a bakarak saygıyla selam verdi. "Sizi oraya kadar götürmek beni çok mutlu edecek. Sizi öğleden sonra üç buçukta gelip alayım mı?" Olarence, "Rol yapmayı bırak şimdi," dedi. "Böyle tavırlar takınıp büyüklük taslama." Tuppence, "Sizinle birlikte kulübe gitmek beni de çok mutlu edecek," diye cevap verdi. Eğilip suya baktı. "Artık burada! mercan balığı olmamasına üzüldüm."

"O beş kuyrukluları görmeliydiniz. Hepsi de birbirinden güzeldi. Bir keresinde birinin köpeği suya düştüydü. Bayan Fagget'in köpeği."

Biri hemen itiraz etti. "Haydi oradan! Başkasının köpeğiydi. Fagget değil, Folyo'nun... " "Filliat'ın. Üstelik bu soyadı büyük harfle değil de küçük harfle yazılıyordu. Küçük f'yie." "Saçmalama! Senin sözünü

ettiğin başka biri. Bayan French'i söylüyorsun sen. Üstelik kadın soyadını iki küçük f'yie yazardı."

Tuppence, "Köpek boğuldu mu?" diye sordu.

" I Hayır, boğulmadı. Küçük bir yavruydu aslında. Hayvanın annesi yavrunun suya düştüğünü görünce çok telaşlandı. Hemen koşarak gitti ve Bayan French'in eteğini çekiştirmeye başladı. Kadın o sırada meyva bahçesindeydi. Ağaçtan elma topluyordu. Köpek Bayan French'in eteğini çekti. Onun üzerine kadın hayvanla birlikte buraya geldi. Yavrunun boğulmak üzere olduğunu görünce hemen suya atlayarak onu çıkardı. Ama tabii kendisi de sırılsıklam oldu. Ve o elbisesini bir daha giyemedi."

Tuppence içini çekti. "Aman Tanrım... Bu köşkte de olmadık kalmamış... Pekala, bugün akşam üzeri kulübe gideceğim. Söylediğiniz saatte hazır olurum. Belki içinizden üç kişi gelip beni-alır ve Emekliler Sarayı Kulübü'ne götürür."

"Üç kişi? Kimler? Kimler gelecek?" Bir gürültüdür koptu.

"Ben gideceğim.._ Hayır, olmaz... Hayır, Betty gidemez. Her eğlenceye katılacak değil ya?"

Tuppence bağırdı. "Bu işi aranızda halledin. Ve saat üç buçukta burada olun," Olarence, "Bu ziyareti ilgi çekici bulacağınızı umarım," dedi.

Akıl hocası kız kesin bir tavırla başını salladı. "Tarih açısından ilginç olacak."

Olarence homurdandı. "Aman, kes sesini, Janet!" Tuppence'a döndü, "Her zaman böyle konuşur Janet. Ortaokula gidiyor da. Bu yüzden övünüp durur. İlkokulu bitirmek ona yeterli gelmedi.

Annesiyle babası Janet'i ortaokula yazdırdılar. İşte şimdi bu yüzden hep böyle bilgiçlik taslıyor."

Tuppence öğle yemeğini bitirirken, acaba sabahki olayların devamı olacak mı, diye düşündü. Çocuklar gelip beni alarak ESK'ye götürecekler mi? Acaba gerçekten ESK diye bir yer var mı? Yoksa bu, çocukların uydurduğu bir şey mi? Ama kulübe gitmek çok eğlenceli olur.

Birinin geleceğini umarak beklemeye başladı. Çocuklar tam zamanında geldiler. Saat üç buçukta kapı çalındı. Tuppence şöminenin önündeki koltuğundan kalkarak şapkasını başına geçirdi. Muşambadandı şapka. Tuppence yağmur yağacağından kuşkuluydu. Albert onu sokak kapısına kadar götürmek için eşikte belirdi.

Usulca Tuppence'ın kulağına, "Olmayacak kimselerle gitmenize göz yumamam," diye fısıldadı.

Tuppence de yine fısıltıyla cevap verdi. "Buraya bak, Albert. Burada gerçekten ESK diye bir şey var mı?"

Toplum âdetlerini çok iyi bildiğini göstermeye meraklı olar" Albert, "Bu ESK denilen şey kartvizitlerle ilgili değil mi?" dedi. "Yani bunları ülkeden ayrılırken ya da evinize döndüğünüzde: dostlarınıza bırakıyorsunuz. Ama giderken mi, yoksa dönüşte^ mi, pek iyi hatırlayamıyorum."

"ESK, emeklilerle ilgili. "

"Ha, şimdi anladım. Evet, onların bir kulüpleri var sanırım. Evet. Yanılmıyorsam iki üç yıl önce yapılmış. Köyden çıkınca orada. Rahibin evini geçtikten sonra sağa sapıyorsunuz ve kulüp karşınıza çıkıyor. Bina bir hayli çirkin, ama yaşlılar için iyi bir şey bu kulüp. Orada toplanıyorlar. Konuklan geliyor. Oyunlar filan oynuyorlar.

Sonra köyden bazı hanımlar gidip onların eğlenmelerine yardım ediyor, konserler falan düzenliyorlar. Kadınlar Birliği gibi... Ama sadece emekliler için açılmış. Hepsi de çok yaşlı. Bazıları da sağır."

Tuppence, "Evet," dedi. "Evet... Öyle olduğu anlaşılıyor."

Ön kapı açıldı. Kültür bakımından diğerlerinden üstün olduğu için önce Janet göründü. Arkasında Clarence vardı. En geriden ise şaşı gözlü, uzun boylu bir çocuk geliyordu. Adı Bert'ti" Janet, "Merhaba, Bayan Beresford," diyerek gülümsedi. "Herkes geleceğiniz için çok memnun... Bir şemsiye almanız iyi olur. Radyonun verdiği hava raporu pek de içaçıcı değildi." Albert atıldı. "Ben de o tarafta bir yere gidiyorum. Sizinle birlikte kulübe kadar uzanırım."

Tuppence, Albert beni korumak için elinden geleni yapıyor, diye düşündü. Belki böylesi daha iyi ...Ama Janet, Clarence ve Bert'in benim için tehlikeli olacaklarını hiç sanmıyorum. Yo! yirmi dakika sürdü. Kırmızı binaya gelince bahçe kapısından girdiler. Ön kapıda onları yetmiş yaşlarında, şişmanı bir kadın bekliyordu.

"Demek konuklarımız var... Gelebildiğiniz için çok sevindim, yavrum. Çok sevindim." Tuppence'ın omzunu okşadı. "Janet, çok teşekkür ederim. Evet... Şu taraftan... Evet... İstemiyorsanız beklemeniz şart değil."

Janet hemen, "Çocuklar biraz bekleyip konuşmaları dinlemezlerse düş kırıklığına uğrarlar sanırım," dedi.

"Ya... Burası pek kalabalık değil bugün. Belki böylesi Bayan Beresford için daha iyi. Kulüp kalabalık olsaydı kiminle konuşacağını şaşırırdı. Janet, mutfağa gider misin? Mollie'ye artık çayı getirmesini söyle."

Tuppence aslında çaya gelmemişti. Ama bunu açıkça söyleyemezdi tabii. Çay hemen verildi. Çok açıktı çay, bisküviler

bayat, aralarına balık ezmesi sürülmüş olan sandviçlerse lezzetsizdi. Tuppence masanın başında oturuyor, ne söyleyeceğini pek bilemiyordu.

Sonra Tuppence'a yüz yaşında gözüken sakallı bir adam gelip kesin bir tavırla onun yanına oturdu. "Galiba önce benim sizinle konuşmam doğru olacak, hanımefendi. Çünkü en yaşlı üye benim. Ve eski günlerle ilgili hikâyeleri de en iyi ben biliyorum. Burası tarihi bir yerdir bildiğiniz gibi. Köyde neler olmamış neler... Ama tabii bunların hepsini birden bir günde; inceleyenleyiz. Öyle değil mi? Hepimiz burada olanları duyduk."

Tuppence adamın, ilgi duymadığı bir konuyu açacağından korktuğu için telaşla atıldı. "Burada çok heyecanlı olaylar olduğunu duydum. Yalnız son savaşta değil, ondan öncekinde de. Hatta daha da önce. Bilmiyorum, o günleri hatırlıyor musunuz? Belki o sıralarda olanları başkalarından duydunuz."

Yaşlı adam, "A, tabii," diye cevap verdi. "Çok şey duydum ben. Özellikle Lan Dayımdan. Âlem adamdı... Bilmediği yoktu. Son savaştan önce o rıhtımdaki evde olanlar... Evet, kötü bir olaydı... Adam faşiş'di."

Bu konuşmayı dinleyen yaşlı kadınlardan biri, "Faşist," diye düzeltti. Kır saçlı, ciddi tavırlı bir kadındı. Boynuna eskice bir dantel eşarp sarmıştı.

"İyi ya faşist olsun. Ne önemi var bunun? Evet, öyleydi işte o adam. Yani sonradan İtalya'da çıkan o lider gibi... Neydi onun ismi? Mussolini mi? Evet, evet... Buradaki adam da bir hayli kötülük yaptı. Toplantılar düzenledi..."

Tuppence, "İlk savaş sırasında burada Mary Jordan adında bir kız otururmuş, değil mi?" diye sordu. Bir yandan da bu adı söylemekle

doğru yapıp yapmadığını düşünüyordu.

"Ah, evet. Pek güzel bir kızdı. Bir sürü sırrı öğrendi. Denizcilerden sanırım." Yaşlı bir kadın titrek bir sesle bir şarkı söylemeye başladı birdenbire.

"Bütün uslu kızlar denizcileri severler, Bütün iyi kızlar gemicilere düşkündür., Bütün uslu kızlar denizcileri severler, Hepimiz de denizcilerin nasıl olduklarını biliriz." Yaşlı adam, "Aman, sus, Maudie," dedi. "O şarkıdan bıktık hepimiz. Bırak da hanımefendiyle konuşalım. O buraya ilgi çekici hikâyeler dinlemeye geldi. Sanırım, gizlendiği için herkesin telaşa kapıldığı o şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyor."

Tuppence birdenbire keyiflendi, "İşte bu çok ilgi çekici !bir şey olmalı. Bir şey mi gizlenmişti?"

*" "Evet, evet... Uzun yıllar önce... Ama ben işin içyüzünü biliyorum. Olayın 1914'den önce olduğunu sanıyorum. Böyle hikâyeler kulaktan kulağa yayılır. Kimse saklanılan şeyin ne olduğunu bilmiyor, o telaş ve heyecanının nedenini de anlayamıyordu."

Yaşlı bir kadın, "Galiba bu, üniversiteler arası kayık yarısıyla ilgiliydi," dedi. "Yani şu Oxford ve Cambridge arasındaki yarışla. Beni bir keresinde öyle bir yarışa götürdülerdi. Londra' ya... Kayıklar köprülerin altından geçiyordu. Ah, ne harika bir gündü. Yarışı da Oxford kazandı."

Öfkeli suratlı, kır saçlı bir kadın, "Saçmalayıp duruyorsun," diye homurdandı. "Aslında o olay hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey. Benim bu konuda hepinizden fazla bilgim var. Tabii ben doğmadan çok önce olmuş, ama her şeyi öğrendim. Bana Mathilde Teyzem anlattı. O da bunu Lou Halamdan öğrenmiş. Etrafta büyük

heyecan uyanmış, herkes saklanılan o şeyi aramaya çıkmış. Hatta bazıları o civarda altın olduğunu bile sanmışlar. Evet... Orada da Avustralya'daki gibi altın külçeleri olduğu söyleniyordu." Diğer üyeleri küçümsüyormuş gibi bir tavırla piposunu içmekte olan yaşlı bir adam, "Budalalık," dedi. "Her şeyi birbirine karıştırmışlar. Altın denilen o mercan balıklarıyla madeni. Bu insanlar o kadar cahilmiş işte."

Başka biri atıldı. "Gizli şey neyse çok para ediyormuş. Yoksa onu böyle saklamazlardı. Hükümet buraya bir sürü adam yolladı. Polisler de geldi tabii. Etrafı arayıp durdular, ama bir şey de bulamadılar." "E, tabii, aslında ellerinde ipucu yoktu... Uygun ipuçları! Eğer nereye bakmanız gerektiğini bilirseniz, elinize önemli ipuçları geçirirsiniz." Yaşlı bir kadın zekice bir tavırla başını sallıyordu. "İpucu her zaman vardır."

Tuppence, "Ne ilginç!" diye bağırdı. "Nerede? O ipuçları nerede, demek istiyorum. Köyde mi? Yoksa daha uzakta bir yerde mi?"

Tuppence bu soruyu sormakla hata etmişti. Çünkü en aşağı altı değişik cevap aldı. Üstelik bunların hepsi de aynı anda söylenmişti.

"Batı Kulesi'nin ilerisinde, fundalıklarda."

"Hayır, hayır! Kenny'yi geçince. Evet, Kenny'nin yakınında ibir yerde."

"Hayır, hayır, mağarada. Denizin kıyısındaki o mağarada. Şu Çıplak Tepe'nin yakınındakinde. Hani şu kırmızı kayaların olduğu yerde. Tam orada. Çünkü orada eskiden kaçakçıların kullandığı bir dehliz varmış... Bazıları gizlenilen şeyin hâlâ orada olduğunu söylüyorlar."

"Bir keresinde bir film gördümdü. Karayip denizlerinde geçiyordu. İspanyol korsanlarının zamanıyla ilgiliydi... Sözünü ettiğiniz yerde de vaktiyle bir İspanyol gemisi batmış. İçi altın doluymuş."

Tommy o akşam eve döndüğünde karısına kaygıyla baktı. "Çok yorgun görünüyorsun. Tuppence. Yine ne yaptın?"

Tuppence, "Yorgunluktan ölüyorum," dedi. "Kendimi bir da-ıha toplayabileceğimi de hiç sanmıyorum. Ah, aman... "

"Ne yaptın bugün? Damlara tırmanıp başka kitaplar mı buldun?"

Tuppence başını salladı. "Hayır, hayır. Ben bir daha bir tek | Kitaba bile bakacak değilim. Kitaplardan gık geldi."

"Ee, ne oldu? Ne yaptın?"

"ESK'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Daha doğrusu, onun..."; Durakladı.

Tuppence, "Evet, evet," dedi. "Albert de seninle aynı fikirde. Ama bu öylesi değil. Sana ESK'nin ne olduğunu anlatacağım. Ama önce bir şey iç. Bir kokteyl filan. Ya da viski. Ben de içeceğim."

Tuppence daha sonra kocasına o gün olanları anlatır.

Tommy, "Vay vay vay!" diye bağırıyordu sık sık. Karıstnır* hikâyesi sona erince de, "Burnunu sokmadığın şey yok, Tuppence," dedi. "Peki, önemli bir şey öğrenebildin mi bari?"

"Ne bileyim?.. Altı kişi birden konuşur ve hepsi de ayrı ayrı şeyler söylerlerse, işin içinden çıkamazsın. Hepsi de lafı yarıda kesiyorlardı üstelik. Yine de bir iki ipucu yakalayabildim." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kere, vaktiyle buraya gizlenilen bir şey hakkında bir sürü hikâye dolaşmış etrafta.

1914 savaşıyla ilgili bir sırmış. Ya da ondan önce olan bir olayla ilgili bir sır." Tommy, "Biz bunu biliyorduk zaten. Öyle değil mi?" dedi.

"Evet. Ama burada, köyde o eski hikâyelerden bazıları hâlâ tekrarlanıyor. Ve herkese Maria Teyzesi ya da Ben Amcası bu konuda bir şeyler anlatmış. Maria Teyze ise Stephen Amcadan duymuş. Veya Ruth haladan ya da büyükannesinden. Anadan oğula kalmış bu hikâyeler. Tabii anlatılanların içinden biri doğru olabilir."

"Sürüyle hikâyenin arasında nasıl bulursun bunu?" "Pösteki saymaktan farksız bu iş." "Bakalım, sen bu póstekiyi nasıl sayacaksın?" "Bu hikâyelerin arasından en akla yakın olanlarını seçeceğim. Daha doğrusu bunları anlatanların üzerinde duracağım. Onları diğerlerinden ayıracağım. Kısa bir süre için tabii. Hepsiyle teker teker konuşacağım. Ne duymuşlar, Agatha Teyzeleri ya da Betty Halaları onlara ne anlatmış bunları bana kelimesi kelimesine tekrarlamalarını isteyeceğim. Herhalde içlerinden biri bana bir fikir, bir ipucu verebilir. Bildiğin gibi... Herhalde bir yerde bir ipucu var."

"Evet, bir yerde bir ipucu var. Ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

"Biz gizli bir şeyi bulmaya çalışmıyor muyuz, Tommy'ciğim?" "Evet, ama bir şeyi aramaya çıkmadan önce onun ne olduğunu bilmen gerekmez mi?"

Tuppence, "Bunun İspanyol gemisiyle batan altınlar olduğunu sanmıyorum," dedi. "Kaçakçıların mağarasına saklanmış bir eşya da olamaz."

Tommy umutla, "Kaçakçılar mağaraya Fransız konyağı saklamış olmasınlar?" diye bağırdı.

Tuppence, "Olabilir," dedi. "Ama herhalde bizim aradığımız bu değil."

Tommy, "Bilmem," diye cevap verdi. "Bulmaktan hoşlanacağım bir şey de olabilir. Tabii aradığımızın bir mektup olması olasılığı da söz konusu Altmış yıl önce birine kolaylıkla şantaj yapmana yardım

edecek bir mektup. Ama bunun şimdi bir işe yarayacağını hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle. Yine de er geç gizlenen şeyin ne olduğuna ilişkin bir ipucu ele geçirmemiz şart. Tommy, acaba başarıya ulaşabilecek miyiz?"

Tommy, "Bilmiyorum," dedi. "Bugün benim için biraz başarılı oldu."

"Ya? Hangi bakımdan?"

"Sayım konusunda."

"Ne?"

"Sayım, canım! Sen öğrenmiştin ya. Belirli bir yılda burada sayım yapılmış. O sırada Parkinson'ların bir sürü konuğu varmış."

"A, evet, evet. Peki ama bu konuda bir şey öğrenmeyi nasıl basardın?"

"Benim Bayan Collodon iyi bir araştırmacıdır." "Şu Bayan Collodon'u kıskanmaya başlıyorum." "Buna hiç gerek yok. Çok aksi bir kadın, zaman zaman ben bile azarlıyor. Ayrıca öyle aman aman güzel olmadığını da söyleyeyim."

Tuppence, "Buna memnun oldum," dedi. "Demek sayım yarayacak?"

"Evet, Alexander, bıraktığı gizli haberde, 'Bu içimizden birinin işi,' demiş. Tabii bununla olay sırasında köşkte bulunanlardan birini kastetmiş... O halde bu kişi de o sırada yapılan sayımda yazıldı ve ilgili kâğıtları da imzaladı. Sen o sayımın tarihini bilmiyordun. İşte benim Bayan Collodon bunu öğrendi. Şimdi bütün iş eski dosyalara bakarak sayımla ilgili belgeleri bulmaya kalıyor. Bunun için de bir iki tanıdık gerekir. Böylece kısa bir liste çıkarabiliriz."

Tuppence, "Bu fikrinin harika olduğunu itiraf etmeliyim." dedi. "Tanrı aşkına artık yemek yiyelim, Tommy. Belki ,o zaman kendime gelirim biraz. Aynı anda konuşan, titrek sesli on altı kişiyi birden dinlemeye ve onların neyi açıklamaya çalıştıklarını anlamak için çabalarının ne demek olduğunu bilemezsin."

Albert güzel yemekler yapmıştı o gece. Bu konuda adamın bir günü bir gününe uymazdı. Zaman zaman aşçılığın doruğuna ulaşırdı. O gece de sofraya getirdiği yemek gerçekten nefisti. Albert buna "Peynirli puding" diyordu. Tommy'le Tuppence ise, "Sufle". Albert bu hatalarından dolayı karı kocaya çattı.

"Peynirli sufle başkadır. İçindeki dövülmüş yumurta akı bundan fazladır."

Tuppence, "Zararı yok, zararı yok," dedi. "İster peynirli puding olsun ,ister peynirli sufle. Lezzeti pek güzel."

Tommy'le Tuppence yemeğe dalmışlardı. Yemek bitip üst üste iki fincan koyu kahve içtikten sonra Tuppence arkasına yaslanarak derin derin içini çekti.

"Neyse... Biraz kendime gelir gibi ,oldum. Yemekten önce pek yıkanamadın değil mi, Tommy?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Yıkanacak halim yoktu. Ayrıca senin ne yapacağın da hiçbir zaman belli olmuyor. Belki de beni yukarıya, kitap odasına çıkmaya, o eski, tozlu kitapları karıştırmaya zorlardın beni."

Tuppenoe somurttu. "Ben o kadar hain miyim? Şimdi... Dur bakalım.. Nerede olduğumuzu anlayalım."

X

"Nerede olduğumuzu mu? Yoksa senin nerede olduğunu mu?"

Tuppence, "Tabii benim nerede olduğumu," diye cevap verdi. "Bana çantamı verir misin? Yoksa onu yemek odasında mı unuttum?"

"Her zaman unutursun. Ama bu gece öyle olmamış. Çantan koltuğun bacağının yanında... Hayır, hayır, öbür tarafta."

Tuppence çantasını yerden aldı. "Çok güzel bir armağandı bu. Hakiki timsah derisinden sanırım. Yalnız bazen içine her şeyi koyamıyorum."

Tommy, "Çantadan bir şey çıkarmak da zor anlaşılan," diyerek gülümsedi.

Tuppence çantayla boğuşuyordu âdeta. "Pahalı çantalar hep böyle oluyor. İçindekileri kolaylıkla alamıyorsun. En rahat olanlar şu torba gibiler. İçine her şeyi koyabiliyorsun. Biraz şişiyorlar, o kadar. Bir şey aradığın zaman da çantayı çorba karıştırır gibi karıştırıyorsun. Hah! Buldum sanırım!" "O da nesi?"

"Notlarım!"

"Kolacının kâğıdına benziyor."

"Yok canım. Kâğıtları eski defterimden kopardım. Hani şu temizleyiciye neleri şikâyet edeceğimi yazdığım defterden... Ona yırtılmış yastık kılıflarını, kopuk düğmeleri filan yazardım. Şimdiye kadar duyduğumuz her şeyi bu kâğıtlara yazdım. Bunların çoğundan bir anlam çıkmıyor. Ama ne yaparsın?.. Şu sayıyı da buraya kaydetmiştim. Sırf sen üzerinde durduğun için. O sırada bunun bir

işe yarayacağını sanmıyordum. Yine de ne; olur olmaz diye listeye ekledim."

Tommy, "İyi etmişsin," dedi.

"Şuraya bir Mullins yazmışım."

"O da kim?"

"Bayan Griffin ondan söz etmişti. Ben de kurumun toplantısında onunla karşılaşmıştım. Erkeğe benzeyen bir kadın. Ama onu buraya neden yazdığımı bilmiyorum. Belki eskiden köyde okuduğu için onunla konuşmayı düşünmüş olabilirim. Sonra bir acayip sözcük daha var: Dodo. Bunun ne olduğunu da bilmiyorum... Birinin adı mıydı acaba?.. Herneyse. Sonra bir satır... Oxford'la Cambridge hakkında... Ha sahi! Eski kitapların içinde de bir şey buldum bugün. Emeklilerle konuşmaya gitmeden önce sabah yani."

"Oxford'la Cambridge'e ne olmuş? Orada okuyan bir genci mi kastediyorsun?"

"Bu konunun öyle bir öğrenciyle ilgisi .olduğunu sanmıyorum. Daha çok kayık yarısıyla ilgili olmalı."

Tommy, "Evet, bu daha uygun," diye cevap verdi. "Ama bunun bize bir yaran olacağını da sanmıyorum."

"Böyle şeyler belli olmaz... Evet, işte böyle... Bayan Mul-Jins... Oxford'la Cambridge... Dodo... Sonra da bu sabah yukarıdaki eski kitapların arasında sıkışmış olan kirli bir kâğıt parkasında yazılı olan bir şey. Bunu hangi kitaptan çıkardığımı hatırlayamıyorum. Katrione'den miydi acaba? Yoksa Tahtjn Gölmi?"

"Tahtın Gölgesi mi? A, ben onu çocukken okumuştum. O coman Fransız İhtilaliyle ilgilidir."

"Kâğıtta yazılı olanları buraya kaydetmişim."

"Neymiş onlar?"

"Kurşun kalemle yazılmıştı üç sözcük... Grin... g-r-i-n... Sonra Hen... h-e-n... Ve Lo... l-o." Tommy, "Dur, dur!" diye bağırdı. "Bırak da tahmin edeyim. Grin, sırıtmak demek. Sırıtan ne vardı? Cheshire kendisi... Alis Harikalar Diyarı'ndan... Sonra Henny - Penny... Bu da bir peri masalındandır. Sonra Lo... "

Tuppence güldü. "Hay! Lo'ya gelince durakladın değil mi?" "Lo? Lo?" Tommy düşünüyordu. "Buna hiçbir şey uyduramazsın."

Tuppence hızlı hızlı konuşmaya başladı. "İşte liste bu kadar. Bayan Mullins... Onunla gidip henüz konuşamadım. Sonra Bayan Griffin. Oxford v© Cambridge... Kayık yarışları. Yo da yarışta girişilen bir bahis. Sayım. Cheshire kedisi. Henry-Penny adlı çocuk masalı. Hans Christian Andersen'den. Ve bir de Lo." "Bütün bunlar çok gülünç. Biz de öyleyiz sanırım. Ama böyle gülünç olmaya devam edersek belki güzel bir ipucu yakalarız. Yani bütün bu sürpüntülerin altından çok değerli bir pırlanta çıkabilir. Ne de olsa, yukarıdaki bir sürü kitabın arasında bulduk o mesajı."

Tuppence düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Oxford ve Cambridge... Aklıma bir şey getiriyor... Bir şeyler hatırlatıyor bana... Acaba neydi?"

"Mathüde?" . "Yok canım, Mathilde değil."

"Sevgili?.." Tommy gülüp duruyordu. "Sevgili... Güzel sevgilimi nerede bulabilirim?" Tuppence, "Alay edip durmasana," diye çıkıştı kocasına. "Sonuncu bilmeceyi unutuyorsun galiba? Grin-hen-lo. Hiç anlamı yok bunun. Ama buna rağmen bana yine de... Ah!"

"Evet, ne?"

"Ah, Tommy! Aklıma bir şey geldi. Tabii ya!"

"Tabii olan nedir?"

Tuppence, "Lo... Evet, evet, bilmecenin cevabı bu .olmalı." "Tuppence, ne sayıklıyorsun Tanrı aşkına?" "Oxford ve Cambridge kayık yarışı." "Neden 'grin-hen-lo' aklına Oxford'la Cambridge kayık yarışını getiriyor?"

Tuppence neşeyle güldü. "Bil bakalım... Üç tahminde bulunabilirsin."

"Buna kalkışmam bile. Çünkü o üç sözcükten hiçbir anlam çıkmıyor."

"Tersine... Cok anlamlı... "

"Anlamlı olan ne? Kayık yarışı mı?"

"Hayır, hayır. Bunun kayık yarısıyla hiçbir ilgisi yok." Renkler, Tommy. Ben renkleri kastediyorum."

"Tuppence! Ne demek istiyorsun?"

"Grin-hen-Lo. Biz bunları ters okuyorduk. Aslında bunları arkadan öne doğru okumamız gerekir." "Ne? Nasıl yani? Böyle mi? Ol.. Nen.. Saçma sapan bir şey bu. Hele birincisi. Nirg... N-ir-g ya da sözcüğü buna benzer bir sözcük."

"Hayir, hayır, öyle olmayacak. O üç sözcüğü al. Bu biraz da Alexander'in o şifreyi yazmasına benziyor. Hani o ilk kitapta bulduğumuz mesajı... O üç sözcüğü tersinden oku, Tommy. Lohengrin."

Tommy kaşlarını çattı.

Tuppence, "Hâlâ anlamadın mı?" diye sordu. "Lohengrin... tabii. Kuğular. Opera. Anlıyor musun? Canım Lohengrin operasını bilirsin. Şu, Wagner'in eseri. Operadaki kuğuları hatırlayacaksın."

"Evet, hatırlıyorum. Ama bizim köşkün kuğularla hiçbir ilgisi yok."

"Tersine, var. O serde duran porselen .eşyalar. Bahçe iskemleleri yani. Hatırlıyorsun değil mi? Bunlardan biri koyu maviydi, biri de gök rengi... Teyzemin evinde de vardı .onlardan. Bunlara renklerinden dolayı Oxford'la Cambridge derlerdi. Her yerde böyle derler sanırım. Hatta belki Isaac da kendisine sandelyeleri yıkamasını tembih ettiğin zaman bana aynı şeyi söylemişti. Ama böyle yapıp yapmadığını kesinlikle hatırlamıyorum."

"Oxford kırıldıydı değil mi?"

"Evet... Ama Cambridge hâlâ Kay-Kay'da. Açık mavi olanı yani. Anlamıyor musun? Lohengrin. Kuğularla süslü o iki porselen iskemleden birinde bir şey gizliydi. Şimdi ne yapmamız gerektiği ortada, Tommy'ciğim. Gidip Cambridge bakacağız. Haydi, gidelim mi?"

"Ne? Gece saat on birde mi? Olmaz!"

"Öyleyse iskemleye yarın bakarız... Yarın sabah Londra'ya gitmeyeceksin değil mi?" "Hayır."

"İyi ya. Yarın iskemleyi ararız. Bakalım bir şey bulabilecek miyiz?"

Albert, "Bilmiyorum bahçe konusunda ne yapacaksınız?" dedi. "Bir ara bahçıvanlık yapmıştım. Ama doğrusu sebze yetiştirmekten pek anlamam. Ha, aklıma gelmişken, bir çocuk sizi görmek istiyor, hanımefendi."

"Bir çocuk mu? Şu kızıl saçlı olanı mı?"

"Hayır, bu öbürü. Hani karmakarışık sarı saçları olan. Neredeyse beline kadar inecek saçları. Adı do bir tuhaf. Otel isimlerine benziyor. Royal Clarence... "

"Clarence ama Royal Clarence değil."

Albert, "Ön kapıda bekliyor," dedi. "Size yardım edebileceğini söyledi."

"Herhalde zaman zaman ihtiyar Isaac'a da yardım ederdi."

Tuppence dışarı çıktı. Clarence, 'Veranda' ya da 'taraça'daki eski bir koltukta oturuyordu. Kızarmış patatesle kahvaltı ediyor, sol elinde de bir çikolata tutuyordu.

Clarence, "Günaydın, efendim," dedi. "Size yardım edip* edemeyeceğimi anlamaya geldim."

Tuppence, "Aferin," diye cevap verdi. "Tabii bahçe konusunda yardıma ihtiyacımız var. Sanırım, bir ara ihtiyar Isaac'a yardım edermişsin."

"Evet, arada sırada ederdim. Ama açıkçası bahçeden pek anlamam. Ona bakarsanız, ihtiyar Izzy de bu konuda pek fazla bir şey bilmezdi. Durmadan konuşur, bir zamanlar ne kadar güzel günler geçirdiğinden söz ederdi. Kendisini bahçıvan olarak tutanların pek memnun kaldıklarını anlatırdı. Evet... Ayrıca Bay Bolingo'nun baş bahçıvanı olduğunu da öne sürerdi. Biliyorsunuz değil mi? Bay Bolingo daha aşağılarda, nehrin kıyısındaki evde otururdu. Koskocaman bir köşktü. Şimdi okul yaptılar orayı. Evet, İhtiyar Izzy orada bahçıvan başı olduğunu söylerdi. Amo büyükannem bunun tümüyle uydurma olduğundan söz ediyor."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Bu önemli değil... Zaten ben bugün küçük serdeki bazı eşyaların çıkarılmasını istiyorum."

"Ne? Ha şu küçük bölmeyi mi söylüyorsunuz? Camlı yeri yani? Oranın adı Kay - Kay değil mi?"

Tuppence başını salladı. "Evet, öyle. Demek serin adını biliyorsun?"

"Tabii... Oraya Kay-Kay derler. Sözümona Japoncaymış. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Tuppence, "Haydi," dedi. "Oraya gidelim."

Böylece bir sıra oluşturdular. Başta Tommy, sonra Anibal, Tuppence, Clarence ve ilgi çekici bir şeylerle karşılaşacağını umarak kahvaltı takımını yıkamaktan vazgeçen Albert. Anibol etraftaki bütün yararlı kokuları içine çektikten sonra büyük bir neşeyle zıplayıp koşmaya başladı. Sonra Kay-Kay'ın kapısında diğerlerine katılarak ilgiyle içeriyi koklamaya çalıştı.

Tuppence, "Merhaba, Anibal," dedi. "Bize yardım edecek misin? Galiba bir şeyler anlatmaya hazırlanıyorsun."

Clarence, "Ne köpeği o?" diye sordu. "Biri onun vaktiyle fare avlamaları için beslenen köpeklerden olduğunu söyledi. Doğru mu?"

Tommy, "Evet, doğru," diyerek gülümsedi. "Manchester Teriyesi... "

Kendisinden söz edildiğini anlayan Anibal başını sağa solo çevirdi, kuyruğunu neşeyle salladı. Sonra da oturarak kendisiyle övündüğünü belli edecek gururlu bir tavır takındı. Clarence sordu. "Isırır değil mi? Herkes öyle söylüyor." Tuppence, "Cok iyi bir bekçidir," dedi. "Beni korur hep." "Postacı dört gün önce Anibal'in kendisini ısırmaya kalktığını söyledi."

Tuppence güldü. "Köpekler ısırmaya çok meraklıdır... Kay-Kay'ın anahtarının nerede olduğunu biliyor musun?"

Clarence, "Tabii," dedi. "Küçük kulübecikteki çivide asılı olacak. Hani şu saksıların filan durduğu kulübecikte." Koşarak gitti. Biraz sonra elinde eskiden paslı olan ama sonradan Isa-ac'ın yağladığı o

anahtarla döndü. "Herhalde bu Izzy'nin işi. Anahtarı yağlamış sanırım."

Tuppence, "Evet," diye başını salladı. "Kilitte dönmüyordu." Kapı açıldı.

Üzerinde kuğu biçimi süsler olan Cambridge mavisi porselen iskemle gerçekten pek hoştu. Isaac'ın sandalyeyi iyice yıkayıp kuruladığı anlaşılıyordu. Pırıl pırıldı. Yaşlı adam, Tuppence'ın istediği gibi iskemleyi uygun bir havada verandaya Konulması için güzelce parlamıştı.

Clarence atıldı. "Bir de koyu mavi iskemle olması gerek. İttiyar Isaac, Oxford'to Cambridge derdi."

"Sahi mi?"

"Sahi ya. Koyu mavi Oxford... Ve açık mavi Cambridge. Aa, Oxford kırılmış değil mi?" "Evet. Öyle oldu."

"Tahta ata da bir şey olmuş. Kay-Kay eski püskü dolu."

"Öyle."

"Atın adı bir tuhaftı... Matilde gibi..,"

Tuppence, "Evet, Mathilde," dedi. "At ameliyat oldu."

Clarence bu sözleri pek komik bulmuştu. Kahkahalarla gülmeye başladı. "Annemin Edith Teyzesi de ameliyat oldu. İçinde bir şeyleri kestiler, ama sonunda iyi oldu." Bu yüzden düş kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

Tuppence, "Bu porselen iskemlelerin içlerini açmak mümkün değil sanırım," dedi. Tommy, "Herhalde," diye cevap verdi. "Onu da koyu mavi iskemle gibi kırmak gerekiyor."

Tuppence, ona baktı. "Evet, galiba başka çare yok. Öyle değil mi?"

Clarence eliyle işaret etti. "Üstteki bu S biçimi delikler çoh garip... İnsan bu deliklerden içeriye bazı şeyler atabilir. Sanki! iskemle bir posta kutusuymuş gibi."

Tommy takdirle çocuğa baktı. "Evet, haklısın, atabilir. Cok ilginç bir düşünce. Cok ilginç." Clarence'in yüzünde memnunluk dolu bir ifade belirdi. Sonra çocuk, "Aslında bu sandalyelerin açılması gerekir," dedi. "Vidalı gibi... "

Tuppence, "Sahi mi? Bunu sana kim söyledi?" diye bağırdı.

"İhtiyar Isaac tabii.. Başka bir köşkte de vardı bunlardan. Isaac'ın onların içlerini açtığını da gördüm. İskemleyi tersine çeviriyorsunuz. Sonra da üste gelen kısmı döndürmeye başlıyosunuz. Yarıklardan biraz yağ akıtmak gerekir. Çünkü bazen sıkışıyor. Yağlanınca kolay dönüyor."

"Ya?"

"En kolayı iskemleyi tersine çevirmek."

Tuppence söylendi. "Bu evde de her şeyi tersine çevirmek gerekiyor. Ameliyat edebilmek için Mathilde'yi de tersine çevirmek zorunda kaldık."

Cambridge bir süre inatla öyle yattı. Ama sonra üstteki porselen kasım dönmeye başladı. Kısa bir süre sonra da bu parçayı yerinden çıkarabildiler.

Clarence, "İçi süprüntü dolu herhalde," dedi.

Anibal yardıma koştu. Köpek yapılan her işte diğerlerine yardım etmekten hoşlanırdı. Anibal, ben karışmazsam olmaz, diye düşünürdü. Köpek burnunu iskemlenin dibine doğru uzattı. Kokladı. Hafif homurdandıktan sonra döndü. Biraz geri çekilerek oturdu.

"Hoşlanmadı sanırım." Tuppence iskemlenin içindeki iğrenç görünüşlü çöp yığınına baktı. Clarence, "Ay!" diye bağırdı.

"Ne oldu?"

"Elimi içeri sokayım derken çizdim. Bu tarafta bir çivi var. Ondan bir şey sarkıyor. Tabii çivi olduğundan da emin değilim, o da başka. Sivri bir... Ay!"

Anibal hemen gürültüyle katıldı. "Hav hav!"

"İçteki çiviye bir şey asılı. Tamam, yakaladım. Hayır kayıyor. Tuttum, işte."

Clarence koyu renk muşambaya sarılı bir paketi çıkardı.

Anibal çabucak yaklaştı. Tuppence'ın ayağının dibine oturarak hırlamaya başladı. Kadın, "Ne var, Anibal?" diye sordu.

Anibal tekrar hırladı. Tuppence eğilerek köpeğin kafasını okşadı. Kulaklarını hafifçe çekiştirdi. "Ne oldu, Anibal'cığırn? Yoksa Oxford'un mu kazanmasını istiyordun? Cambridge'in başarıya ulaşmasına mı kızdın?" Tommy'ye baktı. "Ona televizyonda kayık yarışını seyrettirdiğimiz günü hatırlıyor musun?"

Tommy, "Evet," diyerek güldü. "Yarışın sonuna doğru iyice öfkelenip havlamaya başladı. Biz de spikerin sözlerini duyamadık."

Tuppence, "Ama hiç olmazsa yarışı görebiliyorduk," dedi. "Hatırlıyor musun? Cambridge'in kazanması Anibal'in hiç hoşuna gitmemişti."

Tommy, "Evet," diye cevap verdi. "Neredeyse mahalleyi a-yağa kaldıracaktı."

Anibal. Tuppence'ın yanından ayrılarak Tommy'ye doğru koştu. Kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu. Sonra gidip Cambridge' in içinden

çıkarılmış olan paketi kokladı. Bir an durdu. Sonra da birdenbire dönerek olanca sesiyle havlamaya başladı.

Tuppence, "Tommy," dedi. "Bak bakalım, dışarıda biri var mı? Belki bir bahçıvan gelmiştir. Geçen gün biri bana yaşlı bir bahçıvan tanıdığını söyledi. İşini çok iyi biliyormuş. Yalnız yaşlı olduğu için günde birkaç saat çalışabilirmiş."

Tommy kapıyı açarak dışarı çıktı. Anibal de peşinden. Adam, "Burada kimse yok," diye seslendi.

Anibal yine havlıyordu. Sonra hırladı. Ve tekrar havlamaya başladı. Sesi gitgide yükseliyordu.

Tommy, "Şu pampa otları yığınının arasında birinin ya da bir şeyin saklı olduğunu sanıyor," dedi. "Belki de oraya gömdüğü bir kemiği biri kazıyor. Orada bir tavşan da olabilir. Anibal tavşanlar konusunda pek aptaldır. Bir tavşanın peşine tadılmadan önce onu iyice yüreklendirmek gerekir. Onlara karşı dostça duygular beslediği belli. Ama güvercinlerle iri kuşları kovalamaya bayılır. Ama neyse ki, yakalayamaz."

Anibal şimdi ot yığınının etrafında dolaşarak yerleri kokuyordu. Hırlıyordu yine. Sonra tekrar olanca sesiyle havlamaya başladı. Arada sırada da Tommy'ye bakıyordu.

Yaşlı adam, "Galiba pampa otlarının arasında bir kedi var," diyerek başını salladı. "Anibal'in kedi kokusu aldığı za-.man ne hale girdiğini bilirsin. Zaman zaman bahçeye o iri kara :kedi giriyor. Bir de öbürü. Şu Kitty diye çağırdığımız."

Tuppence, "Kitty eve de giriyor," dedi. "Çatlaklardan içeri süzülüyor galiba. Aman sus artık, Anibal! Buraya gel!"

Kadının sesini duyan Anibal ona doğru döndü. Son derece "öfkeli bir hali vardı. Tuppence'a doğru yürüdü. Ama sonra tekrar bütün dikkatini pampa otlarına vererek hiddetle havlamaya başladı.

Tommy, "Otların içinde bir şey var," dedi. "Anibal'i endişelendiriyor... Haydi, Anibal!" Köpek silkelendi, kafasını salladı .Bir Tommy'ye baktı, bir Tuppence'a. Sonra da havlayarak otlara doğru atıldı.

Bir gürültü oldu. Arka arkaya iki patlama.

Tuppence, "Tanrım! Biri tavşan avlıyor galiba!" diye bağırdı. Tommy de haykırdı. "Tuppence, içeri gir! Kay-Kay'a gir!"

Bir şey adamın kulağının dibinden vınlayarak geçti. AnibaL ise şimdi iyice öfkelenmiş, pampa otlarından oluşan kümenin etrafında dönüp duruyordu. Tommy hayvanın peşinden koştu. "Anibal birini kovalıyor! Tepeden aşağıya doğru kaçan birini! Deli gibi koşuyor Anibal!"

Tuppence, "Kim o? Kim o?" diye bağırarak sordu.

"Sana bir şey olmadı ya, Tuppence?"

Kadın, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Olmadı. Yalnız bir şey çarptı... Şuraya... Omzumun aşağısına. Neydi,o?"

"Biri bize ateş ediyordu. Şu yüksek pampa otlarının arasına gizlenmişti."

"Demek biri neler yaptığımızı gözetliyordu? Belki de bu yüzden ateş etti. Ne dersin, Tommy?"

"Eve gidelim. Haydi gel, Tuppence. Çabuk ol. Clarence, haydi. Sen de."

Clarence endişeyle, "Köpek beni ısırmasın?" diye sordu. Tommy, "Hayır, hayır," dedi. "O meşgul şimdi."

Evin köşesini döndükleri sırada Anibal de birdenbire ortaya çıktı. Koşarak tepeyi tırmanıyordu, soluk soluğaydı. Tommy' ye yaklaşarak silkindi. Bütün köpeklerin yaptığı gibi efendisiyle konuşmaya çalıştı. Bir pençesini adamın dizine dayayarak Tommy'nin paçasını yakaladı. Yaşlı adamı tepeden aşağıya indirmeye çabalıyordu.

Tommy, "Ateş edenin peşinden gitmemi istiyor," dedi.

Tuppence, "Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı. "Madem biri tabanca ya da tüfekle ateş ediyor, seni bırakır mıyım sanıyorsun? Vurulursan ben ne yaparım? Bu yaşta sana bir şey olursa bana kim bakar? Haydi içeri girelim."

Çabucak eve daldılar. Tommy holdeki telefona koştu. Tuppence, "Me yapıyorsun?" dedi. Tommy, "Polise telefon ediyorum," diye cevap verdi. "Böyle bir olaya aldırmazlık edecek değilim ya? Zamanında davranırsak belki adamı bulurlar"

"Ben omzuma pansuman yapılmasını istiyorum. Kan yüzünden bu en sevdiğim kazağım lekelenecek."

Tommy, "Kazağın sırası mı şimdi?" diye bağırdı.

Aynı anda Albert elinde ilkyardım çantasıyla koşarak döndü. "Hanımefendiye ateş etti ha? Ben ona gösteririm! Bu memleketin hali ne olacak böyle?" Tuppenee'a yaklaştı.

"Acaba sizi hastaneye kaldırsak mı?"

Tuppence, "Hastaneye gitmeye hiç niyetim yok," diye homurdandı. "Zaten yaram da ağır değil. Sen sadece omzuma flaster yapıştır. Şöyle kalın bir flasier, ama önce yaraya bir şey sür."

"Tendürdiyot süreceğim."

"Tendürdiyot istemem. Canını yakıyor insanın. Zaten şimdi yaralara tentürdiyot sürmenin doğru olmadığını da söylüyorlar. Sen bir melhem sür bakayım." Tuppence kocasına baktı. "Onu aldın değil mi?"

"Neyi, Tuppence? Ne demek istiyorsun?"

"Lohengrin - Cambridge'in içinden çıkardığımız paketi. Hani şu çiviye asılı olan muşambaya sarılı nesne. Bizi gördüler... Ve eğer bizi gerçekten öldürmeye kalkıştılarsa, o zaman pakette çok önemli bir şey var demektir, Tommy!"

XI

Tommy polis müfettişiyle konuşuyordu. Müfettiş Norris usulca başını sallamaktaydı. "Araştırmalarımızdan bir sonuç alacağımızı umuyoruz, Bay Beresford. Demek karınıza Dr. Crossfield bakıyor?"

Tommy, "Evet," dedi "Neyse ki, karımın durumu kötü değilmiş. Anladığıma göre kurşun cildini sıyırarak geçmiş. Tabii yara bir hayli kanadı. Ama Tuppence'm çabucak kendisini toplayacağından eminim. Dr. Crossfield tehlikeli bir durum olmadığını söyledi."

Müfettiş Norris,. "Karınız genç sayılmaz herhalde," dedi.

Tommy, "Tuppence altmışını geçti," dedi. "İkimiz de bir hayli yaşlıyız."

Müfettiş Norris başını salladı. "Evet, evet. Buraya geldiğinizden beri köydekiler sizden söz edip duruyorlar. Özellikle karınızdan. Onun savaştaki bazı başarılarını duyduk. Tabii sizinkileri de."

Tommy içini çekti. "Ah, Tanrım!"

Müfettiş Norris nazik nazik, "Ne yaparsanız yapın," dedi.

"Geçmişinizi unutturamazsınız. İster iyi olsun, ister kötü. Eğer bir sabıkalıysanız, bunu daima hatırlarlar. Eğer bir kahramansanız yine öyle... Size söz veriyorum. Bu olayı aydınlatmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız .Herhalde ateş, eden adamı tarif etmeniz imkânsız."

Tommy, "Evet," diye cevap verdi. "Ben adamı gördüğüm* sırada, peşinde köpeğimiz koşarak tepeden iniyordu. Çok yaşlı değildi sanırım. Çünkü rahatça koşuyordu."

"Yaşını tahmin edebilir misiniz? Örneğin, on beş yaşında bir çocuk muydu? Yoksa bir delikanlı mı?"

Tommy, "Daha büyüktü," dedi.

"Sizi telefonla tehdit eden oldu mu? Ya da mektupla para isteyen? Veya evden çıkmanızı ihtar eden?"

Tommy başını salladı. "Hayır. Böyle şeyler hiç olmadı."

"Siz buraya geleli ne kadar oldu?" Tommy bu soruyu yanıtladı.

"Hım... Fazla olmamış. Yanılmıyorsam haftanın hemen her günü Londra'ya iniyorsunuz." Tommy, "Evet," dedi. "İşlerimi anlatmamı istiyorsanız... "

Müfettiş Norris, "Hayır, hayır," diyerek onu susturdu. "İşlerinizte ilgili geniş bilgi gerekli değil. Ben sadece size tavsiyede bulunmak istiyorum. Yani Londra'ya o kadar sık inmeseniz daha iyi olur. Eğer evde kalıp Bayan Beresford'a bakarsanız..."

Tommy, "Zaten ben de öyle yapmayı düşünüyorum," dedi. "Londra'daki komite toplantılarına katılmamak için bundan daha güzel bir mazeret olamaz."

"İyi... Biz de gerekli önlemleri alırız. Ateş eden adamı yakalayabilirsek... "

Tommy onun sözünü kesti, "Size bir şey soracağım. Hoş: belki bunu sormam doğru değil. Ama siz ateş eden adamrın kim olduğunu tahmin edebilir misiniz? Adını, bu hareketinin nedenini biliyor musunuz?"

"Bu yöredeki insanları iyi tanırız tabii. Hatta onların sandıklarından daha da iyi. Bazen bilgi sahibi olduğumuzu belli etmeyiz. Çünkü onları sonunda böylelikle daha kolayca yakalarız... Bizim meslekte, böyle birinin kimlerle ilgisi olduğu, yaptıkları işlere karşılık nerelerden para aldıkları ya da bunları kendi kendilerine tasarlayıp tasarlamadıkları kolaylıkla öğrenilir. Ama bu seferki bana bizim

köydeki sabıkalılardanmış gibi gelmiyor.)} Tommy, "Neden böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Ah... İnsanın kulağına bazı şeyler çalınıyor. Başka merkezlerden zaman zaman bilgi de veriyorlar bize."

Tommy'le müfettiş birbirlerine baktılar. Beş dakika kadar ikisi de konuşmadı. Sadece birbirlerini süzüyorlardı.

Sonunda Tommy, "Evet..." diye mırıldandı. "Anlıyorum... Evet. Galiba anlıyorum..." Müfettiş Norris, "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

Tommy'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. "Evet... Buyurun... "

"Sizin bahçeden söz edecektim. Anladığıma göre, bahçeniz -konusunda yardıma ihtiyacınız varmış."

"Bahçıvanımızın öldürüldüğünü biliyorsunuz herhalde."

"Evet. Tabii biliyorum. İhtiyar Isaac Bodlicott'tu, değil mi? İyi bir adamcağızdı. Zaman zaman eskiden yaptığı başarılı işler hakkında birtakım uydurma hikâyeler anlatırdı. Ama köyün tanınmış kişilerinden, ayrıca en güvenilir bir insandı."

Tommy, "Onu neden öldürdüklerini anlamıyorum," dedi. "Katilin kim olduğunu da. Bu konuda hiç kimsenin bir fikri yok. İşin içyüzüde ortaya çıkarılamadı."

"Yani biz çıkaramadık, demek istiyorsunuz. Bildiğiniz gibi, böyle şeyler biraz zaman alır. Yargıç durumu özetleyerek, 'Bilinmeyen bir kişi ya da kişiler tarafından işlenmiş bir cinayet,' dediği zaman her şey öğrenilmiş değildir. Bazen sadece bir başlangıçtır bu... Evet, ne diyordum? Yakında biri size gelip, günde birkaç saat bahçenizde çalışabileceğini söyleyecek. Size böyle bir bahçıvan arayıp aramadığınızı soracak. 'Haftada sadece üç dört gün çalışabilirim,'

diyecek. Referans olarak da daha önce Bay Solomon'un yanında yıllarca çalıştığını söyleyecek. Bu adı hatırlarsınız değil mi?"

Tommy, "Tabii," diyerek gülümsedi. "Bay Solomon."

Müfettiş Norris'in gözlerinde bir an neşeli bir pırıltı belirdi. "Tabii Bay Solomon çoktan öldü. Ama o burada otururdu ve yanında bir bahçıvan çalıştırırdı. Gelecek olan kimsenin size ne ad vereceğini pek bilmiyorum. Şimdiki halde onun ismini hatırlamadığımı varsayalım. Birkaç addan biri olabilir. Hatta Crispin ismini vereceğini de sanıyorum. Otuzla elli yaş arasında biri. Ve size Bay Solomon'un yanında çalıştığını söyleyecek. Eğer başka biri gelerek bahçenizde çalışmak istediğini söyler, ama Bay Solomon'un adını vermezse, onu işe almayın. Benden uyarıda bulunması... "

Tommy, "Anlıyorum..." dedi. "Evet, anlıyorum... Daha doğrusu anladığımı sanıyorum." Müfettiş Norris başını salladı. "Evet. Çok anlayışlı olduğunuzu biliyorum, Bay Beresford. Ama tabii eski mesleğinizde öyle olmanız gerekliydi. Bizden öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Tommy, "Sanmıyorum," dedi. "Daha doğrusu ne soracağımı bilmiyorum."

"Biz de araştırmalarımıza devam edeceğiz. Ama soruşturmanın burada yapılması şart değil. Belki Londra'ya kadar uzanacağız. Ya da başka bölgelere. Hepimiz birbirimize yardım edeceğiz. Bunu siz de biliyorsunuz tabii."

"Karımın bu işlere karışmasına engel olmak istiyorum. Ama çok zor bu." Müfettiş Norris, "Kadınlar hep güçlük çıkarırlar zaten," dedi.

Tommy daha sonra Tuppence'ın başucunda oturarak karısının üzüm yemesini seyrederken müfettişin bu sözlerini tekrarladı.

"Tuppence," dedi. "Sen üzümün çekirdeğini yutar mısın hep?"

Tuppence, "Çoğu kez yutarım," diye cevap verdi. "Çekirdekleri çıkarmak çok zaman alıyor. Öyle değil mi? Bunların insana bir zarar vereceklerini sanmıyorum."

Tommy, "Bütün hayatın boyunca üzüm çekirdeklerini yutmuşsun," dedi. "Şimdiye kadar sana bir zarar vermediklerine göre artık böyle bir tehlike yok demektir." "Polis ne dedi?" "Tahmin ettiğimiz şeyleri." "Adamın kim olduğunu tahmin edebiliyorlar mı?" "Onun köydeki sabıkalılardan olmadığından eminler." "Kimi gördün sen? Müfettiş Watson'u mu?" "Hayır. Konuştuğum müfettişin adı Norris'di." "A, ben onu tanımıyorum. Başka ne söyledi?" "Kadınların hep güçlük çıkardıklarını." Tuppence, "Sahi mi?" diye bağırdı.

"Gelip bunu bana tekrarlayacağını biliyor muydu?"

"Herhalde bilmiyordu." Tommy ayağa kalktı. "Londra'da bir iki yere telefon etmem gerekiyor. Birkaç gün kente inmeyeceğim." .

"Ne münasebet! Londra'ya pekala gidebilirsin. Ben burada güvencedeyim. Albert bana bakıyor. Sonra diğerleri de var. Dr. Crossfield bana karşı büyük nezaket gösteriyor. Onda endişeli bir anaç tavuk hali vat. Benimle ilgilenip duruyor."

"Ben köye inip Albert -ç\n alışveriş edeceğim. İstediğin bir şey var mı?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Bana kavun getir. Canım meyve istiyor. Meyvadan başka bir şey yemeyeceğim." Tommy, "Pekala," diyerek içini çekti.

Tommy, Londra'da bir yere telefon ediyordu. "Albay Pikeaway?"

"Evet? Alo? A, sen misin Thomas Beresford?" "Demek sesimi tanıdınız? Size anlatmak istediğim..." "Bana Tuppence hakkında bir

şey anlatacaktın değil mi? Ben her şeyi duydum." Pikeaway bir an durdu. "Bir iki gün oradan ayrılma. Ya da bir hafta. Londra'ya gelme. Bir şey olursa telefonla haber ver."

"Ama size getirmem gereken bir paket var."

"Bu ara sende kalsın. Tuppenoe'a söyle, paketi iyi bir yere saklasın."

"O böyle işleri iyi bilir. Tıpkı bizim köpek gibi. Anibal de kemiklerini bahçeye saklıyor." "Anibal'in ikinize de ateş eden adamı kovaladığın! duydum. Köpek serseriyi kaçırmış." "Sizin her şeyi bildiğiniz anlaşılıyor."

Albay Pikeaway, "Biz her şeyi biliriz," dedi.

"Bizim köpek adamın elbisesine dişlerini geçirmiş. Ağzında bir kumaş parçasıyla döndü. Haydudun pantolonundan koparmış bunu."

XII

Albay Pikeaway sigara dumanlarını etrafa üfleyerek, "Gel, gel," dedi. "Seni böyle acele çağırttığım için kusuruma bakma. Seni görmenin iyi olacağını düşündüm."

Tommy, "Son günlerde o beklenmedik macerayı duyduğumuzu biliyorum tabii," diye başladı.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Siz her şeyi bilirsiniz de."

Pikeaway bir kahkaha attı. "Hay, bana geçen günkü sözlerimi tekrarlıyorsun öyle mi? Evet, bu sözlerim gerçekten doğrudur. Biz her şeyi biliriz. Çünkü görevimiz bu." Tommy, "Bugün size o araştırmadan elimize geçen paketi getirdim," dedi. "Onu un kutusuna sakladık. Sizi görünceye kadar beklemem gerektiğini biliyorum. Tabii paketi postayla yollayamazdım."

"Kuşkusuz haklısın."

"Paket muşambaya sarılıydı. İçinden teneke bir kutu çıktı. Hayır, teneke değil, daha sağlam bir madendendi. Paketin üzerinde kuğu biçimi süsler olan bir bahçe iskemlesinin içindeki bir çiviye asmışlardı. Uçuk mavi renkli bir sandalyenin. Cambridge reng yani. İskemle Viktorya zamanında çok görülen türden."

"Onları ben de hatırlıyorum. Taşrada bir teyzem vardı. Onun bahçesinde de dururdu o iskemlelerden."

"Kutu muşambaya sıkıca sarılıp dikildiği için bir şey olmamış. İçinde mektuplar var. Tabii kâğıtlar zamanla çürümeye başlamış. Ama herhalde kimyasal maddelerle... "

"Evet, evet. Biz işin bu tarafını kolaylıkla yaparız."

Tommy, "İşte, buyurun," dedi. "Ayrıca size bir liste de getirdim. Tuppence'la ben öğrendiklerimizi bir kâğıda yazdık. Bize söylenilen ve başka yerlerde ortaya çıkardığımız bazı şeyleri."

"İsimler var mı listede?"

"Evet, iki üç isim var... Oxford ve Cambricfge'le ilgili ipuçları. Bir üniversite öğrencisinin köşkte kalması... Ama aslında bunun önemli olduğunu sanmıyorum. O sözlerle üzerlerinde kuğu şeklinde süsler olan bahçe iskemleleri kastediliyordu herhalde." "Evet... Burada ilgi çekici birkaç şey görüyorum."

Tommy, "Adam bize ateş ettikten sonra durumu polise haber verdik," dedi.

"İyi etmişsiniz."

"Ertesi gün beni karakola çağırdılar. Oraya gidip Müfettiş Norris'le konuştum. Onu daha önce hiç görmemiştim sanırım yeni."

Albay Pikeaway yine etrafa dumanlar saçtı. "Evet... Onu oraya mutlaka özel bir görevle yolladılar."

Tommy öksürdü. "Herhalde Norris hakkında bazı şeyler biliyorsunuz?"

Albay Pikeaway, "Tabii biliyorum," diye cevap verdi. "Biz her şeyi biliriz. İyi bir memurdur Norris. Bu araştırmayı o yönetecek. Köydeki polisler ise peşinizde kimlerin dolaştığını, sizin hakkınızda sorular sorulup sorulmadığını öğrenmeye çalışacaklar. Beresford, ne dersin? Köşkten bir süre için ayrılman daha iyi olmaz mı? Karını da alıp götürürsün."

Tommy, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Pikeaway güldü. "Yani Tuppence köşkten ayrılmaya razı olmaz mı? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Tommy, "Sizin gerçekten her şeyi bildiğiniz anlaşılıyor," dedi. "Tuppence'ı kesinlikle köşkten uzaklaştıramazsınız. Aslında karımın yarası ağır değil. Fazla sarsılmadı da. Tuppence şimdi önemli bir iz üzerinde, olduğuma inanıyor. Ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Albay Pikeaway, "Etrafı araştırın," diye salık verdi. "Böyle bir durumda bundan başka bir şey yapamazsınız." Tırnağıyla madenî kutuya vurdu. "Bu küçücük kutu bize cok şey öğretecek, bilmek istediğimiz bir sırrı bize açıklayacak. Özellikle uzun yıllar önce planlan hazırlayıp mekanizmayı çalıştıran, ama daima perde arkasında kalan o adamın kim olduğunu."

"Ama... "

"Ne söyleyeceğini biliyorum. 'O adam kimse, artık çoktan ölüp gitmiştir,' diyeceksin. Bu doğru. Ama yine de bu kutudaki mektuplar sayesinde o yıllarda neler olduğunu, olayları kimin hazırladığını, kimin herkese ilham verdiğini öğreneceğiz. Daha da önemlisi, böylece bu işin kime miras kaldığını, hareketi kimin yönetmeye devam ettiği de ortaya çıkacak. Sonra önemsiz gözüken birtakım insanların aslında pek önemli oldukları anlaşılacak. O grupla temasta olanların adları da. Tabii sözünü ettiğim grupta artık başkaları olabilir. Ama onların da fikirleri aynı. Onlar da şiddete ve kötülüğe tutkundur. Ve bunlar başka yerdeki diğer gruplarla da ilişki kuruyorlar. Bir tür teknik bu... Biz bunu son elliyle yüz yıl içinde öğrendik. Birtakım insanların biraraya toplanarak sıkı bir grup kurdukları takdirde çok şeyler yapabileceklerini... Başkalarına da kendilerine hizmet etmek için ilham kaynağı olabildiklerini... "

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Albay Pikeaway, "Herkes," dedi. "Her şeyi sorabilir. Bizim her konuda bilgimiz var. Ama bunları her zaman açıklamayız. Sana bunu da söyleyeyim." "Solomon adının sizce bir anlamı var mı?" Pikeaway derin bir soluk aldı. "Ah... Bay Solomon... Bu adı kimden duydun?" "Müfettiş Norris'den."

"Anlıyorum... Eğer Norris'in tavsiyelerini yerine getirir-sen, akıllılık etmiş olursun. Sana o kadarını söyleyebilirim. Ama Soloman'un kendisini göremeyeceksin. Artık açıklamamda bir sakınca yok. Solomon öldü."

"Ben de öyle duydum. Ama..."

Albay Pikeaway, "Anlayamadığın bir şey var," dedi. "Bazen Solomon'un adını kullanırız biz. Kullanılabilecek gerçek bir insan adı daima işe yarar. Artık o bölgede oturmayan, ama ölmüş olmasına rağmen civardakilerin hâlâ saygı duydukları birinin adı. Biliyor musun, karınla Defneli Köşk'e taşınmanız tümüyle bir rastlantı olsa da, bunun bize yardımı dokunacağını umuyoruz. Ama bu yüzden senin ya da karının başına bir felaket gelmesini istemeyiz. Herkesten ve her şeyden şüphelenmelisin. En iyisi bu."

Tommy, "Evde iki kişiye güveniyorum," diye cevap verdi.

"Biri Albert. Yıllardan beri yanımızda... "

"Evet, Albert's hatırlıyorum: Şu kırmızı saçlı delikanlı değil mi?"

"Artık delikanlı sayılmaz... "

"Güvendiğin ikinci insan kim?"

"İnsan değil köpek. Anibal."

"Hım... Evet, belki bu bakımdan haklısın. Ne cins? Alsas mı çoban köpeği mi?"

"Hayır, Manchester Teriyesi."

"Ah, şu siyatılı bejli eski İngiliz köpeklerinden. Pek iri değillerdir ama ne yapmaları gerektiğini iyi bilirler."

XIII

Tuppence bahçede dolaşıyordu. Albert hızla evden çıkarak onun yanına gitti. "Bir hanım sizi görmek istiyor."

"Bir hanım mı? Kim?"

"Adının Mullins olduğunu söyledi. Köydeki hanımlardan biri yollamış." Tuppence, "A, tabii ya," dedi. "Bayan Mullins bahçe için gelmiş değil mi?"

Albert birdenbire yine o tecrübeli ve kibar uşak rolüne girdi. "Evet, madam." Çabucak eve döndü. Biraz sonra yanında uzun boylu, erkeksi halli bir kadında bahçe yolundan ilerliyordu. Kadın arkasına kalın bir kazakla tüvit bir pantolon giymişti.

Kadın, "Bu sabah hava bir hayli serin," dedi. Sesi kalın ve biraz da boğukçaydı. "Ben İris Mullins'im. Sizinle toplantıda tanışmıştık. Herhalde hatırlıyorsunuz. Bayan Griffin bahçede çalışacak birini aradığınızı, gelip bu konu için sizinle konuşmamın iyi olacağını söyledi." Tuppence kadının elini sıktı... "Hoşgeldiniz... Sizi gördüğüme çok memnun oldum. Evet, gerçekten bahçede çalışacak birine ihtiyacımız var.""

"Anlıyorum... Buraya yeni taşındınız zaten."

Tuppence içini çekti. "Bana köşke yerleşeli yıllar olmuş gibi geliyor. Çünkü ustalar işleri daha yeni bitirdiler."

Bayan Mullins, o kalın, boğuk sesiyle bir kahkaha attı. "Ah, evet, evet. Evde ustaların çalışmasının ne demek olduğunu bilirim. Ama eve taşınıp onları kontrol etmeniz iyi olmuş. Bir ev sahibi içeri girmedikçe hiçbir iş bitmez. O zaman ustaları unuttukları bir şeyi yapmaları için tekrar çağırmak zorunda kalırsınız... Bahçeniz çok güzel. Ama biraz ihmal edilmiş sanırım. Öyle değil mi?"

"Evet. Bizden önce köşkte oturanlar bahçe meraklısı değillermiş pek."

"Jcnes adında bir aileydi sanırım. Öyle değil mi? Onlarla tanışıp tanışmadığımı hatırlamıyorum. Galiba tanışmamıştım. Köye geldiğim zamanlar çoğunlukla evimde kalırım. O da köyün diğer tarafında. Yani fundalıkların yakınında,.. Bir ara bahçenizde Isaac çalışıyordu değil mi? İyi bir ihtiyarcıktı. Ölümüne üzüldüm. Kim bilir hangi serseriler adamın kafasına vurdular. Resmi soruşturma bir hafta önce oldu sanırım. Anladığıma göre katili hâlâ bulamamışlar. Bu serseriler gruplar halinde dolaşıyorlar ve ihtiyarlara saldırıyorlar. Sadistler! Yaşları ne kadar küçük olursa, hainlikleri de o ölçüde artıyor... Ah, şuradaki manolya ağacı pek güzel. Soulangeana cinsi değil mi? Manolyaların en iyisi budur. Sazı kimseler daha gösterişli cinsleri tercih ederler, ama iş manolyaya gelince, insanın bildiklerinden şaşmaması daha doğru olur. Ben bu fikirdeyim."

"Aslında biz daha çok sebzeler için endişeleniyorduk." "Şöyle güzel, işe yarayacak bir sebze bahçeniz olmasını istiyorsunuz değil mi? Çok kimse sebzeler konusunda kısa bir süre sonra cesaretini kaybeder. Gidip manavdan alışveriş etmenin daha kolay olduğunu düşünür. Sebze yetiştirmeye çalışmaktan vazgeçer."

Tuppence, "Ben patates ve bezelye yetiştirmek istiyorum," dedi. "Sonra barbunya fasulyesi de. O zaman bunları taze yiyebiliriz."

"Haklısınız, Çalı fasulyesini de eklemeniz olur. Bazı bahçıvanlar cali fasulyeleriyle çok övünür ve onları iyice büyütmeye çalışırlar. Böylesinin daha iyi olduğunu sanırlar... Hatta yerel yarışmalarda ödüller bile kazanırlar. Ama bence siz haklısınız. Sebzeleri turfandayken yemek daha zevkli olur."

Albert birdenbire Tuppence'ın yanında belirdi. "Komşu ha-Jiım telefonda, madam. Yarın kendisiyle öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğinizi soruyor."

Tuppence, "Benim tarafımdan teşekkür et," dedi. "Ama yarın kendisiyle yemek yemek imkânsız. Bay Beresford'lo Londra'ya gitme olasılığımız var. Ona çok üzgün olduğumu söylemeyi unutma... Dur, dur, ben bir iki kelime yazıvereyim." Çantasından küçük bir not defteri çıkardı, Bir sayfaya çabucak bir şeyler karalayarak Albert'e uzattı. "Ha, aklıma gelmişken... Bay Beresford'a söyle. Onun istediği şeyi yapmayı unuttum. Şu anda birine mektup yazıyor sanırım. Kendisine şu adresini veri-ver."

"Olur, madam." Albert çabucak uzaklaştı.

Tuppence da yine sebzelerden sözetmeye başladı Sonra da, "Siz başka bahçelerde de çalışıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, haftada üç gün. Üstelik o bahçeler köyün öbür yanında. Benim küçük villam da oradadır."

O sırada Tommy köşkten çıktı. Anibal de yanındaydı. Köpek koşuyor, efendisinin etrafında dönüyordu. Tuppence'a ilk ulaşan yine Anibal oldu. Hayvan bir an hareketsiz durdu. Sonra birdenbire şiddetle havlayarak Bay Mullins'in üstüne atıldı. Kadın telaşla bir iki adım geriledi.

Tuppence, "Bu da bizim terbiyesiz köpek!" diye bağırdı. "Aslında ısırmaz. Daha doğrusu pek ender olarak ısırır Aniba! en çok postacıları ısırmaktan hoşlanır."

Bayan Mullins, "Bütün köpekler postacıları ısırırlar," dedi.

Tuppence gülümsedi. "İyi bir bekçidir, Anibal. Gördüğünüz gibi bir Manchester Teriyesi. Onlar iyi bekçi köpekleridir. Anibal da evi çok iyi

bir şekilde koruyor. Kimsenin köşke yaklaşmasına, içeri girmesine izin vermiyor. Özellikle bana çok dikkat ediyor. Hayattaki asıl amacının beni korumak olduğunu sanıyor."

"Ah, evet... Bugün için iyi bir şey bu."

Tuppence başını salladı. "Doğru. Pek çok hırsızlık oluyor artık. Dostlarımızın çoğunun evi soyuldu. Üstelik hırsızların bazıları güpegündüz evlere girmişler. Hem de acayip yollarla. Kimisi pencerelere merdiven dayamış ve cam silici olduğunu iddia etmiş. Daha buna göre türlü hileler. Onun için evde öfkeli bir köpeğin bulunduğunun duyulması iyi bir şey bence." "Haklısınız."

Tuppence, "İşte kocam," dedi. "Tommy, bu Bayan Mullins. Bayan Griffin büyük bir nezaket göstererek kendisine bir bahçıvan aradığımızı söylemiş."

"Bu sizin için ağır bir iş değil mi. Bayan Mullins?"

Kadın, o kalın sesiyle, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Ben de erkek bahçıvanlar gibi toprağı kazarım. Bu önemlidir... Toprağın uygun şekilde kazılması gerekir. Sonra çapalama. Yalnız bazı çiçeklerin değil, hemen her bitkinin çapalanmaya, diplerine gübre konulmasına ihtiyacı vardır. Toprağın hazırlanması bahçıvanlıkta en önemli rolü oynar." Anibal hâlâ havlıyordu.

Tuppence, "Tommy," dedi. "Anibal'i götürmen daha iyi olacak sanırım. Bu sabah beni korumayı aklına koymuş nedense."

Tommy başını salladı. "Pekala."

Tuppence, Bayan Mullins'e döndü. "Bizimle eve gelmez misiniz? Bir şey içerdiniz. Hava bir tuhaf... Bir şeyler içmeniz iyi olurdu, Böylece birlikte bahçeyle ilgili planlarımızı da yapardık."

Anibal'i mutfağa kapattılar. Bayan Mullins bir kadeh seri içmeye razı oldu. Sonra bahçe hakkında bazı tavsiyelerde bulundu. Sonunda saatine bir göz atarak. "Aman hemen kalkman gerek," diye bağırdı. "Bir randevum, var." Telaşla vedalaşarak köşkten ayrıldı. Tuppence, "İyi bir kadına benziyor," diye mırıldandı.

Tommy, "Biliyorum," dedi. "Ama insan emin olamıyor ki..." Tuppenee tereddütle, "Tabii soru sorulabilir," diye cevap verdi.

"Bahçede dolaşmak seni yormuş olmalı, Tuppenee. Bugünkü işimizi başka güne bırakalım. Dinlenmelisin. Bir emir bu."

XIV

Tommy, "Anlıyorsun değil mi, Albert?" diye sordu.

İki adam mutfaktaydılar. Albert, Tuppenee'm odasından getirdiği tepsideki çay takımlarını yıkıyordu. Uşak, "Evet, efendim," dedi. "Anlıyorum."

"Bence sana durumu haber verecekler. Anibal verecek haberi." Albert başını salladı. "Anibal iyi bir köpektir. Tabii o da başka."

Tommy, "Tabii," dedi. "Onun hayattaki görevi bu değil ki. Anibal hırsızları sevinçle karşılayan ve olmayacak insanlara kuyruk sallayan köpeklerden olmadı hiçbir zaman Anibal çok şey biliyor... Sen şimdi durumu iyice anladın değil mi?"

"Evet, efendim. Yalnız bir şeyi kestiremiyorum. Ya hanımefendi bir şey isterse? Onun dediğini mi yapayım, yoksa sizin söylediklerinizi mi?"

Tommy gülümsedi. "Artık biraz kurnazlık edersin. Tuppenee'a bugün yataktan hiç çıkmamasını söyledim. Onu sana bırakıyorum."

Kapı çalınmaya başlamıştı. Albert hızla mutfaktan çıktı. Biraz sonra yanında tüvit elbiseli, gençççe görünüşlü bir adamla döndü. Uşak, Tommy'ye endişeyle bir göz attı. Ama yabancı mutfağa girerek dostça bir gülümsemeyle yaşlı adama yaklaştı.

"Bay Beresford? Bana bahçıvan aradığınızı söylediler. Buraya yakınlarda taşınmışsınız sanırım. Bahçe yolundan ilerlerken otların bir hayli uzamış olduğunu farkettim. Birkaç yıl önce burada başka bir köşkün bahçesinde çalışırdım. Bay Solomon'un yanında. Belki ondan söz edildiğini işittiniz."

"Bay Solomon'dan mı? Evet, evet, işittim." "Adım Crispin... Angus Crispin. Belki sizinle bahçede şöyle bir dolaşıp, yapılacak işleri kararlaştırmamız iyi olur."

Tommy ona çiçek tarhlarını ve sebze bahçesini gösterirken. Bay Crispin, "Bahçeye bakmanın zamanı gerçekten gelmiş," dedi.

"Burada ıspanak yetiştirirlermiş. Şu bahçe yolunun kenarında. Daha geride de camekânlar varmış. Kavun da yetiştirirlermiş sanırım."

"Bahçe hakkında çok şey biliyorsunuz... "

"Köşkün eski günlerde nasıl olduğuna ilişkin bir sürü hikâye dinledik. Yaşlı kadınlar çiçek tarhlarından sözediyorlar... Sonra, uzun yıllar önce Alexander Parkinson da arkadaşlarına yüksük otlarını anlatır dururmuş."

"İlginç bir çocukmuş... "

"Evet... Alexander'in kendince bazı fikirleri varmış. Cinayet vakalarına da meraklıymış. Hatta Stevenson'un kitaplarından birinin içine de bir mesaj bırakmış. Kara Ok'un içine." "Güzel bir kitaptır. Beş yıl kadar önce okumuştum. Biliyor musunuz burada çalıştığım sırada... " Bay Crispin duraksadı.

Tommy, "Yani Bay Solomon'un yanında çalıştığınız sıralarda mı?" diye sordu.

"Evet, evet. O zaman bazı şeyler duydum. Sonra ihtiyar Isaac da bana bazı hikâyeler anlattı. Yanılmıyorsam, Isaac'ın bir hayli bilgisi vardı."

"Evet, gerçekten öyleydi. Bazen bize de anlatırdı."

"İhtiyar Isaac eski günlerin dedikodusunu yapmaktan hoşlanırdı. Bildiğiniz gibi, burada hâlâ akrabaları var. Onlar da Isa-ac'ın hikâyelerini dinlemiş olmalılar. Tabii sizin kulağınıza da bazı şeyler geldi sanırım."

Tommy, "Şimdiye kadar duyduklarımızı iyice ayıklarsan, geriye isimlerden oluşmuş bir liste kalıyor," dedi. "Eski günlerle ilgili bazı adlar. Tabii bunların benim için hiçbir anlamı yok... Olamaz da."

"Duyduklarınızın hepsi de söylenti mi sizce."

"Çoğu öyle. Karım hemen her hikâyeyi dinledi ve bir liste hazırladı. Bir yararı olur mu, bilmiyorum. Ben de bir liste var. Daha dün elime geçti."

"Ya? Ne listesi bu?"

Tommy, "Sayım listesi," diye cevap verdi. "Anlayacağınız, yıllar önce burada bir sayım yapılmış. Bende kesin tarihi var. Size veririm. O gün köşkte bulunan herkes yazılmış. Çünkü konuklar geceyi köşkte geçirmişler. Büyük bir ziyafet verilmiş. Ev iyice kalabalıkmış,"

"Demek belirli bir tarihte köşkte kimlerin bulunduğunu kesinlikle biliyorsunuz. Hem de ilgi çekici bir tarihte... "

Tommy, "Evet," dedi.

"Bu önemli olabilir. Belki işimize yarar." Bay Crispin bir an durdu. "Buraya yeni taşındınız değil mi?"

Tommy, "Evet," diye başını salladı. "Ama belki de buradan çıkarız."

"Neden? Burası hoşunuza gitmiyor mu? Köşk pek güzel. Bu bahçe de çok iyi bir duruma sokulabilir. Ağaçların çevresini biraz açmak ve temizlemek gerekir. Bazı bodur ağaçlar son zamanlarda çiçek

açmamış sanırım. Belki bir daha açmaz. Onları söküp atmalı. Evet, buradan çıkmak isteyişinizi aklım almadı doğrusu."

Tommy, "Geçmişle ilgili anılar hoşuma gitmiyor," dedi.

Bay Cripsin elini salladı. "Geçmiş... Böyle şeylere aldırma-malı. Geçmiş gömülmüştür, deyip geçmeli."

Tommy, "Gerçekten bizim bahçede çalışacak mısınız?" diye sordu.

"Evet. Zaman zaman. Bu benim çok hoşuma gidecek. Bahçıvanlığın benim... evet benim özel merakım olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Dün Bayan Mullins adında biri bu işe talip oldu... "

"Mullins? Mullins, O bahçıvan mıymış?"

"Evet, galiba öyle. Köyde yaşlı bir hanım var. Adı neydi? Hah, Bayan Griffin... Bayan Mullins'e bizim bahçeye bakacak birini aradığımızı söylemiş."

"Onu işe aldınız mı? Yoksa almadınız mı?"

Tommy, "Henüz kesin kararımızı vermedik," dedi. "Anlayacağınız, bizim Manchester Teriyesi bekçilik görevlerini çok ciddiye alıyor."

"Evet, bu cins köpekler bu bakımdan fazla hevesli olurlar. Herhalde sizin köpek de baş görevinin hanımınızı korumak olduğunu düşünüyor. Karınızın yalnız başına bir yere gitmesine razı olmuyor. Hep onun peşinde... "

Tommy başını salladı. "Öyle gerçekten. Karıma elini sürmeye kalkışacakları da paramparça etmeye hazır."

"Aferin ona. Bu köpekler sahiplerine çok düşkün olurlar. Son derece sadıktırlar. Dişleri çok keskin, kendileri de inatçı olurlar.

Sanırım benim de dikkatli davranmam gerekecek." "Şu ara bir tehlike yok Anibal evde."

Crispin düşünceli bir tavırla mırıldandı. Bayan Mullins... Tabii ben onu bu adla tanımıyorum... Bayan Mullins şöyle... elli altmış yaşlarında bir kadın mı?

"Evet... Öyle... Tüvit pantolonlar giyiyor. Erkek gibi... "

"Tamam. Onun bu köyde yakınları olmalı. Herhalde ihtiyar Isaac size Bayan Mullins hakkında bilgi verebilirdi. Duyduğuma göre kadın yıllar sonra tekrar bu köy© dönmüş. Bir ara burada değilmiş. Köye geleli fazla olmamış sanırım. Evet, her şey birbirine bağlı, Bay Beresford."

Tommy ellerini açtı. "Herhalde bu köyle ilgili bazı şeyler biliyorsunuz. Benim bilmediğim bazı şeyler... "

"Pek sanmıyorum... Fakat ihtiyar Isaac size gerçekten pek çok şey anlatabilirdi. Bilmediği yoktu onun. Dediğiniz gibi, eski hikâyeleri tekrarlıyordu. Ama belleği yerindeydi. İhtiyarlar bazı olayları tekrar tekrar anlatmaktan hoşlanırlar. Yaşlılar için. açılmış olan kulüplerde de durum aynıdır. Orada da bir sürü konudan söz açarlar. Anlattıklarından bazıları gerçeklere dayanır. Evet, herhalde Isaac çok şey biliyordu."

Tommy, "Isaac'ın öldürülmüş olmasına üzülüyorum," dedi, "Bu işi yapandan öç almak niyetindeyim. Cok iyi bir ihtiyarcıktı. Bize karşı her zaman nazikti. Karımla bana yardım etmek için de elinden geleni yapıyordu. Haydi, gelin. Dolaşmaya devam edelim..."

XV

Albert yatak odasının kapısına vurdu.

Tuppence içerden, "Girin," diye seslenince de kapıyı açtı.

"Geçen sabah gelen hanım, Bayan Mullins, sizinle bir iki dakika konuşmak istiyormuş. Anladığıma göre bahçe hakkında bazı tavsiyelerde bulunacaktım. Ona yattığımızı, kendisini kabul edip etmeyeceğinizi bilmediğimi söyledim."

Tuppence, "Böyle sözleri de nereden bulursun, bilmem ki, Albert," diye güldü. "Pekala... Konuğu kabul edeceğim." "Size kahvenizi getirmek üzereydim." "İyi ya getir. Yalnız tepsiye bir fincan daha koy. Tepsiyi şu masaya bırakırsın. Bayan Mullins'i de buraya al." "Peki, madam."

Albert, "Anibal ne olacak?" diye sordu. "Onu aşağıya indirip mutfağa kapatayım mı?" "Anibal mutfağa kapatılmaktan hiç hoşlanmıyor. Hayır. Onu banyoya sok, sonra da kapıyı üzerine kapa."

Anibal kendisine yapılan bu harekete fena halde kızdı. Al-bert'in kendisini banyoya iterek kapıyı kapamasına da hiç de nazik olmayan bir tavırla katlandı. Öfkeyle birkaç kez havlamayı da unutmadı.

Tuppence ona bağırdı. "Sus! Kes sesini!" Anibal bu emre bir dereceye kadar uyarak havlamaktan vazgeçti. Pençelerini ileri doğru uzatarak yattı, burnunu kapının altındaki aralığa dayayarak uzun uzun, düşmanca bir tavırla hırlamaya başladı.

Bayan Mullins, "Ah, Bayan Beresford," dedi. "Korkarım sizi rahatsız ediyorum. Ama bende bahçe hakkında bir kitap var. Bakmak isteyeceğinizi düşündüm. Şurada bu mevsimde neler dikilebileceği yazılı. Ender bulunur fidanlar bunlar. Üstelik bu cins toprakta da iyi

büyüyorlar. Tabii bazıları bunun aksini iddia ediyor, o da başka... Ah, hayır, hayır... Rica ederim... Peki, öyle olsun. Ben de bir fincan kahve içeyim. İzin verin de kahveyi ben koyayım. İnsan yatarken bu iş zor oluyor. Acaba..." Bayan Mullins, Albert'e baktı. Uşak onun için bir sandalye çekti. "Buraya buyrun, bayan."

"Ah, çok teşekkür ederim... A, yine sokak kapısı mı çalınıyor?" Albert, "Herhalde sütçü geldi," dedi. "Belki de bakkal.

Onun günü. İzin verirseniz, aşağıya ineyim, efendim." Albert o-dadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Anibal yine hırladı.

Tuppence, "Köpeğim bu toplantıya katılmaya izin vermediğim için bana kızdı," diyerek gülümsedi. "Onun için bu kadar gürültü ediyor."

"Kahvenize şeker koyuyor musunuz. Bayan Beresford?" Tuppence, "Bir tek," dedi.

Bayan Mullins fincana kahve doldurdu, Tuppence'ın başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Sonra dönüp kendisi için kahve koymaya giderken birdenbire sendeleyerek bir sigara masasına tutundu. Hafifçe inleyerek yere diz çöktü.

Tuppence, "Bir yeriniz acıdı mı?" diye bağırdı.

"Hayır, hayır. Ama ne yazık ki, vazonuzu kırdım. Ayağım bir şeye takıldı. Benimki de sakarlık. Canım vazo kırıldı. Sevgili Bayan Beresford, kim bilir hakkımda ne düşüneceksiniz? Emin olun kazaydı."

Tuppence, nazik bir tavırla, "Tabii kazaydı," diye cevap verdi. "Durun bakayım. Vazo paramparça da olabilirdi. Yalnızca ikiye ayrılmış. Bunları ustalıkla yapıştırırım." Bayan Mullins, içini çekti. "Öyle de olsa bu olayı her hatırlayışımda utanacağım...

Herhalde rahatsızsınız, Bayan Beresford. Bugün gelmemeliydim. Ama sizinle konuşmayı o kadar do istiyorum ki... "

Anibal tekrar havlamaya başladı.

Bayan Mullins, "Ah, zavallı köpekçik," dedi. "Onu dışarı çıkarayım mı?"

Tuppence, "Hayır, hayır," dedi. "İçeride kalsın daha iyi. Bazen Anibal'in ne yapacağı belli olmaz."

"A, yine mi kapı?"

Tuppence başını salladı. "Hayır. Telefon."

"Ya... Telefona cevap vermeniz gerekiyor değil mi?"

"Yok, yok. Albert bakar."

Aşağıda telefona Tommy cevap verdi. "Evet? Ya, anlıyorum. Kim? Evet. Ya? Bir düşman. Kesinlikle. Evet, doğru. Önlem aldık. Evet. Çok teşekkür ederim." Telefonu kapatarak Bay Cripsin'e baktı...

Adam, "Bir uyarı mı?" diye sordu.

"Evet." Tommy hâlâ Bay Cripsin'e bakıyordu.

"Bazen durumu anlamak zor oluyor değil mi? Yani kim düşman, kim dost... "

Tommy, "Kimi kez de bunu çok geç anlıyorsun... " dedi. "Yukarı gelir misiniz? Tuppence dinleniyor. Öyle önemli bir rahatsızlığı yok. Aksırmıyor bile."

Albert birdenbire ortaya çıktı. "Yukarı kahve götürdüm. Bayan Mullins için de bir fincan koydum tepsiye. Kadın bir bahçe kitabı mı getirmiş ne?"

Tommy, "Anlıyorum," dedi. "Evet. Her şey yolunda. Anibal nerede?"

"Onu banyoya kapattım."

"Sürgüyü iyice sürdün mü? Anibal bundan hoşlanmayacaktır."

"Hayır, efendim. Sizin dediğiniz gibi yaptım." Tommy merdivenlerden çıkmaya başladı. Bayan Crispin de peşindeydi. Tommy yatak odasının kapısına hafifçe vurduktan sonra içeri girdi. Anibal banyodan meydan okurmuş gibi havladıktan sonra içeriden kapıya doğru atıldı. Sürgü kaydı ve köpek odaya daldı. Anibal, Crispin'e çabucak bir göz attıktan sonra öfkeyle homurdanarak Bayan Mullins'e saldırdı. Tuppence bağırdı. "Eyvah!" Tommy ise, "Aferin Anibal," diyordu. "Aferin." Bay Crispin'e döndü. "Anibal düşmanları iyi tanıyor değil mi?"

Tuppence, "Anibal sizi ısırdı mı, Bayan Mullins?"

Kadın ayağa kalkarak öfkeyle köpeğe baktı. "Fena ısırdı hem de. "

Tommy nazik nazik sordu. "Bu sizi ikinci ısırışı değil mi? 'Geçen günde sizi bizim pampa otlarının arasında kovaladıydı."

Bay Crispin, "Anibal her şeyi biliyor." dedi. "Öyle değil mi, sevgili Dodo'cuğum... Seni yıllardan beri görmemiştim. Dod,o."

Bayan Mullins sırayla Tuppence, Tommy ve Bay Crispin'e fraktı.

Crispin, "Mullins," diyerek gülümsedi. "Fazla bilgim olmadığı için özür dilerim. Evlilik soyadın mı bu?"

"Ben İris Mullins'im. Hep bu adı taşıdım."

"Ah, sen benim için hep Dodo olarak kalacaksın. Seni gördüğüme çok sevindim. Ama buradan çabucak gitmemiz daha iyi olacak sanırım. Haydi, kahveni iç. Onun zararlı olduğunu sanmıyorum.

Bayan Beresford... Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Yalnız size ,o kahveyi içmemenizi tavsiye edeceğim."

"Ah... Ben o fincanı alayım." Bayan Mullins ilerleyecek oldu. Ama Crispin kadınla Tuppence'ın arasına girdi, "Olmaz, Dodo-cuğum. Bunu yapmana izin veremem. O fincanı ben teslim alacağım. Zaten fincan eve ait. İçindeki kahveyi tahlil ettirmek herhalde iyi olur. Yanında ilaç getirdin ve finoanı Bayan Beresford'a uzatırken kahveye karıştırıverdin." "Ben öyle bir şey yapmadım. Aman, alın şu köpeği başımdan."

Tommy, "Anibal sizin evden gitmenizi istiyor," diye açıkladı. "Bu konuda çok titizdir. Ön kapıdan çıkanları ısırmaktan da pek hoşlanır. Albert geldin mi? Senin kapının dışında olduğunu biliyordum. Olanları gördün mü?"

Albert başını dipteki giyinme odasının kapısından içeri uzatmıştı. "Tabii gördüm. Aralıktan onu gözetledim. Evet. Hanımın fincanına bir şey attı. Ustalıkla yaptı bunu. Hokkabazdan farksız bu kadın. Ama ben ilacı kahveye karıştırdığını yine de far-kettim." Bayan Mullins, "Neden söz ettiğini bilmiyorum," diye söylendi. "Ah... Şey... Benim gitmem gerekiyor artık. Bir randevum var. Cok önemli." Odadan fırlayarak hızla merdivenden indi.

Anibal bir daha etrafına baktı, sonra da onun peşinden koştu. Bayan Crispin'in yüzünde düşmanca bir ifade yoktu, ama o da telaşla odadan çıktı.

"Tuppence, Bay Solomon'un yolladığı Bay Crispin o. Tam zamanında geldi değil mi? Sakın o fincanı kırma. Kahveyi de bir yere dökme. Onu bir şişeye koyalım. Kahve tahlil edilecek. İçinde ne olduğunu öğreneceğiz. Tuppence en süslü sabahlığını giy de aşağıya inelim. Öğle yemeğinden önce salonda birer içki içmeliyiz."

Tuppence içini çekti. "Artık olayın içyüzünü hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz." Üzüntüyle başını salladı. Koltuğundan kalkarak şömineye doğru gitti.

Tommy, "Ocağa odun atmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Bırak o işi ben yapayım. Sana fazla hareket etmemeni söylediler."

Tuppence, "Artık bir şeyim yok," dedi. "Kolumu rahatça oynatabiliyorum. Duyan da kolumu kırdığımı sanacak. Oysa sadece bir sıyrık."

Tommy güldü. "Aslında övünebileceğin bir kurşun yarası. Savaşta yaralandığını iddia edebilirsin."

"Savaş sözcüğünü kullanmakta çok haklısın."

"Mullins'in icabına iyi baktık."

Tuppence, "Anibal de görevini ustalıkla yerine getirdi," diyerek gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Evet. Anibal bize düşmanın kim olduğunu çok güzel açıkladı. Hem de kesinlikle. Pampa otlarına doğru atıldı. Burnu ona tehlikeyi haber verdi sanırım. Bumu harikadır Anibal'in." Tuppence, "Burnumun bana da tehlikeyi haber verdiğini iddia edemeyeceğim," dedi. "Bayan Mullins'in tam zamanında imdadımıza yetiştiğini düşündüm. Bay Solomon'dan geldiğini söylemeyen birini işe almamız gerektiğini unutmuştum... Sahi, Bay Crispin nerede şimdi?"

"Herhalde, Bayan Mullins'le meşgul." Bir an durdu. "Evet... Bu işde en başarılı olan Anibal. Bizimki pampa otlarının arasında bir düşmanın gizli olduğunu hemen sezdi. Daha sonra Bayan Mullins'i gördüğümüz zaman bu düşmanın o .olduğunu anladım. Tabii ilk olay sırasında erkek kılığına girmişti... "

Tuppence diye başını salladı. "Kadının şansını ikinci bir kez deneyeceği de belliydi. Ben yatağa yattım, sen de gerekli önlemleri aldın."

Tommy, "Hazırlıklarımız gerçekten çok iyiydi," dedi. "Albert nöbetteydi."

"Evet. Benim kahvemle birlikte kadın için de bir fincan getirdi."

"Mullins ya da Crispin'in dediği gibi Dodo'nun kahveye ilacı karıştırdığını gördün mü?" Tuppence, "Hayır, "diye cevap verdi. "Görmediğimi itiraf etmeliyim. Kadın bana gerçekten bir yere takılıp yuvarlanmış gibi geldi. O sırada kırılmış vazoya dikkatimi çekti. Ben vazoya bakarken, o da kahveye ilacı karıştırdı."

"Neyse ki, Albert kapının aralığından her şeyi gördü."

"Anibal'i banyoya kapayarak sürgüyü yarı sürmek de iyi fikirdi. Çünkü hepimiz Anibal'in kapıları açmakta ne kadar usta olduğunu biliriz. Ama tabii sürgü sıkıca kapatılsaydı açmayı başaramazdı." Tuppence bir an durdu. "Anibal'in hali görülecek gibiydi. Bir Bengal kaplanı gibi saldırdı!"

"Evet, iyi tanımladın."

"Herhalde, Bay Crispin araştırmalarını bitirdi artık. Ama bilmiyorum, Mullins'i, Mary Jordan'a ya da Jonathan Kane gibi geçmişte kalmış tehlikeli bir insana nasıl bağlayabilecek?"

"Jonathan Kane'in geçmişte kaldığını sanmıyorum. Büyük bir olasılıkla şimdi onun genç bir kopyası vardır. Adam için yeniden doğmuş da diyebiliriz. Söz konusu o grupta yeni, genç üyeler görev almışlar... "

"Tommy, Bay Crispin araştırmalarını bitirdikten sonra tekrar buraya dönecek mi? Beni ve seni korumak için?"

"Benim korunmaya ihtiyacım yok." "Seninkine kibir derler. "

Tommy başını salladı. "Onun gelip, hoşçakalın diyeceğini sanıyorum."

"Tabii. Çünkü nazik bir adam." "Senin iyi olup olmadığını da öğrenmek isteyecek."

"Benim hafif bir yaram vardı. Onu da doktor iyileştirdi." Tommy, "Biliyor musun, aslında Crispin bahçıvanlıktan çok hoşlanıyor," diyerek güldü. "Bay Solomon'un yanında gerçekten çalışmış. Tabii Bay Solomon çoktan ölmüş. Ama Bay Crispin için o çalışma yararlı olmuş. Çünkü hiç kimse kuşkulanmadan rahatlıkla bahçıvan olarak çalışabiliyor." Tuppence, "Evet," dedi. "Bu meslekte böyle şeyleri düşünmek gerekir."

Kapı çalmıyordu. Anibal yine kaplan gibi odadan fırladı. Koruduğu kutsal yere girmeye kalkanları öldürmek kararındaydı.

Tommy de onun peşinden koştu. Geri döndüğü zaman elinde bir zarf tutuyordu.

"Üzerinde ikimizin de adı var. Açayım mı?" Tuppence, "Aç tabii," dedi. Tommy zarfın ucunu yırttı. "Vay, vay, vay... Gelecek beni umutlandırıyor."

"Nedir o?"

"Bay Robinson'un davetiyesi. Gelecek hafta kendisiyle akşam yemeği yiyecekmişiz. Senin o zamana kadar iyileşeceğini umuyormuş. Ziyafet Bay Robinson'un köşkünde... Köşk Sussex' de bir yerde sanırım."

"Acaba bize bu konuda bir açıklama yapacak mı?" Tommy, "Yapabilir," dedi.

Tuppence, "Listemi de yanıma alayım mı?" diye sordu. "Doğrusu ezbere biliyorum artık. Kara Ok, Alexander Parkinson, Oxford ve Cambridge, Grin - hen - lor Kay-Kay, Mathilde'in karnı, Habil'le Kabil, Sevgili... "

Tommy, "Yeter! İnsana deli saçması gibi geliyor," diye bağırdı.

"Aslında deli saçması tabii! Acaba Bay Robinson'un yemeğinde başkaları da bulunacak mı?"

"Herhalde Albay Pikeaway gelir."

Tuppence, "Aman," dedi. "Öyleyse yanıma öksürük pastili alayım. Öyle değil mi?.. Her neyse. Bay Robinson'u görmeyi çok istiyorum. Onun söylediğin kadar iri ve sarı olduğunu hiç sanmıyorum. A, ama Tommy! Deborah çocukları gelecek hafta buraya getirmeyecek miydi?"

Tommy başını salladı. "Hayır... Onlar bu hafta sonu gelecekler." Tuppence rahat bir nefes aldı. "Aman neyse!"

XVI

"Araba mı geliyor?" Tuppence ön kapıdan çıkarak telaşla yola doğru baktı. Heyecanla kızı Deborah'ı ve üç torununu bekliyordu.

Albert ise yan kapıdan fırlamıştı. "Daha gelmezler, hanımefendi. Zili çalan bakkaldı. İnanamayacaksınız ama yumurta fiyattan yine artmış... "

"Tatlıyı yaptın mı?"

"Tabii, tabii, siz hiç merak etmeyin."

"Odaların hepsi de hazır mı, Albert?"

"Evet. Gündelikçi kız bu sabah tam vaktinde geldi. Bayan Deborah'm banyosuna onun sevdiği o kokulu sabundan kaydım."

Tuppence'ın içi rahatlamıştı. Kızıyla torunları için her şey hazırdı demek.

Sonunda bir korna sesi duyuldu ve birkaç dakika sonra da Tommy'nin kullandığı araba basamakların önünde durdu. Kapılar açılarak konuklar indiler. Beresford'ların hâlâ güzel olan kırk yaşlarındaki kızları Deborah, on beş yaşındaki Andrew, on birindeki Janet ve yedisindeki Rosaline.

Andrew avaz avaz bağırıyordu. "Merhaba büyükanneciğim!" Janet seslendi. "Anibal nerede?"

Rosalie neredeyse ağlayacaktı. "Çay isterim,"

Deborah annesine sarıldı. "Demek yeni köşk bu? Burayı çok beğendim." Janet, "Bahçeyi dolaşalım mı?" diye sordu.

Tommy, "Çaydan sonra," dedi. Rosalie, "Çay isterim," diye yineledi.

Çay sofrasının beklediği yemek odasına gittiler.

Deborah, "Senin hakkında bazı şeyler duydum, anne," diye söze başladı. "Yine ne işler karıştırıyorsun." Deborah annesine karşı daima otoriter bir tavır takınır .Tuppence'ın her zaman dikkatle korunması gerektiğine inanırdı.

Tuppence. "Hiçbir şey karıştırdığım yok," dedi. "Köşkümüze rahatça yerleştik artık." Deborah bu sözlere inanmamıştı. "Sen mutlaka yine bir şeye burnunu sokmuşsundur,.. Öyle değil mi, baba? Hoş bunu sana neden soruyorum bilmem ki? Sen de annemden farksızsındır. Buraya yerleşip sakin bir hayat süreceğinizi, bu güzel köşkün zevkini çıkaracağınızı sanıyordum."

Tommy, "Biz de öyle istiyorduk," diyerek içini çekti. "Ama kader bize başka şeyler hazırlıyormuş... "

Birdenbire bir kırlangıç sürüsü gürültüyle havalanarak bahçenin üzerinde dönmeye başladı.

Janet, "Bu kuşlar nedir, büyükanneciğim?" diye sordu.

"Kırlangıç... Güneye uçuyorlar artık."

"Bir daha gelmeyecekler mi?"

"Ancak gelecek yaza." Tuppence bir an durdu, sonra da ekledi. "Bu köşkün adı da bir zamanlar Kırlangıç Yuvası'ymış."

Deborah, "Artık burada oturmaktan vazgeçmişsiniz, sanırım," dedi. "Babam bana yazdığı mektupta başka bir yer aradığınızdan söz ediyordu."

Tuppence bir an düşündü. Sonra da birdenbire heyecanla, "Ben aslında bu köşkü seviyorum," diye bağırdı. "Ve ömrümün sonuna

kadar da burada oturmak istiyorum." Tommy'e baktı, "Köşke yeniden Kırlangıç Yuvası adını verebiliriz... "

Andrew atıldı. "Bu adı bahçe kapısına ben yazayım! Albert de biraz boya bulup bana yardım edebilir."

Janet, "O zaman kırlangıçlar gelecek yaza da buraya rahatça dönerler," dedi.

XVII

Tuppence, "Ne güzel bir toplantı bu," diyerek etrafına bakındı.

Yemek salonundan kütüphaneye geçmişlerdi. Şimdi kahve masasının etrafında oturuyorlardı.

Tuppence'm tahmin ettiğinden daha şişman ve sarı olan Bay Robinson gayet zarif, büyük gümüş çaydanlığın arkasından gülümsüyordu. Yanında Bay Crispin oturuyordu. Albay Pikeaway, Tommy'nin sağındaydı. Tommy adama kendi sigaralarından birini ikram etmeye kalktı.

Albay Pikeaway yüzünde hayret dolu bir ifadeyle, "Ben akşam yemeklerinden sonra kesinlikle sigara içmem," diyerek başını salladı.

Tuppence'da bayağı korku uyandıran Bayan Collodon, "Şerhimi Albay Pikedway?" dedi. "Çok ilginç... Çok... " Tuppence'a doğru döndü. "Köpeğiniz ne kadar uslu, Bay Beresford." Anibal masanın altında yatıyordu. Başını da Tuppence'm ayağına dayamıştı. Kendisinden söz edildiğini anlayarak yüzünde melek gibi bir ifadeyle etrafına bakındı. Usulca kuyruğunu sallıyordu.

Bay Robinson neşeyle Tuppence'a baktı. "Duyduğuma göre çok iyi bir köpekmiş." Bay Crispin, "Onu hareket halindeyken görmelisiniz," dedi.

Tuppence açıkladı. "Yemeğe çağrıldığı zaman nezaketle davranmasını bilir. Böyle şeylerden çok hoşlanır. Bir köpeğin yüksek sosyeteye karışmasının övünülecek bir şey olduğunu düşünür." Bay Robinson'a gülümsedi. "Onu çağırmanız da büyük nezaket. Üstelik Anibal için bir tabak ciğer de hazırlatmışsınız. Anibal ciğere bayılır."

Bay Robinson, "Bütün köpekler ciğer sever," dedi. "Anladığıma göre... " Orispin'e bir göz attı. "Bay ve Bayan Beresford'ları görmeye

gittiğimiz takdirde paramparça olmamız işten bile değilmiş."

Bay Crispin güldü. "Anibal görevleri çok ciddiye alıyor. İyi yetiştirilmiş bir bekçi köpeği sanki. Görevini hiçbir zaman unutmuyor."

Bay Robinson, "Bayan Beresford," dedi. "Siz ve kocanız gerçekten başarılı bir şekilde çalıştınız. Size olan borcumuz büyük. Albay Pikeaway bana bu işe ilk kez sizin giriştiğinizi söyledi."

Tuppence, utanmıştı. "Olaylar öyle gelişti de... Şey biraz meraklandım. Bazı... bazı şeylerin içyüzünü öğrenmek istedim."

"Evet, bunu anlamıştım. Tabii şimdi de bütün bu olayların ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorsunuzdur."

"Ah, tabii... yani... bütün bunların çok gizli şeyler olduğunu biliyorum. Belki soru sormamamız gerek. Çünkü durumu açıklamanız imkânsız. Bunu gayet iyi anlıyorum." "Aslında ben de size bir şey sormak istiyorum. Bayan Beresford. Bana bu konuda bilgi verirseniz çok sevinirim."

Tuppence gözlerini hayretle açarak adama baktı. "Doğrusu hiç..." Durakladı.

"Sizde bir liste varmış. Daha doğrusu kocanız öyle söyledi. Ama içinde yazılanları açıklamadı. Bunda haklı etbette. Çünkü liste size ait. Ama doğrusu ben de çok meraklı bir insanım." Gözlerinde yine o neşeli pırıltı belirmişti.

Tuppence birdenbire Bay Robinson'dan çok hoşlandığını anladı. Bir an sesini çıkarmadan durdu. Sonra öksürerek gece çantasını karıştırdı. "Aslında gülünç bir şey bu, hatta gülünçten de beter. Çılgınca bir liste."

Bay Robinson beklenmedik bir şey söyledi. "Çılgınca... çılgınca... Dünya çılgın zaten. İşte Hans Sacs Meistersingers operasında

mürver ağacının altında oturup böyle konuşur. Bu operayı çok severim. Hans Sacs çok haklı." Tuppence'ın uzattığı listeyi aldı.

Tuppence, "İsterseniz listeyi yüksek sesle okuyun, beni rahatsız etmez," dedi.

Bay Robinson kâğıda bir göz attı. Sonra listeyi Çrispin'e verdi. "Al sen oku, Angus. Senin sesin benden daha güzeldir."

Bay Crispin, listeyi alıp okumaya başladı.

"Kara Ok.

Alexander Parkinson

Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Oxford ve Cambridge Grin - hen - lo Kay - Kay Mathilde'in karısı Habil ile Kabil Sevgili... "

Durarak ev sahibine baktı. Bay Robinson ise Tuppence'ı süzüyordu. ."Sizi kutlamam gerek. Çok değişik, ilgi çekici bir kafanız var. Bu ipuçlarından o sonuçlan çıkarmak çok takdir edilecek bir şey."

Tuppence, "Tommy de bu uğurda çok çalıştı," dedi.

Tommy, "Tabii," diyerek gülümsedi. "Dır dır edip başımın etini yedin."

Albay Pikeaway başını takdirle salladı. "Genç Beresforct iyi araştırma yaptı. O sayımla ilgili liste çok işe yaradı."

"Yetenekli bir çiftsiniz." Bay Robinson tekrar Tuppence'a bakarak güldü. "Merakınızı belli etmemeye çalışıyorsunuz. Ama sorunun içyüzünü öğrenmek istediğinizden eminim." Tuppence, "Ah!" diye bağırdı. "Bize gerçekten durumu açıklayacak mısınız?.. Ah, ne harika!"

Bay Robinson, "Tahmin ettiğiniz gibi, olayların bir bölümü Parkinson'larla başladı," dedi. "Uzun yıllar önce tabii. Benim de büyükannem Parkinson'lardandı. Ben de ondan bazı şeyler öğrendim..." Bir an durdu. "Mary Jordan adıyla tanınan kız aslında bizim ajanımızdı. Ailesi denizciydi. Annesi Avusturyalı olduğu için Almancası kusursuzdu. Pek yakında bazı belgeler yayınlanacak. Kocanız da biliyor bunu. Dosyalardaki bazı belgelerin ülkemizin tarihiyle ilgisi var. Onun için de bunların açıklanması gerek.

"Önümüzdeki yıllarda yine bu konuda üç dört ciltlik bir eser yayınlanacak. Kırlangıçlar Yuvası adlı köşkün yakınında olanlar da bulunacak bunun içinde.

"O dönemde bazı sırlar düşmana sızmıştı. Savaş sırasında ya da ilanından hemen önce daima böyle sızmalar olur.

"Bu işe çok saygı duyulan birkaç politikacı karışmıştı. Sonra halk üzerinde etkileri olan ve bu güçlerini akılsızca kullanan bir iki gazeteci. Birinci Dünya Savaşından önce bile birtakım kimseler kendi vatanlarının aleyhinde çalışıyorlardı. O savaştan sonra da yine aynı şey oldu. Hep aynı... Perdenin arkasında sürekli bir çalışma... Tarihte daha önce de görülmüştür böyle şeyler. Yine de olacaktır. Etkin ve tehlikeli bir Beşinci Kol. Bu gruptan bunlara inananlar tarafından yönetileceKtir. Ve tabii bir de ileride güç sahibi olmak isteyenlerle, paraya tapanlar tarafından.

"Aynı söz kaç kez söylenmiştir kim bilir? 'Bizim B.'den mi söz ediyorsun? O mu vatan haini? Saçmalama. Kendimden şüphelenirim, ondan şüphelenmem. O dünyanın en güvenilir adamıdır!

"Etrafındakiler! kandırmak... Bu da pek eski bir hikâye, pek eski bir oyundur.

"Sizin şimdi oturduğunuz köy, Bayan Beresford, Birinci Dünya Savaşından önceki günlerde belirli bir grubun merkeziydi. Ne kadar sakin huzur dolu bir köydü orası.

Daima iyi insanlar oturmuştu orada. Hepsi de vatanlarını seviyorlar ve savaşla ilgili çeşitli işlerde çalışıyorlardı. İyi bir liman vardı civarda. Köyde genç bir denizci oturuyordu. İyi bir aileden olan yakışıklı bir adam... Sonra iyi bir doktor. Köydeki hastaları kendisini çok seviyorlardı. Hepsi de dertlerini ona açmaktaydılar. Genel pratisyendi adam. Daha doğrusu köydekiler aslında adamın kimyasal savaş alanında bir uzman olduğunu bilmiyorlardı. Zehirli gaz uzmanıydı.

"Daha sonra oraya Bay Kane de yerleşti. Denizin yakınındaki şirin villada oturuyordu. Belirli siyasi inançları vardi. Ama aslında faşistti. Bunu açık açık söylemiyordu. Çok geçmeden etrafına bir sürü adam topladı...

"Aslında sizin öğrenmek istediğiniz bunlar değil tabii, Bayan Beresford. Ama sizin önce köydeki durumu anlamanızı istedim. Her şey orada dikkatle hazırlanmıştı. İşte Mary Jordan köyde neler döndüğünü öğrenmek için oraya gönderildi.

"Mary Jordan, benden büyüktü tabii. Kendisini tanımadım.

Ama hikâyeyi duyduğum zaman kendisini çok takdir ettim. Onunla tanışmayı çok isterdim. Güçlü bir kişiliği olan, karakter sahibi bir kızdı.

"Mary onun asıl adıydı. Ama herkes kendisini Molly diye tanırdı. Başarıyla çalıştı. Onun öyle genç yaşta ölüp gitmesi çok acı oldu."

Tuppence duvardaki bir resme bakıyordu. Bir çocuğun ka-fasıydı bu. Nedense bu baş Tuppence'a tanıdık gelmişti. "Acaba o... "

Bay Robinson, "Evet," diye cevap verdi. "Alexander Parkinson. O sırada on bir yaşındaydı. Dediğim gibi, Parkinson'larla akraba oluyorduk. Zaten Mary Jordan da bundan yararlanarak Parkinson'lara mürebbiye olarak girmeyi başardı. Etrafı incelemesi için uygun, emin bir işti bu. Kızı öldürecekleri... " Bir an durdu. "Hiç kimsenin aklına gelmezdi."

Tuppence sordu. "Parkinson'lardan birinin işi mi bu?"

"Hayır, yavrum, hayır. Anladığıma göre, Parkinson'ların bu işlerle hiçbir ilişkileri yoktu. Ama o geçe eve bir sürü konuk toplanmıştı. Ahbaplar .arkadaşlar. Sayımın da o geceye isabet ettiğini sizin Tommy ortaya çıkardı. Evdekilerle o gece için köşke gelenlerin hepsinin adlarının sayım kâğıtlarına geçirilmesi gerekti. İşte o isimlerden biri dikkatimizi çekti. Biraz önce sözünü ettiğim köy doktorunun kızı da babasını görmeye gelmişti o sırada. Bunu sık sık yapıyordu zaten. Kız Parkinson'lardan kendisini o gece misafir etmelerini istedi. Çünkü beraberinde iki arkadaşını da getirmişti. O iki arkadaşının bu konuyla hiçbir ilgileri yoktu. Ama sonradan babasının, yani doktorun o bölgede olanlara iyice karışmış olduğu anlaşıldı. Kız ise birkaç haftal önce Parkinson'ların bahçesindeki çalışmalara yardım etmişti. Ispanaklarla yüksük otlarının birbirlerine o kadar yakın plma-(İarını sağlayan da yine bu kızdı. O önemli günde de yine bu kız bahçeden ıspanakla beraber yüksük otu toplayarak bunları mutfağa götürmüştü. Yemekte bulunanların hastalanmalarının üzerine fazla durulmadı. Bazen böyle kazalar oluyordu. Doktor da daha önce böyle vakalarla karşılaşmış olduğundan söz etti. Adamın resmi soruşturma da tanıklık etmesi üzerine jüri 'kazayla ölüm' kararına vardı. Aynı gece bir kokteyl bardağının masadan itilerek yere düşürülmesi ve sözümona kazara kırılıvermesi kimsenin dikkatini çekmemişti.

"Bayan Beresford, tarihin tekrarlandığını bilmek herhalde ilginizi çekecek. Size o pampa otlarının arasından ateş edildi. Sor" ra kendisin© Mullins adını takmış olan o kadın evinize gelerek kahveniz© zehir karıştırdı. Öğrendiğimize göre, doktorun torunu o. Ayrıca Jonathan Kane'in genç yardımcılarının daha sonra kurduğu gruba da girmiş. Crispin kendisini bu yüzden tanıyor zaten. Köpeğimiz çok akıllı. Kadını görür görmez beğenmemiş ve hemen harekete geçmiş. Zaten artık ihtiyar Isaac'ı da yine bu kadının öldürmüş olduğunu biliyoruz.

"Şimdi kadının büyükbabasını, o herkesin pek sevdiği müşfik ve nazik doktoru ele alalım. O daha da tehlikeli bir tip. Köyde adama herkes taparmış âdeta. Ama aslında Mary Jordan'ın ölümüne de o neden olmuş. Herhalde olay sırasında böyle bir açıklama yapılsaydı, buna kimse inanmazdı. Doktorun bilgisi genişmiş. Kimyasal savaştan başka zehirler hakkında da çok şey biliyormuş. Bakterioloji alanında da birçok buluşu varmış... Evet, Mary Jordan'ı o zehirlemiş. Ama bu gerçek ancak altmış yıl kadar sonra ortaya çıktı. Sadece bir okul öğrencisi olan Alexander Parkinson bu durumdan şüphelenmiş." Tuppence usulca mırıldandı. "Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi." Sonra da sordu. "Mary'nin ne yaptığını doktor mu sezmiş?"

"Hayır. Doktor Mary'den hiç şüphelenmemiş. Durumu adamın kızı sezmiş sanırım. Oysa Mary o güne kadar kendisin© verilen işi başarıyla yürütmüş. Önceden planladığı gibi genç deniz subayı, kızla işbirliği yapmış. Mary Jordan'ın ona verdiği bilgi gerçekmiş aslında. Ama önemli şeyler değillermiş bunlar. Tabii bizimkiler sanki bunlar büyük birtakım sırlarmış gibi bir hava verilmesini de bilmişler bu haber kırıntılarına. Adamın kıza verdiği planları ise Mary aldığı emirlere uyarak izinli olduğu günlerde Londra'ya bildirilen yerlere

teslim etmiş. Regent's Park'da Queen Mary Bahçesi... Kensington Bahçesinde Peter Pan heykeli... Ajanlarla buralarda buluşmuş Mary.

Ama tabii bütün bunlar uzun yıllar önce olmuş şeyler. Bayan Beresford. Çok uzun yıllar önce... "

Albay Pikeaway öksürdü. Ve sonra da birdenbire konuşmaya başladı. "Ama 'Tarih tekerrürden ibarettir.' Bayan Beresford. Herkes bunu er geç öğrenir. Son zamanlarda Hollowquay'de yine gizli bir grup meydana geldi. Bu işle, bu gibi şeyleri organize etmesini bilenler uğraşıyor. Belki Bayan Mullins'in tekrar köy dönmesinin bir sebebi de buydu. Yine bazı gizli yerler kullanılmaya başlandı. Gizli toplantılar yapıldı. Tabii yine para da ayrı bir önem kazandı. Para nereden geliyor, nereye gidiyordu? Bu yüzden Robinson'a başvuruldu. Sonra eski dostumuz Beresford çıka geldi ve bana ilgimi çeken bazı şeyler anlattı. Bilgi verdi bana. Bu şüphelendiğimiz bazı olaylara da uyuyordu. Yin© perde arkasında hazırlık yapılıyordu. Bu ülkedeki belirli birinin kontrol edeceği ve yöneteceği bir gelecek hazırlanmaktaydı. Ünlü bir adamdı bu. Taraftan da her gün daha artıyordu. Yine o eski oyundu bu. "Dürüst bir adam... Barış düşkünü..."

Tuppence, gözlerini iri iri açtı. "Hâlâ var mı böyle şeyler?"

"Tabii... Neyse biz gereken her şeyi Öğrendik sayılır. Tabii bunun bir kısmını da ikinize borçluyuz. Hem tahta bir ata yapılan ameliyatın çok yararı oldu."

Tuppence, bağırdı. "Mathilde mi? İşte buna çok sevindim! İnanılacak gibi değil! Mathilde'in karnı!"

Albay Pikeaway, "Atlar harika hayvanlardır," dedi. "Onların ne yapacakları da önceden kestirilemez. Truva'daki tahta attan beri bu

böyledir... Evet, atın karnından çıkanların çok ya^ ran oldu. Porselen iskemleden çıkanların da."

Tuppence, "Bunları duymak beni memnun ediyor," dedi. "Ama a kirli işlerin devam etmesi kötü. Yani etrafta çoluk çocuk."

Crispin atıldı. "Artık devam etmiyor o işler. Bu bakımdan hiç endişeniz olmasın. İngiltere'nin o bölgesi iyice temizlendi. Mikrop yuvası ortadan kaldırıltır. Artık köyde rahat rahat oturabilirsiniz."

Tuppence rahat bir nefes aldı, "Bunu bana iyi ki söylediniz. Bay Crispin. Çok teşekkür ederim. Anlayacağınız kızım Deborah zaman zaman köşke gelip kalacak. Çocuklarını da getirecek tabii..." Bay Robinson, "Hie endişelenmeyin," dedi. Sonra da hafifçe öksürerek ayağa kalktı. "Şimdi şerefe içeceğiz. Bay ve Bayan- Beresford'un şerefine. Onlar vatanlarına başarılı bir şekilde hizmet ettiler."

Masadakiler kadehlerini heyecanla kaldırdılar.

Bay Robinson, gülümsedi. "İzin verirseniz bir şey daha söyleyeceğim. Bu defa da Anibal'in şerefine içelim."

Tuppence eğilerek köpeğin başını okşadı. "Duydun mu, Anibal? Senin şerefine içiyorlar. Bu madalya ya da soyluluk unvanı verilmesi kadar güzel ve önemli bir şey... " Bay Robinsort'a baktı. Geçen gün elime Stanley Weyman'in bir romanı geçti. Kont Anibal."

Sarı yüzlü adam başını salladı. "Hatırladım... Onu çocukken okumuştum ben... Kardeşime dokunan, Tavanne'a dokunmuş sayılır... Yanılmıyorsam içinde böyle bir cümle vardı... Evet, Kont Anibal... E, Pikeaway, ne dersin?"

Bay Robinson eğildi. "Anibal, omzuna dokunmama izin verir misin?"

Köpek uzandığı yerden kalkıp adama yaklaştı. Bay Robinson hafifçe omzuna vurunca da memnun memnun kuyruğunu salladı.

Bay Robinson, "Sana kontluk unvanı veriyorum," dedi.

Tuppence bağırdı. "Kont Anibal! Ne hoş değil mi? Artık kurumundan yanına yaklaşılmayacak, Anibal'ciğim."